

Giới thiệu Phục Chế Sơ Luyện

Một tình huống khá thú vị xảy ra trong truyện *Phục Chế Sơ Luyện* của tác giả Hoa Thanh Thần. Thật bất hạnh nhất được bạn trai cũ rồi đột nhiên phát hiện hần rất hiểu y lý, trước khi ăn cái gì đều lượng thân định chế sẽ nghiên cứu thành phần bên ngoài một chút, còn dặn dò cô không thể ăn thức ăn có nhiều dầu, sẽ làm phát sinh ra nhiều loại bệnh. Vậy mà đối với thức ăn gọi là "Bên ngoài bán" đến ngay cả trẻ em ở nhà trẻ cũng biết rõ thì không hề biết gì cả, lại còn nói với cô tên của mình gọi là "Năm Khử Từ!" (có nghĩa là người đi tìm chết) .

Thật mẹ nó! Người mới đi tìm chết!

Mười ngón tay chưa từng dính nước, hôm nay lại có thể nấu cơm, giặt quần áo làm tất cả mọi chuyện.

Đang lúc cô hoài nghi có phải là hần mắc bệnh tâm thần hay không thì đột nhiên người bạn trai cũ có bộ dạng giống hệt như hần xuất hiện trước mặt cô.

Vì vậy cô rất buồn bực, cái người kêu là "Năm Khử Từ" gì kia rốt cuộc là ai đây? Cùng đón xem câu chuyện ngôn tình hiện đại này sẽ đi đến kết thúc thế nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nam Nhân Khỏa Thân (1)

Editor: Mộc Du

Bên trong con hẻm nằm sau các tòa nhà, chất đầy rác và đồ phế thải, mùi hôi thối xông lên.

Hàn Tú đầu đầy mồ hôi, một tay cầm dụng cụ của công nhân làm vệ sinh, một tay xách rác từ trong nhà ra đi bỏ, từ bên trong hành lang đi ra. Cô hướng về phía người bạn tốt Bùi Sam Sam ở bên cạnh cũng xách đồ đi bỏ giống cô tức giận nói: "Này, mình nói với cậu nè, nếu như tháng sau người phụ nữ béo đó lại gọi điện thoại đến kêu chúng ta quét dọn vệ sinh cho bà ta, thì mình nhất định phải thu bà ta năm đồng tiền một mét vuông, mình thề nếu không tăng giá bà ta thì mình sẽ không mang họ Hàn, mà đổi thành họ của bà mập đó!"

Bùi Sam Sam phụ họa: "Đúng vậy, loại phụ nữ đó thật là quá đáng, một điểm nhỏ như hạt mè cũng muốn phải lau cho thật sạch sẽ, chỉ còn kém là chưa dùng kính lúp tới kiểm tra từng millimet một trên sàn nhà thôi, thật là không nhìn ra người phụ nữ này biến thái như vậy". Theo như người ta nói thì loại này là thuộc dạng tổ tông khó phục vụ, căn bản là không dễ dàng lấy được tiền trong túi của họ."

Hàn Tú ném bao rác lớn trong tay vào thùng rác, nói: "Không, mình nhất định phải moi được tiền của người phụ nữ này, hơn nữa còn phải kiểm thật nhiều tiền! Thề sống chết không nghĩ!" Nói xong rồi còn làm hành động đưa năm ngón tay hướng lên trời, sau đó rút trở về nắm lại thủ thế. Tôn chỉ của cô là chỉ cần có thể kiếm ra tiền thì bất kể khách hàng có biến thái cỡ nào, nàng cũng có thể biến thái hơn so với khách hàng.

Bùi Sam Sam ném rác trong tay đi, khinh bỉ liếc nàng một cái: "Cậu có cần phải như vậy hay không, thật là muốn tiền đến không cần mạng."

"Stop! Không có tiền thì cậu ăn cái gì? Uống cái gì? Mặc cái gì hả? Lần sau lúc mà không có tiền để mua quần áo thì đừng có mà đến công ty của mình đi làm." Hàn Tú lập tức chặn lời Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam vốn là muốn nói Hàn Tú sai lầm rồi nhưng đột nhiên nhìn thấy ở cách đó không xa ngay bên cạnh thùng rác lòi ra cặp chân người trắng trắng, dọa cho cô sợ đến nỗi lòi kéo Hàn Tú hét chói tai: "Hàn Tú, mau nhìn! Người chết....."

"Cậu nói bây bạ cái gì vậy hả?" Hàn Tú vốn là đang lơ đãng, lại bị vẻ mặt kinh khủng của Bùi Sam Sam làm cho giật mình, tò mò nhìn theo hướng ngón tay Bùi Sam Sam chỉ, cô vừa nhìn sang cũng liền bị dọa sợ đến lông tơ đều dựng đứng lên.

Cách mấy thước, bên cạnh thùng rác có một người đàn ông trần truồng nằm ở đó chỉ mặc duy nhất một cái quần lót, người đàn ông này khắp người đầy máu, bên cạnh còn có một bộ quần áo màu trắng nhuộm đầy máu tươi.

"Mau gọi 110 báo cảnh sát!" Hàn Tú để dụng cụ làm vệ sinh xuống, cời bao tay ra, lấy điện thoại di động từ trong túi tiền ra, tay run run nhấn ba con số 110, nhưng vô luận là cô nhấn bao nhiêu lần, đều thấy chung không bấm được. Sống hai mươi mấy năm, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhấn ba con số này nhưng tại sao ông trời giống như là muốn đối nghịch với cô vậy.

Bùi Sam Sam thấy thế, cũng thử dùng điện thoại di động của mình gọi 110, nhưng cũng như cũ không thể bấm được: "Tú, làm sao bây giờ? Không thể bấm số."

"Đi vào đại sảnh tìm an ninh, dùng điện thoại bàn gọi." Hàn Tú vừa định chạy vào trong đại sảnh thì thân thể đột nhiên bị một cổ lực lượng mạnh mẽ kéo lui về phía sau, cả người cứ lùi về phía sau cho đến khi đụng vào một vật thể cứng rắn, một giây kế tiếp cô còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra thì trên cổ lạnh như băng.

Cô nhìn thấy Bùi Sam Sam cách hai thước ở phía xa đang che kín miệng, chặn lại tiếng hét chói tai, hoảng sợ nhìn về phía sau cô.

Trong phạm vi tầm mắt, là một cánh tay đầy máu để ngang ở trước người.

Hàn Tú cũng không phải là người ngu ngốc. Cô biết vật thể cứng rắn ở sau lưng lúc này cô đụng vào, không phải là tường, cũng không phải là đồ vật, mà chính là thân thể của một người đàn ông. Mặc dù không cần nhìn về phía sau, cô cũng biết, mới vừa rồi người nằm ở sau thùng rác, cả người đầy máu, giống như xác chết đó đã sống lại, vào giờ phút này, hắn đang gác một con dao vô cùng sắc bén ở trên cổ của cô, chỉ cần cô hơi lộn xộn thì nó sẽ lập tức hạ xuống, cô tin rằng con dao trên cổ kia, nhất định là sẽ rất nhanh đưa cô đi gặp Thượng Đế mà cô ngưỡng mộ đã lâu.

Cô run giọng nức nở nói: "Vị tráng sĩ này..... Tráng sĩ, anh có lời gì thì cứ nói, Tiểu..... Tiểu nữ không có tiền cũng không có sắc, cầu anh tha cho tôi đi....."

Người đàn ông ở phía sau cũng không trả lời nàng, chỉ dùng một cái tay liền đem cánh tay của nàng trói lại sau lưng, một cái tay khác vẫn là như cũ cầm con dao gác ở trên cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nam Nhân Khỏa Thân

Editor: Mộc Du

Bùi Sam Sam vội vàng kéo Hàn Tú lại hỏi: "Hàn Tú, cậu cứ định bỏ đi như vậy sao? Cậu nhìn xem toàn thân hần đều là vết thương, lại còn đang chảy máu, hần có thể chết hay không."

Hàn Tú dừng lại cước bộ, mặt không thay đổi nói: "Chết cũng đáng đời, có quan hệ gì với mình đâu?"

Nếu như không phải do hần thì cô cũng đâu có phát sinh chuyện dị ứng với đàn ông cho đến tận bây giờ, cả ngày đều cùng làm bạn với rác? Đời này cô chưa từng cảm hận một người đàn ông nào như vậy. Chỉ cần nhắc tới Đường Trạch Tề cô sẽ không không chế được cảm xúc. Nếu như được lựa chọn thì cô tình nguyện đời này chưa từng quen biết người đàn ông này. Đáng tiếc là hết lần này tới lần khác hai người bọn họ cứ day dưa không dứt, từ nhỏ hai người đã cùng nhau lớn lên, chỉ cần là người quen đều sẽ ở trước mặt cô mà nói, nhìn đi, hai đứa rất xứng đôi thật đúng là một đôi trai tài gái sắc a, rồi tương lai về sau nhất định là sẽ như thế này, như thế kia. Như thế nào cái rắm!

Khi còn bé, bởi vì tâm tư đơn thuần nên mới bị lời nói của người lớn tác động thêm nữa là Đường Trạch Tề này lại có một vẻ ngoài xuất sắc, cho nên cô mới có thể bị hần mê hoặc, cứ ngu ngốc mà đặt hết tất cả tình cảm lên người hần. Khi đó cô giống như là bị mây mù che mắt, trong mắt không có một ai khác ngoại trừ hần. Cũng may là sau đó ông trời có mắt, đại phát từ bi, dùng một đạo lôi quang thức tỉnh nàng.

Bùi Sam Sam ngồi xổm xuống cúi trời cho Đường Trạch Tề, vừa cúi vừa nói: "Cậu đừng như vậy nữa, thật ra thì Tiểu Tề đối với cậu cũng không tính là quá tệ, chỉ là không thể một lòng một dạ, hơn nữa cái thế giới này quá nhiều cám dỗ, cho nên mới biến thành như bây giờ."

Sam Sam nói như vậy, làm cho Hàn Tú hoàn toàn không biết nói gì nữa, cô cắn môi, tức giận nói: "Đây không phải là vấn đề cám dỗ hay không cám dỗ, mà là hần bắt cả hai tay không phải chỉ một lần. Cứ hết lần này tới lần khác bị phản bội, coi như trái tim của mình có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể chịu nổi."

"Mình biết nhưng mình chỉ sợ là trong tương lai cậu sẽ hối hận nên mình phải khuyên cậu. Hai người các cậu dù nói thế nào đi nữa thì cũng là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau nếu như năm đó không xảy ra một số chuyện thì hiện tại hai người đã trở thành vợ chồng."

"Thanh mai trúc mã?" Hàn Tú hừ lạnh một tiếng: "Cậu biết đời này của mình hận nhất là cái gì không? Chính là bốn chữ thanh mai trúc mã này. Hần đã làm mất đi tuổi thơ trong sáng của mình, hần chính là vết nhơ trong cuộc đời mình, huống chi mới vừa rồi hần thiếu chút nữa là đã giết chết mình, theo lý mà nói mình cũng phải đi báo cảnh sát!"

Bùi Sam Sam vội vàng kéo Hàn Tú lại.

"Hàn Tú, cậu hãy nghe mình nói đi coi như Tiểu Tề đã từng làm chuyện có lỗi với cậu, nhưng mà không nể mặt thầy tu thì cũng phải nể mặt Phật tổ chứ, nếu như hần thật sự xảy ra chuyện gì, thì hai người Đồ Lão sư phải làm sao bây giờ? Mặc dù là mình tới tận trung học mới biết các cậu, nhưng là ngày ngày đi tới nhà của Đồ Lão sư cùng ăn uống, ta đều có phần. Đồ Lão sư đã từng đối tốt với chúng ta như vậy, cậu thật có thể trơ mắt nhìn Đồ Lão sư đã lớn tuổi rồi còn phải chịu cảnh thương tâm sao?" Bùi Sam Sam dừng một chút, rồi nói tiếp: "Cậu nhìn xem hiện tại cả người hần đều là vết thương, trên miệng vết thương còn có rất nhiều mảnh thủy tinh, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó hần mới có thể biến thành như vậy. Không phải là nói cả nhà của Đồ Lão sư mấy năm trước đã sớm di cư sang nước ngoài rồi sao, tại sao đột nhiên lại trở về nước, ngay cả một chút tin tức cũng không có, rồi hiện tại Đường Trạch Tề lại xuất hiện ở nơi này mà không thể giải thích được."

Hàn Tú nghe được ba chữ "Đồ Lão sư", trong lúc nhất thời trầm mặc.

Đỗ lão sư cũng giống như là mẹ của cô, có thức ăn gì ngon đồ gì tốt đều sẽ nghĩ đến cô đầu tiên. Lúc Đường Trạch Tề bắt cả hai tay người cũng tới nói lời xin lỗi với nàng, Đỗ lão sư cái gì cũng chưa nói đã trực tiếp cầm cây đánh cho hắn một trận, đánh hắn đến nổi mấy ngày sau đều không xuống giường được, rồi đưa hắn sang nước Mĩ. Sau lại, bởi vì điều kiện nghiên cứu thí nghiệm ở trong nước có hạn, Đỗ lão sư cũng xin đi Mĩ, tiếp đó thì cả nhà bọn họ đều đi dân.

Thời gian ngắn ngủi bốn năm, thế nhưng bất tri bất giác thoát cái đã trôi qua, tất cả mọi chuyện lại phảng phất trước mặt như mới hôm qua.

Thời gian bốn năm, nói dài không dài mà nói ngắn không ngắn, thật ra thì cái gì nên quên cô cũng đã quên hết rồi, chẳng qua là đột nhiên nhìn thấy Đường Trạch Tề làm cho cô hồi tưởng lại những chuyện cũ trong lúc nhất thời không cách nào kiềm chế được cô cảm thấy rất ảm ức.

Nhìn Đường Trạch Tề nằm trên mặt đất, nàng liêu mạng cắn môi, hồi lâu sau, mới nói: "Không báo cảnh sát, vậy làm sao bây giờ?"

Bùi Sam Sam nói: "Trước tiên hãy mang hắn về nhà, sau đó liên lạc với Đỗ lão sư rồi tính tiếp."

"Mang về nhà? Mang về nhà cậu hay là nhà mình?"

"Đương nhiên là mang về nhà cậu. Cậu thì ở một mình, còn nhà bà ngoại mình còn có tới bốn miệng ăn đấy. Chờ khi hắn tỉnh lại, tốt nhất là cậu nên hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, sau đó thì gọi điện thoại cho Đỗ lão sư. Nếu như chỉ là vì hắn đánh nhau bị thương thì cậu hãy trực tiếp đá hắn ra cửa."

"Bùi Sam Sam, cậu không đi làm Thánh mẫu thật sự rất đáng tiếc!" Hàn Tú một câu đâm trúng tử huyệt của Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam chính là loại người làm người tốt nữa vùi là Thánh mẫu cấp bậc người, cứ hễ đi trên đường nhìn thấy bất kể là chó mèo gì đáng thương đều phải đem về nhà, sau đó hay thích ném qua cho cô.

"Mình cũng chỉ là vì muốn tốt cho cậu thôi, sợ sau này cậu không có mặt mũi nào để mà gặp Đỗ lão sư." Bùi Sam Sam cười nói.

"Không cần giải thích, không cần giải thích, mỗi lần cậu muốn làm Thánh mẫu, đều dùng những lời giải thích kiểu này mình đã nghe quá nhiều rồi, quả thật chính là giấu đầu lòi đuôi." Hàn Tú khoát khoát tay.

"Là cậu chột dạ thì có, có phải là cậu vẫn còn thích hắn đúng không, cho nên mới không dám mang hắn về nhà?"

"Mình vẫn còn thích hắn? Mình có đi thích một cái đầu heo thì cũng không thể nào thích hắn nữa."

"Vậy thì tốt, tùy cậu, nếu như cậu nhìn tâm nhìn thấy Đỗ lão sư người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thì mình cũng không quan tâm nữa."

Hàn Tú lại lần nữa trầm mặc, nội tâm đang đấu tranh kịch liệt.

Cô cúi đầu nhìn Đường Trạch Tề cả người đều là máu, phần lưng cùng với cánh tay của hắn, vết thương rõ ràng là do bị thủy tinh cắt qua tạo thành, vết máu còn đọng lại.

Vết thương của hắn đúng thật là không nhẹ, nếu như hắn thật sự xảy ra chuyện gì thì Đỗ lão sư nhất định là không thể chịu nổi. Ai, coi như nể mặt của Đỗ lão sư cô sẽ làm Thánh mẫu một lần.

Bực bội thì bực bội nhưng cô vẫn đi tới đỡ nửa người Đường Trạch Tề lên nói: "Nếu như lúc hắn tỉnh lại, lại cho mình thêm một dao, thì về sau tới tiết thanh minh cậu đừng quên đi thắp nhang cho mình, nếu cậu mà dám quên thì có thành quỷ mình cũng không bỏ qua cho cậu."

". Đỗ ăn nữa, mình sẽ đốt cho cậu thật nhiều đồ ăn, ăn cho chết cậu đi." Bùi Sam Sam thì nhấc chân Đường Trạch Tề lên, mở to đôi mắt quét tới quét lui trên thân thể của hắn, nhất thời nổi sắc tâm: "Thật không nghĩ tới vóc người của Tiểu Tề lại tốt như vậy, nếu như không phải toàn thân cậu ta đều là máu thì mình thật là muốn sờ soạng một phen."

"Cậu ngốc rồi hả? Muốn sờ thì nhanh sờ đi, đợi đến khi hắn tỉnh lại thì ngay cả cọng lông của hắn cậu cũng đừng nghĩ đến." Hàn Tú liếc nàng một cái, cắn môi, dùng hết toàn lực, đặt Đường Trạch Tề lên xe, sau đó lấy ra hai bộ đồng phục làm việc trong tủ giữ đồ, một bộ thì tùy tiện quần lên người Đường Trạch Tề, còn một bộ khác thì cô thay ra.

Xe khởi động, đang chuẩn bị đi thì cô lại kêu lên "Chờ một chút" rồi nhảy xuống xe, moi bộ quần áo màu trắng dính đầy máu cùng với con dao giải phẫu trong đồng rác ra ném vào trong xe, rồi lấy cái cây moi rác lộn xộn lên, che đi vết máu loang lổ trên mặt đất, sau đó mới chui vào xe.

Hai người Hàn Tú và Bùi Sam Sam phải mất rất nhiều sức lực, mới đưa được Đường Trạch Tề về tới cái ổ nhỏ của Hàn Tú.

Hàn Tú cởi bộ quần áo dính máu trên người ra đi vào nhà tắm rửa, sau đó lại chạy tới phòng khách tìm đồ băng vết thương, xử lý tốt vết thương trên cổ xong, quay lại nhìn thấy Đường Trạch Tề đang quần bộ quần áo của công nhân vệ sinh, nằm ở trên sàn nhà cô nhìn như thể nào cũng cảm thấy chướng mắt.

Người này đang sống tốt ở nước ngoài, tự nhiên sao lại quay về đây, lại còn làm mình bị thương thành bộ dạng này?

Cô lấy một chai nước đá trong tủ lạnh ra, uống vài hớp, suy nghĩ một chút lại đi về phía Đường Trạch Tề.

Cô ngồi xỏm người xuống, vén quần áo trên người hần lên, dưới quần áo là vết thương nhìn rất ghê người. Trên người hần phía trước phía sau, khắp nơi đều là vết thương lớn nhỏ, có những chỗ vết thương rất nghiêm trọng, da thịt bị mảnh vỡ thủy tinh ghim vào. Những vết thương này nếu như không được xử lý kịp thời thì sẽ bị nhiễm trùng.

Cô cắn môi, nhúu chặt mi tâm, cũng không biết tại sao, tự nhiên thấy Đường Trạch Tề biến thành bộ dạng sống dở chết dở này đáy lòng lại khó chịu, chẳng lẽ cô cũng động lòng trắc ẩn như Thánh mẫu sao?

Cô khê nguyên rửa một tiếng, quay lại nhà vệ sinh lấy một thau nước, rồi tìm cùn và bông gòn, tính xử lý đơn giản vết thương churóng mắt ở khắp người của Đường Trạch Tề. Nếu như để vết thương bị nhiễm trùng thì không hay hần lại còn đang ở trong nhà cô lỡ như xảy ra chuyện gì không may thì sao, vậy còn không bằng lúc này bỏ mặc hần trong đồng rác để hần tự sinh tự diệt.

Ngồi chòm hòm trên mặt đất, cô bỏ khăn lông vào thau nước vò vò vắt khô rồi lau khuôn mặt của Đường Trạch Tề thật sạch sẽ.

Cứ lau lau như vậy trong lúc nhất thời cô không khỏi thất thần.

Vuốt tóc trên trán hần lên lộ ra gương mặt tuấn tú, mấy năm không gặp, hần vẫn là đẹp trai như vậy, bất quá làn da dường như đặc biệt trắng. Chẳng lẽ ăn thức ăn cùng với phơi nắng ở nước ngoài lâu dài lại có thể làm cho người da vàng biến thành người da trắng?

Cô theo bản năng sờ sờ mặt của mình, trong đầu thâm suy tính có nên kiếm nhiều tiền một chút để đi ra nước ngoài phơi nắng không, cái gì gọi là nhất bạch tam sừ. Sờ sờ mặt một hồi, cô đột nhiên bừng tỉnh tự hỏi bản thân rốt cuộc là đang làm cái gì đây đúng là bị rút não mà.

Cô đi đôi một thau nước rồi bắt đầu xử lý vết thương trên người hần. Thật vất vả mới gấp ra được một mảnh thủy tinh nằm sâu trong thịt, cô nhúu chặt chân mày, hít sâu một hơi, trong lòng bao phủ một mảnh sương mù.

Đến tột cùng là hần đã xảy ra chuyện gì, lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Toàn thân bị thương thành thế này, lại vẫn còn hơi thở đây coi như là mạng lớn đi.

Cô vò vò khăn lông, đang chuẩn bị lau vết thương ở chỗ khác, thì đột nhiên cổ cô bị bóp chặt.

Trở thành Thánh mẫu là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Đời này của Hần Tú chưa bao giờ hối hận như vậy, thật đúng là không nên nghe lời Sam Sam nói mà..., không nên cố ý bắt chước cậu ta cùng nhau làm Thánh mẫu, cứu Đường Trạch Tề.

Cô không cách nào thở được, hai mắt hoảng sợ mở thật to, trừng trừng nhìn Đường Trạch Tề vừa mới tỉnh lại đang dùng tay bóp cổ cô, ánh mắt của hần sắc bén và tràn đầy tính công kích, lúc này cô có thể đọc hiểu trong mắt hần chỉ có một chữ —— giết.

Vốn trên cổ đã bị con dao kia làm cho bị thương rồi, hiện tại lại còn bị bóp chặt, đau đến mức cô không thở được. Máu toàn thân đều dồn lên trên mặt cô, không có cách nào lưu thông, cô thống khổ vươn tay muốn đẩy bàn tay mạnh mẽ kia ra lại phí công vô ích sức lực của cô yếu dần, chỉ có thể trông cậy vào sức lực càng lớn hơn của Đường Trạch Tề.

Người đàn ông đáng chết này tại sao lại hận cô như vậy, nếu như nói phải hận thì cũng là cô nên hận hần mới đúng. Cứ coi như trước kia cô đã từng mắng hần là thích hợp làm lợn giống, mắng hần đê tiện, nguyên rửa hần bị nhiễm HIV, cô cũng có nói qua về sau, gặp hần một lần thì đánh một lần. Coi như là cái gì cô cũng đã mắng qua nhưng chẳng phải hiện tại cô cũng đã cứu hần sao? Tại sao hần còn có thể đối xử với cô như vậy? Hần là do cô cứu, vết thương của hần cũng là do cô xử lý, hần còn kích động cái gì mà nghĩ muốn giết cô?

Cô thật sự là nghĩ không ra.

Nước mắt ức chế không nhịn được theo khóe mắt chảy xuống, có lẽ sự căm phẫn khi cận kề với cái chết khiến cô ngừng giãy giụa, vận dụng hết tất cả sức lực còn sót lại siết chặt khăn lông trong tay đưa đến trước ngực của hần cứ nhắm ngay vết máu mà ra sức chà lau hung hăng lau, liều mạng lau.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngu Ngốc (1)

Editor: Mộc Du

Trông mắt tối tăm xinh đẹp, bắn ra ánh sáng nguy hiểm trong nháy mắt đột nhiên âm thầm đi.

Chợt, lực lượng trí mạng trên cổ không còn nữa, cả người của cô bị ném qua một bên giống như rác bị ném đi. Thân thể mất đi trọng tâm, ngã về phía bên trái lập tức nhào vào thau nước bên cạnh.

Thau nước đổ úp hết lên người cô.

"Khụ khụ khụ ——" Cô liều mạng hít thở, không khí lập tức rót trong vào phổi, nhất thời không thích ứng được càng làm cô ho khan dữ dội hơn.

Cô không bận tâm cả người mình đang ướt nhẹp bộ dạng chật vật, chỉ hoảng sợ cố gắng chống đỡ thân thể cứ lui về phía sau từng tắc từng tắc một.

Đến tận khi đã cách xa Đường Trạch Tề hai ba thước, cô mới âm ức, yếu ớt khóc: "Đường Trạch Tề, sao anh không chết ở nước ngoài luôn đi còn trở về đây làm gì? Anh muốn trở lại đây để giết tôi, vì tôi nguyên rủa anh bị nhiễm HIV còn nguyên rủa anh đoạn tử tuyệt tôn sao? Kiếp trước tôi có mắc nợ gì với anh sao? Nếu không phải là tôi tốt bụng cứu anh, thì bây giờ anh đang ở trong nhà xác rồi có biết hay không?"

Cô hít sâu vài lần, vừa sợ hãi vừa phẫn hận không ngừng lấy tay lau nước mắt, nhưng mà nước mắt của cô lại cứ thế liên tục chảy xuống không ngừng, cô cố kìm nén không để mình khóc nữa. Nhưng là càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, cô không khống chế được ngồi bệt ở trên sàn nhà khóc thất thanh.

Tiểu Thất chưa bao giờ nhìn thấy một người con gái khóc đến thương tâm như vậy, tiếng khóc của Hàn Tú giống y như là tiếng kêu sợ hãi của dê con khi sắp bị làm thịt, từng chút từng chút một tiến vào đáy lòng hắn, làm cho hắn nhớ tới chuyện của rất nhiều năm trước, đã từng có vô số ngày đêm trên thân thể của hắn bị cấm đầy các dụng cụ thí nghiệm và cũng phát ra loại âm thanh này. Âm thanh này xa lạ lại quen thuộc như vậy, hình như đã lâu lắm rồi lâu đến nỗi chính hắn cũng đã quên đi.

Ánh mắt rơi vào hộp khăn giấy trên bàn trà, hắn chậm rãi vươn tay rút ra một tờ khăn giấy, đưa về phía Hàn Tú, ánh mắt chuyển động, ý bảo cô lau khô nước mắt.

Hàn Tú nức nở, mở to hai mắt mông lung đắm lệt, ánh mắt từ trên mặt của hắn dời đến tờ khăn giấy, mấy giây sau, nàng tức giận vươn tay tự mình cầm lấy hộp khăn giấy trên bàn trà rút hết tờ này tới tờ kia rút ra nhiều thiết nhiều rồi lau loạn xạ nước mắt cùng nước mũi trên mặt.

Trên mặt Tiểu Thất không có vẻ gì là tức giận đối với hành động này của Hàn Tú, vẻ mặt vẫn không thay đổi nhìn nàng hỏi: "Dao và quần áo của tôi ở đâu?"

Hàn Tú nghe hắn nhắc tới dao cùng bộ quần áo kia, lập tức đứng thẳng dậy đi tới chỗ sọt rác lấy con dao phẫu thuật cùng với bộ quần áo dính đầy máu kia ra. Cô không dám trở lại đó, chỉ có thể đứng từ xa ném bộ đồ với con dao tới cho hắn.

Hắn tự tay nhận lấy, cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở trên sàn nhà, nhìn chằm chằm bộ quần áo và con dao ở trong tay đến thất thần.

Khoảng thời gian yên lặng cứ kéo dài như vậy trong lúc nhất thời phòng khách chìm vào yên tĩnh đến đáng sợ.

Hàn Tú sợ hãi nhìn về phía Đường Trạch Tề, chỉ thấy lông mi đen dài của hắn buông xuống, tạo thành một cái bóng ở trước mặt, trên khuôn mặt trắng nõn không nhìn một chút biểu tình.

Cô cắn môi, đấu tranh mấy giây liền dốc hết can đảm mở miệng: "Đường Trạch Tề, anh rốt cuộc là bị người ta đuổi giết hay là chính anh đã giết người vậy?"

Tiểu Thất vẫn duy trì tư thế như cũ, phảng phất coi Hàn Tú như là không khí.

Nếu như Hàn Tú không biết hắn thì sẽ nghĩ rằng hắn bị người khác hại. Không muốn nói thì đừng nói, dù sao thì chờ tới lúc cô liên lạc với Đồ lão sư cũng sẽ biết thôi cô cũng được giải thoát.

Cô đi tới chiếc sôpha ở bên cạnh bàn trà, cầm điện thoại lên, ngón tay chỉ mới vừa nhấn xuống một nút, đột nhiên ngân quang chọi lóe một vật thể bay về phía cô. Cô đứng im bất động không kịp phản ứng gì cả chỉ có thể ngây ngốc nhìn đạo ngân quang kia bay về phía mình. Chờ sau khi phục hồi tinh thần, cô nghe thấy tiếng kim loại va chạm vang lên ở sau lưng nói cho cô biết, vừa rồi vật bay về phía cô chính là con dao mà cô vừa tự tay ném cho Đường Trạch Tề.

Cô run rẩy dập điện thoại, hai chân lại lần nữa trở nên mềm nhũn, lập tức ngã ngồi trên sàn nhà.

Cô hoảng sợ nhìn Đường Trạch Tề đang nhìn cô chằm chằm, cổ họng nghẹn ứ, thanh âm phát ra ngay cả cô cũng không thể xác định: "Tôi không phải là muốn báo cảnh sát..... Tôi chỉ là muốn gọi điện thoại cho người bạn làm bác sĩ, vết thương trên người anh phải kịp thời xử lý, nếu không đợi tới khi bị nhiễm trùng rồi thì không kịp nữa. Anh muốn chết sao?"

Nghe được chữ "Chết", Tiểu Thất trầm mặc.

Cách hồi lâu, hắn rốt cục mới mở miệng nói chuyện: "Cô đã đáp ứng với tôi, dẫn tôi đến một nơi an toàn, nhưng, chỗ này là chỗ nào?"

"Nhà của tôi." Hàn Tú phát hiện Đường Trạch Tề có chút không bình thường nhưng cụ thể là không bình thường ở chỗ nào thì cô lại không chỉ ra được.

"Nhà cô?" Tiểu Thất nhíu mi tâm lại.

Hàn Tú thật vất vả mới dám dùng ánh mắt cẩn thận quan sát hắn, lại thấy hắn đột nhiên từ trên sàn nhà đứng lên, đi về phía nàng.

Cô sợ hãi lại đột nhiên nổi điên, thân thể co lại lui về phía sau, vội la lên: "Ngoại trừ đồn cảnh sát thì tôi cũng không biết nơi nào là an toàn nhất. Nhưng anh không cho tôi báo cảnh sát vậy nên tôi chỉ có thể dẫn anh về nhà của tôi thôi. Còn có, tôi phải mất rất nhiều khí lực mới cứu được anh từ trong đồng

rác về đây, không phải là để nhìn anh chết ở nhà tôi đâu."

Tiểu Thất từng bước một tiến tới gần cô, ép sát cô đến không còn đường lui, phần lưng của cô dán thật chặt vào phía sau, hần thân nhiên liếc nhìn cô một cái, không nói tiếng nào chỉ rút lấy con dao trên bức tượng điêu khắc sau lưng cô.

"Chỉ cần cô không muốn giết tôi, tôi sẽ không làm thế với cô nữa." Ngữ điệu nhu hòa ung dung, rõ ràng là một câu uy hiếp trắng trợn đối lại là bất cứ người nào nói ra thì về mặt và giọng điệu nhất định đều rất dữ tợn và cường ngạnh, còn hần thì ngược lại cùng là một lời nói uy hiếp nhưng khi hần nói ra lại ôn nhu nhỏ nhẹ như vậy, cảm giác này giống như là giữa hai người yêu nhau đang bàn luận "Hôm nay thời tiết rất tốt nha."

Hàn Tú cảm thấy cả người trống rỗng, nếu như còn bị hần hù dọa thêm mấy lần nữa thì trái tim yếu ớt của cô chắc chắn sẽ không chịu nổi, cũng không cần đợi đến bảy tám chục tuổi cô cũng đã đi trước rồi.

Cô cắn môi, nhìn chằm chằm hần, nói: "Nếu tôi muốn giết anh thì từ bốn năm trước đã cùng với mẹ anh dùng cây đánh chết anh rồi."

"....." Tiểu Thất thân nhiên quét mắt liếc nhìn cô một cái rồi tiếp tục trầm mặc.

Lại một hồi yên lặng kéo dài, Tiểu Thất coi như là tạm thời ở nhà của Hàn Tú, cho dù là trong lòng Hàn Tú rất sợ hần, rất là không muốn, nhưng chuyện này cô không có quyền quyết định, bởi vì bắt đầu từ lúc cô chọn làm Thánh mẫu kia, cô đã không thể lựa chọn.

Trên người Tiểu Thất có rất nhiều vết thương, hần không cho cô tìm người xử lý miệng vết thương, chỉ viết lên giấy một đồng tiếng Anh, muốn cô giúp hần tìm mấy loại thuốc trong đó mà lại không cho cô đi ra tiệm thuốc mua.

Hàn Tú nhìn tờ danh sách thuốc kia, lông mày như muốn thất lại, tất cả đều là tiếng Anh, đây không phải là muốn mạng của cô sao? Nhưng dưới ánh mắt "Như hồ rình mồi" của hần, cô đành phải bấm số điện thoại của phòng khám dưới lầu, dùng phát âm sứt sẹ của mình đọc tên thuốc tiếng Anh ghi trên giấy, kết quả là bị người ở phòng khám bên dưới khinh bỉ một phen. Bởi vì thuốc mà hần muốn cô mua bất quá chỉ là một chút thuốc tiêu viêm thường dùng thôi, như là cuộn băng vết thương chỉ cần hai chữ tiếng Trung là xong rồi, hần lại còn bày đặt dùng tiếng Anh để ra vẻ.

Ở nước ngoài học hành vài năm, thì giỏi lắm sao? Stop! Cô quét mồm ở trong lòng thầm khinh bỉ.

Cô cúp điện thoại, đen mặt trừng hần nhưng lại chạm phải một ánh mắt lạnh như băng, cô liền sợ hãi co rúm lại.

Tiểu Thất nhìn cô cúp điện thoại, thấy cô giống như là rất sợ mình, về mặt sợ hãi tràn ngập cả khuôn mặt nhỏ nhắn. Mâu quang trong mắt nhanh chóng lướt qua một tia khó hiểu, sau đó hần đi đến gần cửa sổ ngồi xuống, trong tay cầm dao phẫu thuật, hai tròng mắt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ bên ngoài là bầu trời mờ nịt.

Mặt trời chiều ngã về tây, trời như đổ lửa nhuộm đỏ cả bầu trời.

Chỉ chốc lát sau, phòng khám bệnh dưới lầu đưa thuốc lên.

Hàn Tú rung rung thanh toán mấy trăm đồng, lòng đau như có người dùng lưỡi dao sắc bén đâm vào trong tim cô hung hăng khoét một lỗ lớn. Cô đưa thuốc men, đồ băng bó cho hần nghĩ thầm: 'nếu như hần muốn cô giúp một tay, cô có cần mượn cơ hội này mà liều mạng đâm hai cái vào vết thương của hần hay không, coi như không thể lấy lại tiền thì cũng có thể hả giận.'

Ai ngờ sau khi hần cầm lấy thuốc men thì không nói một lời, cứ đi thẳng vào phòng tắm, một mình ở bên trong tự băng bó.

Cô ngây ngốc nhìn chằm chằm cánh cửa phòng tắm kia khép lại, thật lâu mới hết thất thần.

Làm công nhân quét dọn vệ sinh chính là một công việc tiêu hao nhiều thể lực, hơn nữa lại gặp chuyện của Tiểu Thất, thật đã làm cho Hàn Tú kiệt sức, nhưng cô lại không chịu được cảnh lớn xôn dơ bẩn trước mắt, bắt buộc bản thân phải phấn chấn tinh thần, bắt đầu lau sàn nhà, cùng với những vật dụng trong nhà hần đã dụng tới làm cho "Ồ nhiễm".

Hàn Tú hoàn hảo lau xong một cái chân bàn cuối cùng của bàn trà đang đứng dậy thì bị một bóng dáng trắng bóng chắn trước mặt làm cho giật mình.

Không biết từ lúc nào Tiểu Thất đã xử lý thật tốt vết thương trên người, quần băng đứng ở trước mặt Hàn Tú.

Hàn Tú nhìn hần từ đầu tới chân, người của hần rất cao làm cho cô phi thường áp lực, ánh mắt đối diện với xương quai xanh của hần, ở trên một chút là vết thương không lớn không nhỏ, làm cho vị trí này nhìn qua càng gọi cảm hấp dẫn đến chết người, làm cho người ta có một loại xung động đặc biệt cứ muốn hăng ngược đãi một phen.

Thật sự rất mê người.....

Bất quá là mấy giây sau, đầu óc của cô liền thanh tỉnh, theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Tầm mắt của cô lại quét qua mấy giây trên người hần, làm cho cô kinh ngạc chính là vết thương được băng bó rất chỉnh tề đẹp đẽ giống như là y tá chuyên nghiệp làm vậy.

Tiểu Thất không nói một lời, thậm chí ngay cả nhìn cũng không có nhìn Hàn Tú một cái, chỉ lẳng lặng đi tới bên cửa sổ, ngồi xuống ngay ngắn giống lúc nãy, trong tay vẫn siết chặt con dao phẫu thuật kia như cũ.

Tựa hồ, vừa rồi hẳn đứng ở trước mặt cô, chẳng qua là đang đợi cô tránh đường ra mà thôi.

Đầu óc Hàn Tú cũng sắp hỏng theo hẳn rồi.

Đi nước Mĩ mấy năm trở lại sao bỗng nhiên biến thành đàn độn rồi?

Trong nhà rốt cục đã khôi phục vẻ sạch sẽ sáng ngời nhưng Hàn Tú thì lại hoàn toàn không thể động đây.

Bụng của nàng đã sớm đói đến kêu vang, lại không lết nổi đến cái điện thoại để kêu thức ăn bên ngoài giao tới, rồi đột nhiên nhớ đến một màn phi đao nguy hiểm lúc này, cô phản xạ có điều kiện rút tay trở về, ảo não đánh lên đầu mình một cái, xoay người ngồi đối diện với người đang ngăn người ở cửa sổ nhỏ tiếng kêu lên: "Ài! Đường Trạch Tề!"

Tiểu Thất vẫn là một bộ dạng ngơ ngác như cũ, hai tròng mắt ngây ngẩn ngăm nhìn ngoài cửa sổ.

"Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề....." Hàn Tú can đảm gọi to mấy tiếng liền, nhưng hẳn vẫn là không phản ứng, cô đi tới, lấy tay hươu hươu trước mặt hẳn hai cái, sau đó nhanh chóng lui về sau đứng cách xa hẳn một chút rồi kêu lần nữa: "Đường Trạch Tề ——"

Tiểu Thất rốt cục đã có phản ứng, nhú lại mi tâm, kinh ngạc nhìn cô, vẻ mặt hết sức không vui, lạnh như băng mở miệng: "Cô kêu tôi?"

".....">"<||| Hàn Tú nhìn thấy trong tròng mắt lạnh như băng của hẳn lộ ra một tia nghi ngờ, nhất thời không có biết nói gì.

Không phải kêu hẳn thì đang kêu người nào? Chẳng lẽ ở đây còn có một người khác tên là "Đường Trạch Tề" tai họa sao?

"Chuyện gì?" Tiểu Thất thản nhiên hỏi nàng.

Hàn Tú kinh ngạc há miệng, sau đó lại khép lại.

Gặp quý, cả hai lần thời điểm hẳn thiếu chút nữa giết cô thì vẻ mặt của hẳn cùng với thanh âm và động tác đều tràn đầy tính công kích mạnh mẽ chỉ chờ vận sức phát động của dã thú. Trước mắt, lại là bộ dạng giống như con mèo ôn thuận bình tĩnh, đương nhiên con mèo ở đây là chỉ một con mèo hung dữ. Hẳn đang chơi trò chơi biến đổi tính cách sao?

Nhưng mà cái loại công kích như dã thú của hẳn, cô đã lĩnh giáo qua rồi, để cho an toàn thì cô cẩn thận vẫn tốt hơn.

"A, tôi..... Muốn gọi điện thoại kêu thức ăn ở bên ngoài." Hàn Tú cảm thấy mình rất uất ức, hiện tại ngay cả gọi điện thoại kêu đồ ăn cũng phải xin phép hẳn, loại cảm giác này thật rất ức chế.

Nhưng mà ai kêu cô sợ hẳn.

"Cái gì gọi là thức ăn ở bên ngoài?"

"....." (☹_☹) Hẳn làm sao mà ngay cả cái gọi là thức ăn bên ngoài bản cũng không biết.

Sau khi ngoài ý muốn gặp lại Đường Trạch Tề, Hàn Tú đã cảm thấy đầu óc của hẳn có chút vấn đề, hôm nay hẳn hỏi ra cái vấn đề này cô đã có thể khẳng định giả thiết đó là chính xác.

Khỏe miệng của cô mơ hồ co rút, cách một lúc lâu, mới háng giọng nói: "Chính là mình muốn ăn cái gì thì cứ gọi điện thoại cho người ta trực tiếp giao đến nhà, cái này chính là thức ăn ở bên ngoài. Tựa như mới vừa rồi, anh muốn tôi giúp anh lấy mấy loại thuốc kia, lại không cho phép tôi ra cửa, vậy nên tôi không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho người ở phòng khám bệnh đưa thuốc lên. Hiện tại, tôi đói bụng, cho nên tôi muốn gọi điện thoại kêu thức ăn ở bên ngoài giao tới." Cô bình tâm tĩnh khí giải thích một tràng để hẳn thông suốt, trong lúc nhất thời quên mất sự nguy hiểm của hẳn, không nhận được nói: "Đường Trạch Tề, anh hôm nay lúc ra khỏi nhà có phải là đầu bị cửa kẹp rồi hay không? Tự nhiên lại hỏi tôi cái gì gọi là thức ăn ở bên ngoài? Ngay cả những đứa bé trong nhà trẻ cũng biết vấn đề này, anh lại muốn hỏi tôi, đùa giỡn người khác rất vui sao?"

Tiểu Thất cũng không bởi vì Hàn Tú quở trách mà tâm tình mảy may dao động, ngược lại là nghiêm trang chỉnh lại lời nói của cô: "Đầu của ta không có bị cửa kẹp, là ta đụng phải tường thủy tinh."

"....." O__O"Nói cái gì vậy? Thật sự là đầu bị đụng ngu sao? Cô thật đã thua hẳn.

Bỗng dưng, hẳn hỏi ngược lại cô: "Nếu cô đói bụng thì cứ gọi điện thoại đi, tại sao lại phải nói với tôi?" Trên mặt thủy chung là vẻ mặt lạnh nhạt kia.

".....">"<||| Hàn Tú tức giận liếc mắt chỉ còn kém chưa có học máu.

Hẳn cho là cô ăn no rảnh rồi không có việc gì làm sao? Nếu như không phải là sợ hẳn lại dùng dao phóng cô, thì làm gì có chuyện ngay cả gọi điện thoại ở nhà mình mà cô cũng không dám? Buồn cười nhất chính là, hẳn lại có thể bày ra cái vẻ mặt vô tội này hỏi ngược lại cô tại sao lại phải nói với hẳn?

Hàn Tú cảm giác huyết thái dương của mình đều đang co rút, trong đầu thì cứ ong ong thanh âm của hẳn.

Hiện tại căn bản cô đã có thể xác định, thần kinh của hẳn là tuyệt đối có vấn đề, mấy năm nay ở nước Mĩ không chỉ có da của hẳn là biến trắng, mà đầu

óc của hắn cũng đã biến trắng, không phải là biến thành màu trắng mà là nảo trắng ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngu Ngốc (2)

Editor: Mọc Du

Đồ ăn cuối cùng cũng đã giao tới.

Món mà Hàn Tú thích ăn nhất chính là cá philê dầu cay cùng với bắp cải xào.

Cô từ phòng bếp bước ra cầm một chén bới đầy com liền ăn quá đói bụng nên cô lật đật ăn, mới nuốt có hai miếng com thì thiếu chút nữa mắc nghẹn. Cô phải uống liền hai ngụm nước, lúc này mới bình thường.

Ánh mắt trong lúc lơ đãng, liếc nhìn thấy Tiểu Thất vẫn còn tĩnh tọa ở bên cạnh cửa sổ, từ góc độ của cô nhìn sang thì nhìn thấy khuôn mặt nghiêng góc cạnh của hắn, lông mi dài và dày, môi mỏng đang mím chặt, toát ra một loại khí chất cao ngạo tạo cảm giác cách xa người ngàn dặm.

Không biết là cô bị ảo giác hay là hoa mắt nữa. Cô đột nhiên nhớ lại mới vừa rồi lúc cô gọi tên của hắn, thì hắn vẫn cứ nhìn ra bên ngoài cửa sổ trong ánh mắt tràn ngập bi thương cùng trống trải. Cần thận suy nghĩ một chút thì cô thấy hắn rất không thích hợp, trên người hắn lúc nào cũng tản mát ra một loại... hơi thở thờ ơ lạnh nhạt, khiến cho người khác không hiểu sao mà sinh ra cảm giác đau lòng, tuyệt đối là không giống với cái tên đàn ông đề tiện Đường Trạch Tề mà cô từng biết.

Đau lòng? Hàn Tú bị ý nghĩ này của mình hù dọa, tự mắng chửi bản thân rồi tiếp tục vui đầu ăn com.

Nhìn thấy Tiểu Thất cứ một bộ dạng lạnh lùng "Người lạ chó tới gần" như vậy nên cô không dám tùy ý nói chuyện với hắn, nhưng mà nghĩ tới chuyện lỡ như hắn vì cô không kêu hắn ăn com mà bệnh cũ tái phát, nổi điên lên rồi dùng cô để xả giận thì phải làm sao?

Cô cắn cắn môi, đặt chiếc đũa trong tay xuống, cúi đầu kêu hắn: "Đường Trạch Tề!"

Cô lại kêu thêm một tiếng nữa, quả nhiên hắn vẫn giống với lúc này không có một chút phản ứng nào.

Cô bắt đầu nảy sinh nghi ngờ, đầu tiên là từ nhỏ cho đến lớn cô cũng chưa từng nghe hai người Đỗ lão sư nói qua chuyện Đường Trạch Tề có anh em, chứ nói chi là anh em sinh đôi. Kế nữa là trên thế giới này căn bản là không có người nào lại có dáng dấp giống nhau y như đúc và cô cũng không tin là có người lại nhầm lẫn như vậy, chọn khuôn mặt của người nào không chọn lại chọn ngay khuôn mặt của Đường Trạch Tề mà phẫu thuật thẩm mỹ.

Cô nghĩ tới nghĩ lui chuyện duy nhất có thể nghĩ ra chính là Đường Trạch Tề bị thương ảnh hưởng đến đầu óc, nên đầu óc mới phản ứng chậm chạp và ngu ngốc như vậy. Rốt cuộc thì người này đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại giống như là thay đổi thành một người khác vậy?

Bất quá, Đường Trạch Tề cứ an tĩnh và không thích nói chuyện như vậy cũng rất tốt cô có thể chấp nhận được.

Chờ com nước xong xuôi thì cô nhất định phải gọi điện thoại hỏi thăm thử rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Ai, lòng dạ của phụ nữ vĩnh viễn đều làm bằng đậu hủ, có tâm địa sắt đá đi nữa thì cũng không cứng rắn tới đâu. Thấy Tiểu Thất cứ ngồi ngây ngốc ở bên cửa sổ, một bộ dạng dẽ con lạc đường bơ vơ, cô bỗng nhiên có chút mềm lòng.

Quả nhiên, là chơi cùng với Bùi Sam Sam lâu ngày cũng bị nhiễm tính Thánh mẫu.

Quên đi, quên đi, chuyện quan trọng trước mắt chính là ăn com. Nếu như để người đàn ông này đói bụng đến nóng nảy thì không chừng đêm hôm khuya khoắt hắn sẽ chạy tới gặm thịt của cô, nên thôi hiện tại cô tình nguyện trở thành Thánh mẫu.

Lần này, cô một mực hướng về phía Tiểu Thất đang ngồi thưởng thức cảnh đêm, dùng hết hơi liệu mạng hét lên: "Đường —— Trạch —— Tề ——"

Ngay lập tức người ngồi ở bên cạnh cửa sổ có phản ứng.

Tiểu Thất nhíu mi tâm lại, xoay mặt nhìn về phía Hàn Tú, hai tròng mắt tối tăm tràn ngập sự không thích tiếng ồn như vậy, nhưng chỉ mấy giây sau liền thay vào đó là sự nghi ngờ.

Hàn Tú dùng chiếc đũa gõ lên cái chén, phảng phất như là đang kêu chó nói: "Ừm? Anh có muốn ăn com không? Đây là món cá trần nước sôi cùng với rau cải trộn mà tôi rất thích ăn."

Sau đó đứng dậy, tốt bụng đi vào phòng bếp đem ra một bộ bát đũa, rồi giúp hắn bới một chén com, đặt lên bàn nói: "Ừ, nếu không đủ, thì anh cứ bới

thêm com ở trong nồi."

Cô ngồi xuống tiếp tục ăn cá philê dầu cay của cô.

Tiểu Thất chậm rãi đứng dậy, đi về phía bàn ăn, ánh mắt khẽ đảo qua món cá philê dầu cay đầy dầu và tiêu ớt đỏ rực, sau đó chuyển sang món bắp cải xào cũng có rất nhiều hạt tiêu và ớt, cuối cùng dừng lại ở một cái chén màu sắc không tính là tốt lắm, rồi lại nhìn qua nồi com nửa sống nửa chín.

(Món bắp cải xào này ở bên TQ người ta bỏ rất là nhiều tiêu và ớt rồi có thịt nữa chứ không phải xào giống như bên mình. Nói chung là 2 món cá với bắp cải này đều là những món ăn cay nhiều dầu)

Không lâu sau môi mọng của hắn khẽ mở, thanh âm rõ ràng là hết sức ôn thuận lại lạnh nhạt đến dị thường: "Ăn đồ ăn quá nhiều dầu, sẽ làm mất cân bằng a-xít béo trong cơ thể, tạo nên thiếu hụt nghiêm trọng thành phần ω -3 a-xít béo trong cơ thể, dẫn đến béo phì, huyết áp tăng cao, lượng mỡ trong máu tăng cao, gây nguy cơ mắc bệnh tiểu đường, bệnh động mạch vành, tắc nghẽn mạch máu não cùng với các loại bệnh mãn tính khác."

"Phốc ——" Trong miệng Hàn Tú đang nhai một miếng cá đều phun hết ra ngoài, sau đó thì cứ ho mãnh liệt không ngừng: "Khụ...khụ...khụ..."

Khi nào thì hắn lại rành những thứ này như vậy? Rõ ràng ngành học của hắn là chuyên về cơ giới, thế nào lại còn chuyên về dinh dưỡng. Dù gì thì trước kia hắn cũng rất hay ăn những món này, hiện tại lại nói với cô cái gì mà thiếu hụt a-xít béo, bất quá cũng chỉ đi Mi có bốn năm thôi có cần thiết phải thay đổi bản thân mình chạy theo tầng lớp của xã hội, kĩ tính như vậy không?

Cô kinh hãi ngẩng đầu lên hai mắt nhìn về phía hắn, hắn xoay người bước vào phòng bếp, vịn vòi nước uống ra, lấy tay hứng nước rồi đổ vào miệng uống.

Cô che miệng ho khan một lúc lâu, ánh mắt kinh ngạc vẫn khóa chặt bóng dáng của hắn.

Hắn. Coi trọng việc không thể ăn nhiều dầu, vậy mà lại không biết uống nước lạnh rất không tốt đối với dạ dày sao.

Hàn Tú một mặt nhìn hắn, một mặt hoảng sợ bởi com, đọt com nước xong, chuyện đầu tiên cô phải làm là đi gọi điện thoại để xác nhận, đến tốt cùng là Đường Trạch Tề này đã xảy ra chuyện gì. Người này nhìn thấy thế nào cũng thấy tinh thần của hắn giống như có chút không bình thường, nếu như hắn thật sự bị bệnh tâm thần, vậy thì cô nhất định sẽ lập tức đưa hắn đến "Một địa phương" trị liệu. Nếu như đã ở nhà của cô lại còn tiêu tiền của cô thì cô không muốn làm Thánh mẫu nữa.

Tiểu Thất uống nước xong, từ trong phòng bếp đi ra.

Lúc này Hàn Tú mới chú ý tới trên người hắn vẫn là mặc cái quần lót dính máu kia, trong lòng một hồi buồn nôn, khẩu vị gì cũng mất hết. Cô không cần nghĩ ngợi, trực tiếp chỉ vào chiếc quần lót dính máu trên người hắn nói: "Đội. Đội tôi đi siêu thị mua quần áo cho anh, anh không thể cứ mặc quần lót như thế này ở nhà của tôi được, thật khó chịu mà."

Tiểu Thất ngớ ngẩn, cúi đầu nhìn trên người mình chỉ mặc một chiếc quần lót, không chỉ đã dơ bẩn mà còn dính đầy vết máu.

"Ừm." Âm điệu đơn giản từ mũi hắn hừ nhẹ ra, không có quá nhiều tâm tình. hai tròng mắt đen nhánh trong suốt như băng.

Hàn Tú liếc hắn một cái, thu dọn bát đĩa, cầm ví tiền, chuẩn bị ra cửa, tay mới vừa chạm vào tay nắm cửa, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, sợ hết hồn hết vía.

Cô quay lại, hướng về phía người đàn ông thích ngồi ở phía trước cửa sổ mà ngây ngốc, áp a áp ứng hỏi: "Này, Đường Trạch Tề, anh rất là kỳ quái nha. Tại sao lần đầu tiên tôi muốn gọi điện thoại, anh liền dùng dao phóng tôi, còn hiện tại tôi muốn đi ra ngoài mua quần áo cho anh thì anh lại yên tâm như vậy? Chẳng lẽ anh không sợ tôi đi ra ngoài rồi gọi điện thoại báo cảnh sát, hoặc là gọi kẻ thù của anh tới chém anh sao?"

Tiểu Thất chuyển con mắt nhìn về phía cô, trong ánh mắt không có nhiệt độ lộ ra mấy phần kinh ngạc, mấy phần mê ly, mấy giây sau, hắn trịnh trọng nói: "Tôi tin tưởng cô."

"."

Không cần lý do, không có nguyên nhân.

Tôi tin tưởng cô.

Chẳng qua chỉ là bốn chữ ngắn gọn lại giống như một loại ma chú, khiến cho Hàn Tú cả nửa ngày cũng không thể nhả ra một chữ, trong đầu loạn thành một mớ.

Cô đứng thẳng vai, bước nhanh ra khỏi cửa, như phảng phất sau lưng có oan hồn đang đuổi theo cô.

Dọc theo đường đi, cô do dự có nên báo cảnh sát không, nhưng là vừa nghĩ tới Đồ lão sư, cô lại từ bỏ ý định này. Cô không ngừng tự mình giải thích, thật ra thì bốn chữ này chính là uy hiếp trắng trợn, nếu như cô không nghe theo lời của hắn thì nhất định cô sẽ trả một cái giá thật lớn. Cho nên, hiện tại là cô bị Thánh mẫu nhập thân nên mới cảm thấy hắn đáng thương, nỗi lòng từ bi có câu nói 'cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp' vậy nên cô mới đi mua quần lót cho hắn. Trước tiên cô cứ ghi nhớ rõ ràng món nợ của hắn chờ tới khi liên lạc được với Đồ lão sư thì sẽ từ từ tính sổ với hắn sau.

Đến siêu thị, Hàn Tú trực tiếp chạy tới khu bán đồ nam. Tay cô lướt qua từng dãy áo T-shirt trên giá cùng với quần, không ngừng lật xem nhãn hiệu và giá tiền.

Cái gì! Đây chính là muốn cướp tiền của người khác.

Áo T-shirt hết sức bình thường lại tới bảy mươi chín đồng, quần đùi tám mươi chín đồng, tốt một chút thì sẽ là một trăm năm mươi đồng không sai biệt lắm, cộng thêm quần lót nữa thì cô sẽ phải bỏ ra hơn một trăm đồng. Có làm hay không? Lúc nào thì loại hàng đại lục này ở siêu thị lại bán mắc như vậy?

Đột nhiên, ánh mắt chợt lóe liếc thấy cách không xa bên cạnh xe hoa, mấy vị bác gái đại thẩm đang rao bán quần soóc bãi biển màu sắc rực rỡ. Cô liếc nhìn một cái liền thấy rất bắt mắt, T-shirt tốn hai mươi đồng một cái, quần đùi mười đồng một cái, lập tức bỏ đồ "Hàng tốt giá cao" ở trong tay xuống, chạy thẳng qua bên kia.

Cô ở trong đồng quần áo moi ra được một cái áo T-shirt màu xanh cùng một cái quần soóc bãi biển cũng màu xanh. Xanh xanh xanh, toàn thân xanh, tốt nhất là cùng phối với một cái nón xanh thì sẽ tốt hơn nữa, màu xanh là màu thích hợp nhất với hân, hân cũng nên trải qua cái loại tư vị bị người cho đội nón xanh thì mới có thể hiểu được nỗi thống khổ của đối phương.

Lại giúp hân mua đồ dùng vệ sinh cá nhân sẵn tiện mua luôn đồ ăn vặt cho mình xong xuôi cô mới xách theo túi lớn túi nhỏ đi về nhà.

Về đến nhà, Hàn Tú nhìn thấy Tiểu Thất rốt cục đã chịu đổi vị trí, cả người vô lực nằm trên ghế sofa, đứng từ xa quan sát đáng vẻ khi ngủ của hân, mi tâm nhú chặt, trên khuôn mặt phỉếm hồng khác thường.

Cô đi tới, nhẹ kêu một tiếng "Uy", hân chậm rãi mở mắt ra, trong tròng mắt xinh đẹp mất đi tia sáng chỉ có một mảnh mê ly.

"Quần áo tôi mua về rồi." Cô vừa nói, vừa ném túi quần áo tới.

Tiếp được quần áo, tinh thần của Tiểu Thất cũng thanh tỉnh được đôi chút, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Mò mẫm một lúc lâu sau hân mới thay xong quần lót bước ra ngoài, chỉ thấy chân mày của hân nhú chặt hơn, trả lại áo T-shirt cùng với quần đùi cho Hàn Tú.

Người bình thường đều biết tắm xong phải mặc quần áo rồi mới đi ra ngoài, chỉ trừ phi là người một nhà hoặc là người yêu có quan hệ thân mật, mới có thể chỉ mặc một cái quần lót mà đi loạn khắp nơi. Còn hân chẳng khác nào là nói đi vào như thế nào thì đi ra như thế đó chứ còn gọi là tắm gì nữa.

Tuy lúc đầu hân cũng chỉ mặc mỗi chiếc quần lót thôi nhưng là nó có dính máu nên cũng chẳng sao cả, bởi vì sẽ không làm cho người khác nhìn thấy mà suy nghĩ lung tung.

Nhưng hết lần này tới lần khác hân lại cứ thích mặc như thế này, đây chỉ là quần lót Hàn Tú tùy tiện mua ở khu đồ lót nam, ngay cả hình dạng cũng chưa nhìn, hóa ra lại là quần lưng ngắn. Như có như không bao quanh phần thân dưới của hân, cái gì gọi là trước "Lời" sau "vềnh" càng làm cho vật tượng trưng nam tính lộ ra rõ ràng hơn.

Nếu như nói chưa từng thấy đàn ông khỏa thân thì đây tuyệt đối là giả bộ. Cứ coi như là chưa từng nhìn thấy qua người chân thật, nhưng mà ít nhất cô cũng đã nhìn thấy trên phim xxx rất nhiều đàn ông khỏa thân từ da trắng đến da đen rồi từ người châu Á đến châu Âu, cái gì cần có đều có.

Nhưng mà bây giờ khi nhìn thấy mối tình đầu của cô người mà một canh giờ trước thiếu chút nữa đã giết chết cô bày ra đáng vẻ khêu gợi phóng túng, chỉ làm cho cô cảm thấy sồn gai ọc.

Cô nhanh chóng quay lưng lại, xấu hổ và giận dữ kêu lên: "Đường Trạch Tề, anh cái tên biến thái này. Không phải là tôi đã mua cho anh áo T-shirt và quần rồi sao, tại sao anh lại không mặc? Có phải là anh lại đang suy nghĩ chuyện không đứng đắn gì ở trong đầu đúng không?"

Chân mày Tiểu Thất nhíu sâu hơn, nhiệt độ trên cơ thể cứ nóng rần lên làm cho hân rất khó chịu, phát ra một tiếng tương tự như thanh âm thờ dài, mặt không thay đổi nói: "Hai thứ đồ này tạm thời tôi chưa cần dùng tới. Còn có, quần lót này sao lại ít vải như vậy?"

"Này, Đường Trạch Tề, tôi chưa chấp anh thì chưa chấp anh, nhưng không có nghĩa là anh có thể mặc quần lót đùa bốn lưu manh ở trong nhà của tôi! Cái gì gọi là áo T-shirt cùng quần tạm thời chưa dùng tới? Có người nào lại chỉ mặc quần lót rồi chạy loạn khắp nơi không? Anh khi nào thì học được bày đặt giả bộ nghiêm chỉnh ngai quần lót ít vải rồi? Tôi cũng không phải là nhà sản xuất quần lót, quý mới biết là thế nào mất bị mù lại tiện tay cầm một cái quần kiểu dáng như vậy. Anh nếu như muốn đùa bốn lưu manh thì anh cút ra ngoài được rồi." Hàn Tú phẫn nộ quay đầu lại, hướng về phía hân quát lên.

Đường Trạch Tề chau mày, hoang mang nhìn Hàn Tú, trong đầu đem hai chữ lưu manh cẩn thận tiêu hóa nghiền ngẫm, sau đó nghiêm trang trả lời cô: "Trước kia trừ thời điểm ở ngoài trời vận động và tản bộ mới mặc áo khoác còn nếu như ở trong phòng thì tôi đều mặc như thế này, mọi người ai cũng mặc như vậy, tôi thấy không có gì là không đúng."

Nghe lời Đường Trạch Tề nói..., khí huyết toàn thân của Hàn Tú lại bắt đầu sôi trào, nếu như bởi vì không chịu nổi mà phun ra máu thì nhất định máu tươi sẽ phun sáu thước.

Trước kia đều là mặc như thế này sao? Ở trong phòng chỉ mặc một cái quần lót, là vì để thuận tiện cởi ra khi muốn âu yếm cùng với những người phụ nữ kia. Lại còn ai cũng mặc như vậy nữa chứ? NP sao? Nam nhân đáng chết này, mới vừa rồi còn cảm thấy hân đã thay đổi, trở thành người ngây thơ vô

hại, thì ra vẫn là chó không đổi tính. Tại sao hán lại chết cũng không đổi tính? Đến nước Mĩ, càng tệ hại hơn càng ngày càng tệ hại.

"Đường Trạch Tề, anh có sở thích bại lộ gì đó thì đó cũng là chuyện của anh. Còn đây là nhà tôi, không phải là nhà của anh. Tôi không phải là những oanh oanh yến yến kia của anh, thích xem anh không có việc gì cũng cứ khoe thân ra ngoài. Hiện tại tôi trình trọng nói rõ với anh, anh nếu như vẫn muốn mặc thành như vậy ở nhà tôi thì hiện tại tôi sẽ dùng chổi quét anh ra khỏi cửa!" Hàn Tú hoàn toàn quên mất tính nguy hiểm của Đường Trạch Tề, thanh âm rống thật to.

Đường Trạch Tề cau mày, mím chặt môi mỏng, cho đến khi Hàn Tú rống như sư tử Hà Đông lần thứ hai xong, mới lạnh lùng mở miệng: "Bảo đảm nói chuyện với nhau ở mức quy định từ 45~60 dB, mới vừa rồi thanh âm của cô đã đạt tới 90 dB, thuộc về tạp âm." Nói xong, hán lấy lại áo T-shirt và quần soóc bãi biển, xoay người vào phòng tắm.

Lại còn nói tiếng của cô là tạp âm? Đang chửi xéo cô sao?

Hàn Tú đang muốn phát tác, ai ngờ hưởng ứng cô chỉ có tiếng đóng cửa phòng tắm.

Cùng với tạp âm 90 dB kia của cô đối lập rõ ràng.

Cô đứng ở bên trong phòng khách, phát điên muốn cắn người.

Vì sao hiện tại mỗi lần người này nói chuyện với cô, đều là một bộ dạng thoát tục như vậy đã đạt đến cảnh giới sống chết cũng không sợ hãi, thật thần nhiên lạnh nhạt?

"Đường Trạch Tề, anh thay xong quần áo thì ra đây ngay cho tôi, tôi sẽ ở trong phòng khách yên ổn đợi anh. Anh nếu như dám dờ dẫm trò biến thái thì cẩn thận tôi ——" Đột nhiên cô nhớ tới sự khùng bỏ của Đường Trạch Tề, khí thế lập tức biến mất, cũng không còn biết nên nói gì tiếp theo.

"Cẩn thận cô như thế nào?" Cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo ra, Tiểu Thất đã thay xong quần áo, thanh âm trầm thấp mà mơ hồ, nhiệt độ cơ thể cứ nóng rần lên làm cho đầu óc của hán muốn mê mang, toàn thân rã rời. Cơ hồ chuyện mặc quần áo đã lấy hết khí lực của hán.

Cô trợn to hai mắt, dõi theo bộ dạng hữu khí vô lực của hán, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Vừa muốn mở miệng, thì ngay trước mắt xuất hiện một bóng đen ngay sau đó, cả người của hán lại một lần nữa vô lực ngã đè lên người cô. Cô vẫn là bị đè ở phía dưới như cũ nhưng lần này thì thay đổi tư thế theo kiểu tiêu chuẩn "Nam trên nữ dưới" vô cùng ám muội.

Cô cảm giác được toàn bộ hơi thở trong lồng ngực đang bị đè ép thoát ra, vô cùng khó chịu khiến cô chau mày, xấu hổ nói: "Này, có phải là anh cố ý hay không? Lại muốn chiếm tiện nghi của tôi?"

Nhưng là chờ đợi một hồi lâu, hán cũng không có phản ứng gì khác. Cảm giác nóng rực trên da dán chặt vào người cô, cô cảm thấy hình như có cái gì không đúng. Khuôn mặt của hán vừa lúc đặt ngay cổ của cô, cô khó khăn rút ra một cách tay đang bị hán đè ở bên dưới, đặt lên trán của hán một mảnh nóng bỏng. Thì ra là hán bị sốt đến mất đi tri giác.

Tự trong đáy lòng than thở một tiếng: suy! Có ai mà xui xẻo như cô không? Chỉ trong vòng có một ngày lại bị cùng một người đàn ông không chút báo trước ngã đè lên người tới hai lần.

Hán thật sự rất nặng.

Cô cắn răng, không thể không vận dụng toàn lực đẩy hán từ trên người ra, sau đó lại hao hết khí lực kéo hán tới phòng khách, bây giờ cô không còn chút khí lực nào để có thể dời hán lên ghế sofa, không thể làm gì khác hơn là trải một tấm chiếu ở trên sàn nhà rồi để cho hán nằm lên.

Cô sờ trán của hán thấy nóng đến lợi hại. Cô cắn môi, hán cứ như vậy liệu có chết hay không, dù sao thì trước đó hán cũng đã bị thương rất nặng. Nhưng nếu như để hán chết thì chẳng phải tất cả mọi chuyện cô đã làm đều là vô ích sao?

Cô cầm một cái khăn lông, vắt khô nước, đắp lên trán của hán, sau đó lại gọi điện thoại cho phòng khám ở dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngu Ngốc (3)

Editor: Mộc Du

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ Lưu đã tới.

Hàn Tú chỉ có thể nói sơ qua về tình trạng của anh ta với bác sĩ Lưu, bởi chính cô cũng không biết là anh ta bị thương thế nào, nghĩ lại lúc trước trên

người anh ta ghim đầy mảnh vỡ thủy tinh, đành phải buộc lòng nói: "Anh ta là do không cẩn thận nên mới ngã từ trên lầu xuống, lại đúng lúc ngã lên một đồng mảnh vỡ thủy tinh người ta bỏ nên mới bị thương."

Bác sĩ Luru muốn xem xét vết thương nhưng lại thấy vết thương trên người Tiểu Thất được băng bó rất chuyên nghiệp, Hàn Tú không thể làm gì khác buộc lòng phải tiếp tục giải thích: "Trước kia anh ta đã từng học qua hộ lý."

Bác sĩ Luru lại cẩn thận kiểm tra một chút nữa rồi nói: "Tiểu Hàn à, mới vừa nãy cháu mua thuốc của ta, có phải là để cho người bạn trai này dùng đúng không?"

"A?" Bạn trai? Hàn Tú xua tay rồi suy nghĩ một chút lại gật đầu: "Là anh ta kêu cháu mua."

"A, thuốc lúc nãy đâu cháu lấy ra đây để ta xem lại thử."

Hàn Tú liền chạy đi lấy một đồng thuốc đem tới.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Bác sĩ Luru nhìn từng cái tên thuốc, sau đó gật đầu một cái, nói: "Tiểu Hàn, cháu không cần phải lo lắng, bạn trai của cháu dùng thuốc không có sai. Tôi nay cháu cứ chú ý chăm sóc cậu ấy, cháu xem thử hai tiếng sau có hạ sốt hay không, nếu như có thể hạ sốt thì tốt rồi ngày mai sẽ không có việc gì, còn nếu như không thể hạ sốt thì phải lập tức đưa cậu ấy đến bệnh viện. Một lát nữa cháu đi theo ta lấy miếng dán hạ sốt."

"Vâng."

Hàn Tú dán miếng hạ sốt lên trán của Tiểu Thất, tay không cẩn thận chạm phải nhiệt độ nóng rực trên trán của hắn, nhiệt độ kia đột nhiên làm cho cô cảm thấy hoảng hốt. Không nghĩ tới xa cách bốn năm, lại là dùng phương thức như thế này để gặp lại.

Phải dùng thời gian thật lâu vết thương trong cô mới khép lại, phải dùng thời gian thật lâu mới có thể quên đi, quay đầu lại, hắn vẫn một lần nữa làm nhiễu loạn cuộc sống của cô.

Rốt cuộc là hắn đã xảy ra chuyện gì?

Cô chạy về phòng đem laptop ra phòng khách, ngồi ở trên ghế sofa mở máy rồi bắt đầu lên mạng. Cô tìm từng người bạn trong danh sách bắt đầu hỏi thăm: "Có phải là Đường Trạch Tề đã về nước rồi hay không?"

Một nữ A trả lời: "Đường Trạch Tề trở về nước sao? Mình không biết, cậu ấy không có tới tìm mình nha, cũng thật là rất nhớ cậu ấy. Tú, cậu không ngại mình nói như vậy chứ?"

Một nữ B trả lời: "Nha? Mình cứ nghĩ cậu và Đường Trạch Tề chia tay nhiều năm như vậy rồi thì chắc cậu sẽ không hỏi thăm chuyện của cậu ta nữa nhưng thì ra là cậu vẫn còn âm thầm thích cậu ta. Đáng tiếc là sau khi cậu ta ra nước ngoài thì mình cũng vậy, không có cách nào để liên lạc với cậu ta, cậu ta thật đúng là một người đàn ông xấu xa không tìm không phải."

Hàn Tú: "Ai nói mình còn thích hắn? Lại còn âm thầm nữa chứ? Mình chính là đi thích một cái đầu heo, cũng sẽ không thích hắn nữa."

Một nữ C trả lời: "Ài? Nhiều năm như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên mình nghe cậu nhắc tới Tiểu Tề. Thình thoảng ở trên mạng cũng gặp được cậu ấy, cậu ấy vẫn cứ mồm mép và lém lỉnh như cũ. Bất quá là gần đây không có cách nào liên lạc được."

Hàn Tú: "Mồm mép và lém lỉnh? Chứ không phải là bộ dạng si ngốc ngơ ngác ngác hả? So với trước kia thì đơn thuần hơn rất nhiều sao?"

Da đen cười: "Hắc, nếu như nói Đường Trạch Tề trở nên đơn thuần thì còn không bằng nói thẳng là mặt trời mọc ở hướng tây đi. Bất quá, Tiểu Tề hoa tâm thì hoa tâm nhưng mà sâu trong nội tâm thì người cậu ta thích nhất vẫn là cậu"

Thích cô? Đây chính là câu chuyện buồn cười nhất mà đến tận bây giờ cô mới được nghe qua.

Hàn Tú: "Nói ít cái loại chuyện ghê tởm này đi! Đoạn thời gian trước mình giống như là có nhìn thấy anh ta, bị người ta đánh thành đầu heo, có phải là là anh ta đắc tội với người nào không?"

Phát tài: "Không thể nào. Nửa năm trước là lần đầu tiên cậu ấy trở về nước, sau lại quay về Mỹ, còn do chính mình tiễn cậu ta ra máy bay mà, lần này không có nhận được thông báo cậu ấy về nước a."

Khỏe miệng Hàn Tú co giật, anh ta ngồi cái gì cơ máy bay sao? Không lẽ là rút máy bay? Nhưng mà Tây Ban Nha chứ không phải là Tây An, có thể từ châu Âu mà rơi xuống châu Á được sao?

Da đen: "Lúc cậu ấy trở về nước, cũng có tụ tập đi chơi cùng với bọn mình, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là đi quán bar uống chút rượu, tìm chút thú vui, làm gì có chuyện đắc tội với nhân vật lớn nào. Nhưng mà, nửa tháng trước, ở trên mạng có nghe cậu ấy nói là muốn bay đi Tây Ban Nha gặp mặt bạn gái mới. Hiện tại đang ở đâu thì mình cũng không biết? Cậu thấy cậu ấy ở đâu hử?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú: "Vậy chắc là mình nhận lầm người rồi. Các cậu có ai có cách liên lạc khác với Đỗ lão sư không? Mình gọi điện thoại không được."

Phát tài: "Cách liên lạc với Đỗ lão sư mình cũng không có. Thời buổi Internet hóa ai lại còn dùng điện thoại."

Hàn Tú: "Internet thì cũng phải đợi đối phương online chứ, internet cũng không phải là vạn năng, nếu không thì điện thoại còn tồn tại để làm gì?"

Sau đó Hàn Tú lại cùng những người khác nói mấy câu nói rồi thoát ra.

Vì hỏi thăm chuyện của Đường Trạch Tề mà hầu như Hàn Tú đã liên lạc cho tất cả những người mà cô có thể liên lạc, mọi người đối với chuyện cô đột nhiên quan tâm đến Đường Trạch Tề rất là hiếu kỳ, truy hỏi cô thật lâu. Cô thật là không tài nào nghĩ ra, đã bốn năm rồi mà trong lòng mọi người vẫn cứ để tâm đến chuyện này như vậy?

Hỏi thăm một vòng kết quả lại làm cho cô thất vọng, bất luận là những phụ nữ đã từng kết giao với Đường Trạch Tề, hay là đám bạn hữu của anh ta *****, ai cũng đều không biết tin tức anh ta trở về nước, cũng không có ai từng nghe nói anh ta đã xảy ra chuyện kỳ quái gì.

Từ trước tới giờ cô chỉ dùng Internet để liên lạc với Đỗ lão sư ở nước Mĩ xa xôi thôi nên bây giờ thời điểm cô muốn gặp Đỗ lão sư, lại phát hiện số điện thoại năm đó Đỗ lão sư để lại cho cô đã không còn tồn tại. Cô gửi tin nhắn cho Đỗ lão sư, trong tin nhắn cô không có nói tới chuyện gặp được Đường Trạch Tề bị thương, chẳng qua là bày tỏ ý thăm hỏi, cuối cùng khôn ngoan dẫn dắt từng câu từng câu một, hỏi thăm một chút về Đường Trạch Tề coi anh ta gần đây như thế nào, có bị chuyện gì làm cho kích động hay không, uyển chuyển thăm dò xem thử có phải là anh ta mắc khuynh hướng của bệnh tâm thần không?

Gửi tin nhắn xong, cô ngồi ở trên sàn nhà, kinh ngạc nhìn anh ta đến xuất thần, trong đầu càng không ngừng hồi tưởng lại từng ly từng tý tất cả những chuyện đã xảy ra.

Cho đến khi ở ngoài cửa sổ, có tiếng mèo kêu, cô mới phục hồi tinh thần, cô đưa tay sờ trán của anh ta, đã hạ sốt rồi. Cuối cùng cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm, cơn sốt đã hạ tức là hẳn đã không sao.

Ngày mai, cô muốn kêu Sam Sam tới để cùng nhau tra hỏi anh ta, có thêm một người cùng đối mặt với hắn thì cô sẽ giảm bớt loại cảm giác tinh thần tùy thời đều có thể bị làm cho phát điên.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô mềm nhũn ngồi ở trên ghế sofa, thật là hao tổn tinh lực cả một ngày.

Cô liếc nhìn điện thoại ở trên bàn trà, đã là hai giờ hơn. Cô không yên tâm về Đường Trạch Tề lắm, quyết định ở lại phòng khách trông coi anh ta, sợ anh ta lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Cô gục lên ghế sofa, chôn mặt ở bên trong, cọ xát mấy cái, chỉ chốc lát sau liền ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Tú bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức. Cô hí hóp mắt, đưa tay lục lọi điện thoại cả nửa ngày rồi mới bắt máy: "Uy?"

"Hàn Tú, cậu còn sống là tốt rồi." Trong điện thoại truyền đến tiếng cười vui 'khanh khách' của Bùi Sam Sam.

Hàn Tú nhắc cánh tay che lên mắt, muốn ngăn lại ánh sáng xuyên thấu qua rèm cửa sổ, tức giận nói: "Nữ nhân này, cậu tốt nhất là nên cho mình một lý do hợp lý, để mới sớm như vậy mà lại đánh thức mình."

"Dĩ? Ngày hôm qua không phải là cậu nói hôm nay còn có hai nhà cần phải dọn vệ sinh, sáng sớm cần phải ra cửa sao?"

"Ngày hôm qua là Chủ nhật, không đủ người, nên mình mới đi tới nhà của người phụ nữ mập đó. Công ty nhiều người như vậy, nếu cứ phải để một CEO như mình ngày ngày đích thân đi dọn vệ sinh thì còn thuê nhân viên vào công ty để làm cái gì? Tất cả mọi chuyện cứ để CEO đây làm là được rồi."

"Cái gì mà CEO hả? Là Clean Environment Obasan thì có."

"Sao hả? Xem thường Clean Environment Obasan sao? Ngày hôm qua một trăm đồng của cậu bị khấu trừ, cậu không cần tới, tạm biệt." Hàn Tú làm bộ muốn cúp điện thoại.

"Đừng cúp máy! Còn không phải là do mình quan tâm cậu sao, nếu như cậu thật sự cúp máy, thì mình cũng sẽ lập tức báo cảnh sát." Bùi Sam Sam lại cười "Khanh khách".

"Cầu xin cậu đừng có mới sáng sớm đã phát ra cái loại thanh âm gà mẹ đẻ trứng này." Hàn Tú chột ngồi dậy, hướng về phía điện thoại gầm thét: "Đều là do cái tật thích làm Thánh mẫu nhà cậu làm cho mình rước lấy một đống phiền toái. Tội nay cậu dẫn anh ta đi đi, tùy tiện sắp xếp một nơi nào đó, mình không muốn gặp lại anh ta nữa."

Bùi Sam Sam ngưng cười, cổ làm ra vẻ rất kinh ngạc kêu lên: "A? Thế nào? Chẳng lẽ là tối hôm qua cậu ấy vô lễ với cậu? Nhưng trên người cậu ấy có nhiều vết thương như vậy mà, tùy tiện tìm một chỗ hạ thủ, cậu ấy cũng sẽ không chịu được. Đừng có nói là cậu."

"Này, Bùi Sam Sam, cậu ngoại trừ thích làm Thánh mẫu thì còn thích tư xuân. Cậu rút tới đây nhanh lên cho mình, tới đây cùng thương lượng chuyện này. Mình cảm thấy là đầu óc của Đường Trạch Tề rất có vấn đề." Chỉ cần vừa nghĩ tới ngôn ngữ không bình thường của anh ta vào tối hôm qua, cô liền không nhịn được rung mình một cái.

Đột nhiên giọng nói Bùi Sam Sam trở nên nghiêm trang: "Minh cũng vậy đang muốn bàn với cậu chuyện này đây. Tối hôm qua, mình bị người trong nhà thức dục gọi trở về, ai mà biết là lại bị lừa đi xem mắt, buổi tối đó trong lúc ăn cơm, mình nghe thấy đối phương giới thiệu bản thân là ký giả, thì liền hỏi hân chiêu hôm qua có xảy ra sự kiện ầu đã gây thương tích nào hay không, kết quả tên ký giả kia hỏi ngược lại mình là có phải là cô xem phim Young and Dangerous (phim người trong giang hồ) nhiều quá rồi không, hân cũng rất muốn gặp được chuyện như vậy, nếu quả như có chuyện như vậy xảy ra thật thì tối nay hân cũng đã không ngồi ở đây. Cậu nói thử xem Đường Trạch Tề vừa khóa thân, vừa thương tích đầy mình, nhìn như thế nào cũng cảm thấy giống như đã cùng với người khác xảy ra ầu đã kịch liệt a, nhưng điều kì lạ là tại sao lại không có một ai biết hết vậy?"

Hàn Tú nhủ đôi mày thanh tú lại, hạ thấp giọng nói: "Minh cũng vậy tối hôm qua đã đi hỏi hết những người quen, bạn học cùng với bạn bè của anh ta, bắt kể là nam nữ, bọn họ cũng chưa từng nghe qua chuyện Đường Trạch Tề trở về nước. Còn Đỗ lão sư thì mình cũng đã gửi một tin nhắn, đợi xem thử có trả lời hay không."

"Tối hôm qua cậu cũng chưa có hỏi Đường Trạch Tề?"

"Minh chờ cậu tới, cậu tới hỏi hân đi, dù sao thì mình cũng không có biện pháp nói chuyện với anh ta." Trong đầu Hàn Tú nhớ lại tình hình ngày hôm qua, thật đúng là muốn ới máu ">"<|||, hơn nữa anh ta lại bị bệnh cả đêm, cô cũng mệt đến muốn xỉu.

Di=n.d@n.l&.q#y.d%an

"OK, một lát nữa mình sẽ tới."

"Minh chờ cậu." Hàn Tú từ trên ghế sôpha đứng dậy, không nhìn thấy Đường Trạch Tề ở dưới sàn nhà, hoảng hốt tìm khắp nơi." Đường Trạch Tề! Đường Trạch Tề!"

Cho đến nhìn thấy bóng dáng thon dài ở trên ban công, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt, anh ta không có chạy lung tung. Cô nhanh chóng chạy vào trong phòng vệ sinh rửa mặt, sau khi đổi áo ngủ, lại trở về phòng khách.

Tiểu Thất mặc một thân xanh biếc cứ như tiên nhân, linh hoạt đứng ở trên ban công, chậm rãi chuyển động tay chân làm cho Hàn Tú nhìn mà không hiểu, nhưng dù sao cô cũng biết một loạt động tác này chung quy lại chỉ có hai chữ, gọi là luyện công.

Tiểu Thất thu tay lại, sau cùng cả người làm động tác thờ ra, liền xoay người trở lại phòng.

Hàn Tú đứng ở đó nhìn một thân quần áo xanh biếc trên người anh ta, từ trên xuống dưới cứ quét qua quét lại, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt đúng chuẩn tiểu bạch kiểm (người con trai có khuôn mặt trắng trẻo, đẹp trai) của Tiểu Thất. Ở thời điểm Thượng Đế tạo ra anh ta nhất định là đã ngu gât rất lâu, nếu không tại sao lại không công bằng như vậy? Một bộ quần áo trên dưới bất quá chỉ có ba mươi đồng, màu sắc lại tục khí chết đi được, chất lượng lại là hàng vỉa hè bỏ đi nhưng khi mặc ở trên người của anh ta, thì lại không tìm ra được một tia hơi thở dung tục, mà ngược lại còn làm cho anh ta toát ra một loại cảm giác ấm áp của gia đình. Nếu như ngày hôm qua cô mua bộ quần áo ở trên người của một tên ăn xin đem về thì đoán chừng mặc ở trên người của anh ta cũng sẽ như một người anh trai nhạy bén.

Gia đình cái quỷ gì! Loại đàn ông phóng túng thế này mà cũng biết tới gia đình thì đơn giản chính là chuyện cười cho thiên hạ.

Cô không nhìn hân thêm lần nào nữa, đi tới trước tivi trong phòng khách mở ti vi lên, chăm chú coi tin tức của sáng hôm nay, cứ coi như là cái tên ký giả mà Sam Sam đi xem mắt kia đã nói ngày hôm qua không có phát sinh sự kiện lớn trọng đại gì, nhưng mà cả thành phố N nhiều ký giả như vậy, không có lý nào người khác cũng không moi ra được một chút tin tức, nói không chừng sẽ có người báo án giết người gì đó hoặc là cướp bóc, đánh nhau.

Chuyển kênh một vòng, tựa hồ là không có một đài nào là nói tới chuyện ngày hôm qua, ngay cả đài hay thích chiếu những tin vớ vẩn cùng với tiểu tam chữ nể lẫn nhau, bạo lực gia đình vân vân đều không có.

Cô mấp máy môi, để điều khiển ti vi trong tay xuống, xoay người đi về phía phòng bếp, tìm đồ trong tủ lạnh thấy còn ba cái trứng gà với một chút cơm, đủ để làm hai phần cơm chiên trứng.

Ai, làm Thánh mẫu thật là đáng sợ, trông nom ăn trông nom ở còn phải trông nom mặc, nếu như anh ta thật sự là tiểu bạch kiểm (người con trai được bao nuôi) thì cô còn có thể cam tâm tình nguyện một chút.

Tiểu Thất cảm điều khiển ti vi lên, không ngừng đổi kênh, theo hình ảnh biến hóa, trong ánh mắt thoáng qua từng tia sáng tươi đẹp, sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường, cuối cùng dừng lại ở kênh CCTV-9, lúc này mới chịu ngồi xuống ghế sôpha.

Hàn Tú bung hai đĩa cơm chiên từ trong phòng bếp đi ra, chỉ nghe thấy trong TV phát ra một đồng thứ tiếng nghe không hiểu.

Cô ở trong lòng hừ lạnh một tiếng, không phải chỉ là đi nước Mĩ có mấy năm sao? Có cần phải vừa về nước là xem tin tức bằng tiếng Anh hay không? Quả thật chính là giả trang billy!

Cô đặt cơm chiên trứng ở trên bàn trà, đẩy một phần cơm tới trước mặt anh ta nói: "Đây, của anh."

Tiểu Thất nghiêng mặt sang một bên, đầu tiên là ngược mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó nhìn về phía hai đĩa cơm chiên trứng trên bàn trà màu sắc nhìn qua có chút đen đen, mi tâm không khỏi nhíu lại, vẫn là cái giọng nói thân nhiên kia: "Đây là cái gì?"

"Này, Đường Trạch Tề, anh phải chăm chọc tôi thì bản thân mới cảm thấy thoải mái sao? Tôi có thể làm nhiều hơn một phần cơm chiên trứng cho anh chính là vì nể tình mẹ của anh đó. Anh nếu như không ăn mà còn nói... thì liền cút qua một bên cho tôi đi, đừng làm trở ngại bồn tiểu thư dùng bữa sáng."

Hàn Tú vừa mới đặt cái mông ngồi ở trên ghế sofa, liền nhận được cái loại về mặt hoài nghi kia, cũng đừng nói đến là có bao nhiêu ảnh hưởng đến khẩu vị.

Com chiên trứng do cô chiên, bắt quá chỉ là màu sắc không được đẹp thôi nhưng mà ăn thì cực kỳ ngon, cho tới bây giờ Bùi Sam Sam cũng chưa từng hoài nghi món com chiên trứng của cô, mỗi lần đều là thật sự không thể ăn được thì mới cố nhẫn nhịn bỏ qua. Tên đàn ông đáng chết này, đã có sẵn cho ăn, còn dám bày ra cái loại về mặt hoài nghi đó với cô, tại sao chứ? Tối hôm qua chính là ghét bỏ cá phi lê dầu cay của cô, sáng nay lại ghét bỏ com chiên trứng của cô, anh ta nếu có bản lĩnh thì đừng ăn gì cả, dứt khoát thành tiên là được.

Dù sao thì ngày hôm qua cô cũng đã rống hán rất nhiều lần rồi, sáng sớm hôm nay rống thêm một lần nữa cũng không sao. Cùng lắm thì phơi thây trong nhà nhưng là muốn cô nhún nhường xuống nước nói chuyện với anh ta thì bất cô đập đầu vào tường còn tốt hơn.

Môi mông của Tiểu Thất mím thành một đường, nhìn chăm chăm cái đĩa trước mặt ngoại trừ trứng gà chính là com, bên ngoài thức ăn giống như là bọc một tầng mè đen, nhưng mà màu sắc này. Cùng với thức ăn mà trước kia anh đã ăn là sự chênh lệch cách xa vạn dặm.

Df=n.d@n.l&.q#y.d%an

Anh nhìn thấy bộ dạng tức giận của Hàn Tú, nên lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô, vừa mới chuẩn bị đưa tay cầm đĩa com chiên trứng trên bàn kia lên, lại thấy Hàn Tú nắm chiếc thìa chỉ vào mũi của anh, nói: "Anh, ngồi bên kia đi." Chiếc thìa theo động tác tay cô lại chỉ hướng cái ghế ở gần cửa sổ.

Anh đầu tiên là hơi ngẩn ra nhưng cũng không có dị nghị, cầm đĩa com chiên trứng lên, không nói một lời, từ từ đi về phía cửa sổ, chỗ đó là nơi bị anh chiếm cứ nhiều nhất, ngồi xuống.

Mặc dù màu sắc của trứng gà và com nhìn qua giống như là bọc một tầng mè đen, nhưng mà mùi thơm của trứng cùng với com chiên hòa vào nhau xông lên mũi, đã làm cho hán bớt đắn đo, đây chính là mùi vị của com chiên trứng.

.

Tối hôm qua chỉ ăn được một chút thức ăn không biết là cái gì, cộng thêm cơ thể cứ nóng rần lên, làm tiêu hao của anh quá nhiều thể lực. Buổi sáng khi tỉnh lại, trên trán là miếng dán hạ sốt, dưới chỗ ngủ là một tấm chiếu, một loại tình cảm không biết tên bắt đầu lan ra ở trong ngực. Anh quay đầu lại nhìn về phía cô gái gối đầu ở trên ghế sofa ngủ, tối hôm qua chắc là cô đã chăm sóc cho anh.

Anh dùng chiếc thìa gắp một chút com chiên trứng, đưa vào trong miệng, từ từ nhai, mùi vị cũng không tệ lắm, mặc dù là màu sắc không có đẹp như trước kia anh từng ăn, nhưng không biết là tại sao đĩa com chiên trứng này, lại cho anh một loại cảm giác ấm áp và yên bình. Ít nhất thì cô gái này cũng không có suy nghĩ là đợi sau khi anh ăn xong đĩa com này, sẽ mổ bụng phanh ngực của anh, anh không có cảm nhận được cái loại sát khí tham lam đó toát ra ở trên người cô.

Anh mở to miệng, ngón nga ngón nghiền ăn hết đĩa com

Không chỉ bởi vì đói, mà còn bởi vì là thật sự ăn rất ngon.

Cô gái này luôn thích tạo ra tạp âm, phải là gọi Hàn Tú đi, ít nhất là anh nghe bạn của cô gọi cô như thế.

Hàn Tú, anh ghi nhớ cái tên đơn giản này.

Hàn Tú nhai com chiên trứng trong miệng, ánh mắt không nhìn được liếc về phía Tiểu Thất, anh ta cup mắt xuống che mắt ánh sáng ở trong mắt, không nhìn thấy rõ về mặt, thế nhưng tưởng ăn thì có chút dọa người. Bất quá, nhìn bộ dạng anh ta ăn như hổ đói, thì chứng tỏ là com chiên trứng của cô mùi vị rất ngon.

Không phải là cô tự khen mình nhưng là com chiên trứng của cô, tuy khó coi thì khó coi, thế nhưng mùi vị thì tuyệt đối có thể nói là ngon lành trấn áp hai giới âm dương, đừng có nói là người không nhìn được mà là ngay cả hắc bạch vô thường ăn xong cũng sẽ quên chuyện bắt người.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phiên Ngoại (1): Chạy Trốn

Editor: Mọc Du

Ở bên trong phòng họp lớn, hai người đàn ông khoác áo phòng thí nghiệm đang cãi nhau kịch liệt.

"Giáo sư Trương Đồng Ân thân ái của tôi, một lần nữa tôi xin trình trọng nói rõ với ông, từ đầu tới cuối đây cũng không phải là chỗ để cho ông làm nghiên cứu khoa học. Cái chúng tôi muốn là tiền! Là tiền, ông hiểu không?" Về mặt của người đàn ông đeo mắt kiếng gọng vàng nhìn qua có chút vụn vẹo.

Giáo sư Trương Đồng Ân không nhìn được mà quát lên: "Tiền? Ban đầu anh không có nói với tôi như vậy. Anh đã lừa tôi suốt nhiều năm qua, tôi bán rẻ lương tâm giúp anh kiếm những đồng tiền bằng máu kia không lẽ còn ít sao? Tôi chưa bao giờ can thiệp vào những chuyện buôn bán bản thù của anh, anh muốn tôi làm cái gì, tôi cũng làm. Nhưng lần này, tôi không có yêu cầu nào khác, chỉ muốn anh giữ lại 074."

Mặt tường kính thủy tinh phản chiếu bóng dáng già nua của Trương Đồng Ân, mái tóc hoa râm ở dưới ánh đèn càng có vẻ nổi bật hơn trong mắt.

"Giữ lại? Giữ lại 074 thì có thể kiếm ra tiền sao? Chỉ cần nó còn sống một ngày thì tốn tiền một ngày, nó chỉ làm lãng phí tiền của chúng tôi mà thôi, còn chúng tôi lại chẳng thu được lợi ích gì từ trên người của nó hết? Cái gì cũng không có! Bây giờ ông cùng tôi giả mù sa mưa nói cái gì tiền sao? Ban đầu, ban đầu, ông có dám nói là ban đầu ông không có tâm tham lam không? Ông không muốn lấy những thứ tiền bản thù từ việc làm thí nghiệm này sao? Hiện tại lại nói với tôi những lời này, thật con mẹ nó buồn cười! Giữ lại nó, ông muốn tất cả chúng tôi cùng chịu chết sao? Ông muốn cả nhà của ông với mọi người đều bị chôn theo ông sao? Hãy nhớ lại đi tôi đã từng nói với ông cái gì? Chỉ cần ông bước lên con thuyền này thì sẽ không có lựa chọn! Cho nên nhất định phải hủy diệt 074, để thu lại lợi tức ông có hiểu không? Trương giáo sư thân ái của tôi!" Người đàn ông đeo mắt kiếng cười một nút đầu trên áo ra, nhìn chăm chăm giáo sư Trương Đồng Ân.

Anh ta thật sự là nghĩ không ra 074 có cái gì đặc biệt, tất cả sinh vật trong cả phòng thí nghiệm này, đối với anh ta mà nói bất quá chỉ có thể là đổi được tiền mà thôi, chứ đừng nói đến chuyện này sinh tình cảm với vật thí nghiệm, lão giáo sư này thật là điên khùng quá đi.

"074 giống như là con trai của tôi, tôi không thể nào trơ mắt mà nhìn con trai của mình đi tìm chết. Thật không thể giữ nó lại sao?" Hai mắt đục ngầu của Trương Đồng Ân đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào.

"Con trai? Được sản sinh ra từ nơi này, có ai không phải là con của ông? Bọn nó đều đã chết hết rồi nhưng mà sao tôi lại không thấy ông đau lòng vậy? Hừ!" Người đàn ông đeo mắt kiếng quyết định không nói nhảm cùng với lão già này thêm một câu nào nữa, xoay người bước ra cửa.

Trương Đồng Ân siết chặt nắm đấm, đầu tranh mấy giây sau đó buông nắm đấm ra, đuổi theo người đàn ông mắt kiếng nói: "Cổ tiên sinh, chờ một chút, nếu như quả thật muốn giải quyết 074 thì xin hãy cho tôi tự mình ra tay."

Thanh âm của Giáo sư Trương Đồng Ân tựa như là khẩn cầu, làm cho từng nhân viên nghiên cứu đang bận rộn với những dụng cụ trên bàn thí nghiệm ở trong phòng thí nghiệm cũng phải ngưng lại nhìn ông chăm chú.

Người đàn ông đeo mắt kiếng được kêu là Cổ tiên sinh, ngừng bước chân lại, quay đầu liếc nhìn giáo sư Trương Đồng Ân một cái, hải lòng nhếch nhếch môi cười nói: "Tốt, vậy thì nhanh lên một chút đi. Còn có rất nhiều vật thí nghiệm phải giải quyết, thời gian không có nhiều."

Trương Đồng Ân không có lên tiếng, trở lại công việc trên bàn của mình, phân phó trợ lý chuẩn bị mấy ống tiêm thuốc mê.

Chưa bao giờ Trương Đồng Ân cảm thấy cái lối đi nhỏ mà mình đã đi qua vô số lần này lại có thể dài như vậy, dưới chân ông giống như là đeo gong xiềng mỗi bước chân vô cùng nặng nề. Thời điểm muốn rẽ vào đường khác, ông nhìn thấy ở bên ngoài bức tường bằng kiếng kia một mảnh trời xanh khiến ông không khỏi sửng sốt, nếu như 074 có thể có một cuộc sống bình thường giống như bao đứa trẻ khác ở dưới bầu trời xanh này thì tội lỗi của ông có phải là sẽ giảm bớt hay không.

"Giáo sư!" Trợ lý kêu ông rất nhiều tiếng.

Ông lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước.

Khi thấy trên cửa treo tấm biển 074, ông xoay người, giọng khàn khàn nói với trợ lý: "Tôi muốn nói chuyện riêng với 074 một chút, sau này sẽ không bao giờ có cơ hội nữa. Cậu chờ ở ngoài cửa đi."

Trợ lý gật đầu một cái.

Tay ông run run, nhận lấy cái khay đựng một hàng ống tiêm thuốc mê cùng với cùn sát trùng, đẩy ra cánh cửa kim loại nặng nề ở trước mặt.

Cửa hé ra chỉ nhìn thấy ở bên trong gian phòng lớn tấm ga trải giường màu trắng chỉ có một người ngồi ở trên giường, hơn nữa còn là một thiếu niên khoa thân, anh đang cầm một quyển sách thật dày, đang tập trung tinh thần đọc sách, mái tóc hơi dài rủ xuống trán, không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Đây chính là 074, là đứa con do một tay giáo sư Trương Đồng Ân chế tạo ra.

"Tiểu Thất. . . ." Giáo sư Trương Đồng Ân điều chỉnh giọng của mình, kêu tên của 074.

074 ngẩng đầu lên, cả khuôn mặt với ngũ quan tuần mỹ thâm thúy, cứ giống như là một tuyệt tác nghệ thuật được tỉ mỉ điêu khắc mà ra, nhưng làn da của anh lại tựa như người mắc bệnh bạch tạng, ở dưới ánh đèn chiếu rọi, trắng như bạch ngọc trong suốt.

Anh nhìn thấy Trương Đồng Ân, khép sách lại, thản nhiên cười nói: "Giáo sư, người mạnh khỏe."

"Hôm nay không có đi ra ngoài vận động sao?" Trương Đồng Ân để khay thuốc mê xuống.

"Có, vừa mới trở về." Hắn đáp.

Trương Đồng Ân gật đầu, lẳng lặng đứng ở đó, nhìn cặp mắt xinh đẹp kia của 074, trong trẻo ngây thơ, không xen lẫn một chút tạp chất tham lam, tàn

khóc và dơ bẩn nào của thế giới loài người mà lâm vào trầm tư.

074 phát hiện hôm nay Trương giáo sư có chút khác thường, vì vậy liền hỏi: "Hôm nay Giáo sư gặp phải chuyện gì không vui khiến cho người phiền lòng sao?"

Trương Đồng Ân bị hỏi liền phục hồi tinh thần, đột nhiên cởi áo phòng thí nghiệm trên người xuống, mặc lên người của 074, nắm lấy tay của hắn, vội nói: "Con trai, con hãy nghe ta nói, con nhất định phải tiếp tục sống, khi con từ nơi này bước ra thì cứ đi theo lối đi số năm. Con còn nhớ lối đi số năm ta đã từng dẫn con đi qua không? Ở cuối lối đi số năm sẽ có một cánh cửa, hôm nay chỉ có hai người canh giữ. Cái này là thuốc mê, còn cái này là dao phẫu thuật, con cầm đi. Nhìn nơi này, ta đã dạy cho con, là động mạch chính ở cổ. Nhớ, chỉ cần là người ở đây cản trở đường của con thì con cứ đâm xuống nơi này. Đâm xuống, hiểu không? Bất kể là phải dùng cách gì con cứ dùng hết tất cả khí lực của mình, để đánh ngã bọn họ. Cho dù có phát sinh bất cứ chuyện gì, con cũng không được quay đầu lại, chỉ cần tập trung chạy về phía lối đi số năm là được, chỉ cần ra khỏi lối đi số năm, thì con sẽ an toàn, sau đó con phải chạy thật xa, thật xa, nhớ là phải chạy tới nơi nào ít người."

074 cái hiểu cái không nhìn ánh mắt lo lắng của Trương giáo sư, sau đó trịnh trọng gật đầu.

"Cuộc đua sinh tử bây giờ bắt đầu. Con trai, con hãy nhớ, người muốn con chết thì con phải để cho họ chết trước! Nhìn này, con trai." Trương Đồng Ân lấy một ống tiêm thuốc mê, đi ra ngoài cửa, gọi trợ lý vào trong, thừa dịp bất ngờ, một kim đâm xuống trợ lý.

Chỉ là thời gian mấy giây, trợ lý liền mất đi tri giác ngã xuống mặt đất.

074 kinh ngạc mở to cặp mắt nhìn một màn này phát sinh, lỗ chân lông toàn thân mở ra, khó có thể tin.

"Nhanh đi vào lối số năm!" Trương Đồng Ân đẩy anh ra ngoài cửa.

074 đột nhiên phản ứng lại hỏi: "Vậy còn người thì sao? Giáo sư."

"Ta sẽ tới sau, con đi trước đi. Nhanh đi vào lối đi số năm, bất luận là như thế nào cũng không được quay đầu lại." Trương Đồng Ân vội vã đẩy 074 vào lối đi bình thường không có người nào lui tới, ở trong lòng thầm cầu nguyện: con trai, con nhất định phải tiếp tục sống thật tốt.

074 nhìn về mặt kiên quyết của Trương giáo sư, liền nhấc chân chạy về hướng lối đi số năm.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Năm Khứ Tử (Người Đi Tìm Chết)

Ăn xong bữa sáng, Hàn Tú nhìn hai cái đĩa dính đầy dầu mỡ, rồi lại nhìn cái người đang ngồi ở trước cửa sổ quá mức rảnh rỗi, đáy lòng có chút bất bình. Có lẽ là tối hôm qua đã quất mắng anh ta nhiều lần rồi nên bây giờ can đảm của cô đã tăng lên, cô gom cái đĩa với đôi đũa lại đi tới đưa cho Tiểu Thất, ý bảo anh ta ăn xong rồi thì cũng nên lao động đi, đi rửa sạch toàn bộ đĩa và nồi.

Mặc dù Tiểu Thất lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng cũng không có lên tiếng dị nghị, nhận lấy cái đĩa cùng với đũa, không nói một lời, yên lặng đi về phía phòng bếp, bắt đầu rửa chén.

Thật ra thì, ở thời điểm Hàn Tú đưa cái đĩa cho anh ta, trong lòng căn bản không chắc chắn lắm, kỳ thực, cô rất sợ anh ta sẽ giống như tối hôm qua, dùng cái ánh mắt lạnh như băng bắn về phía cô, sau đó lấy cái đĩa đập lên trên đầu cô.

Hàn Tú ngồi ở trên ghế sofa xuyên thấu qua bức tường kính, nhìn thấy bóng lưng của Tiểu Thất, đáy lòng có một chút cảm giác khác thường.

Anh ta bây giờ so với trước kia là không cùng một dạng, trầm mặc, ít nói, quá mức an tĩnh, toàn thân cao thấp phát ra một loại hơi thờ... Không tham muốn, không đòi hỏi, không vui, không giận, không quan tâm thiệt hơn, làm cho người ta không cảm giác được sự tồn tại của bản thân, nếu như không phải là có ý lưu tâm, thì chắc có lẽ sẽ không nhận thấy được sự hiện hữu của anh ta.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Thật là kỳ quái, bất kể là anh ta của trước kia, hay là anh ta trong lời kể của đám hồ bằng ***** hữu vào tối hôm qua, đều khác hoàn toàn với người trước mắt này đây căn bản là hai người.

Đang lúc cô rối rắm thì chuông cửa vang lên.

Cô lập tức bật người dậy đi mở cửa chính là Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam vừa vào cửa liền kêu lên: "Vì chạy tới đây với cậu, mình ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn, cậu có làm bữa sáng không?"

"Cậu đã tới chậm rồi, trong tủ lạnh của mình chỉ còn lại thức ăn đủ để chiên hai phần com thôi. Nhưng yên tâm, ngày hôm qua mình có mua rất nhiều đồ ăn vặt, còn có hộp Đan Mạch xanh mà cậu thích nhất nữa." Hàn Tú vừa nói, vừa xoay người đi lấy đồ ăn vặt mới mua tối hôm qua, khi cô mở tủ ra, thấy đồ ăn bên trong giống y như là cảnh ngộ bị tàn phá bừa bãi, cô thét lên chói tai: "A ——"

"Sao vậy? Sao vậy?" Bùi Sam Sam đi tới, nhìn thấy khoai tây chiên, pho mát sợi, bánh bích quy vân vân, tất cả miệng bao đều bị mở ra, có cái đã ăn một nửa, có cái chỉ ăn một hai miếng, còn hộp Đan Mạch xanh mặc dù đã bị mở ra, nhưng là số lượng bánh quy bên trong cũng chỉ ít đi một hai cái, thậm chí nhất thì chính là Yakult, đều bị uống hết sạch.

Bùi Sam Sam kinh ngạc nói: "Trời ạ, đây là người nào ăn a? Sao lại thất đức như vậy? Có phải là bị chuột ăn hay không? Nhưng mà con chuột này cũng quá nhân từ đi....."

Hàn Tú chạy vọt vào phòng bếp, ánh mắt hận hận bắn về phía bóng lưng người đang rửa chén, hướng về phía anh ta nói: "Đường Trạch Tề, có phải là tối hôm qua anh đói bụng nên liền ăn vụng đồ ăn vặt của tôi hay không? Có phải là anh không? Có phải là anh hay không?"

Tiểu Thất đang rửa đĩa, bị tiếng rống rung trời của Hàn Tú làm cho kinh sợ, động tác trong tay dừng lại.

Tại sao cô gái này lúc nào cũng thích chế tạo tạp âm vậy.

Anh nhíu chặt mi tâm, quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy sự không vui nhìn về phía cô.

Hàn Tú nhìn thấy bọt xà bông đầy trong bồn rửa chén giống y như là trong bồn tắm vậy, lại một lần nữa thét lên chói tai: "A —— Đường Trạch Tề, anh chính là heo a ——"

Sau nửa giờ, Hàn Tú lấy túi chườm nước đá chườm ở trên trán của mình, có lẽ là tức giận đến hóa khí công tâm, sau đó ngọn lửa kia lại xông lên não, cho nên hiện tại chỉ có thể dùng túi nước đá chườm lên trán để giúp cô hạ nhiệt xuống thôi.

Cô nghiêng mắt, nhìn chằm chằm người đang ngồi ở trước cửa sổ đối diện, thần thái lạnh nhạt, giống như là vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, người đàn ông thích ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.

Cô chưa từng thấy qua người nào lại có thể ngu xuẩn đến độ cực hạn như vậy.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Có câu nói thế này, ‘chưa từng ăn thịt heo, cũng đã thấy qua heo chạy’. Cô kêu anh ta đi rửa chén, anh ta lại coi như là đi tắm chén, đổ đầy nước vào bồn rửa chén, chế nước rửa chén tạo đầy bọt, chỉ để thả hai đôi đũa và hai cái đĩa vào thôi, theo động tác khuấy động của anh ta, đến cuối cùng cả phòng bếp đều ngập tràn bọt xà bông.

Đáng hận nhất chính là sau khi cô dùng giọng sư tử Hà Đông rống anh ta, thì anh ta vẫn còn có thể tự nhiên dùng ánh mắt muốn giết người đó để đánh bại cô, rồi bình tĩnh mà giải thích chỗ hướng dẫn sử dụng về "Lượng dùng" đã bị mất rồi, nên nó làm ảnh hưởng đến phán đoán của anh ta.

Anh ta ở nước ngoài rất cuộc là đã làm những chuyện quái quỷ gì vậy? Không phải chỉ là chế nước rửa chén thôi sao, cần gì phải phán đoán? Nhìn đi, đây là lời mà người bình thường có thể nói ra sao? A, nhất định là anh ta có ý, nhất định là thấy cuộc sống của cô mấy năm nay trôi qua quá yên bình, cho nên từ tận đáy lòng mới ghen tỵ với cô, âm thầm trở về nước, sau đó thì chạy tới đây hành hạ cô. Nhất định chính là như vậy.....

Ô ~ Lỡ một bước chân thành thiên cổ hận.

Cô là mắc nợ anh ta ở kiếp trước, hay là ở kiếp trước cô đã quá làm nhiều chuyện thất đức?

Mọi việc đã định, cô không thể không nuốt cục tức xuống bụng, đuổi anh ta ra khỏi phòng bếp, rửa hết chén lại từ đầu, tốn nửa giờ mới thu dọn phòng bếp xong xuôi. Hơn nữa còn phải kể lại hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua với Bùi Sam Sam, vào lúc này đây, đầu của cô đang co rút đau đớn cô không còn khí lực nói chuyện nữa, chỉ có thể nằm ở trên ghế sofa.

Bùi Sam Sam chột chột cánh tay của Hàn Tú, nhỏ giọng nói: "Ai, thật sự có điểm không bình thường....."

Hàn Tú uể oải nói: "Đúng không, cậu cũng thấy mình đã không còn bất kì lời nào để mà nói với anh ta nữa, cho nên nhiệm vụ khó khăn gian nan đi đặt câu hỏi đành phải giao lại cho cậu rồi." Hiện tại không phải là cô sợ anh ta, mà là đã bị anh ta làm cho tức giận đến mức đã bước nửa chân vào trong quan tài rồi, cho nên gánh nặng đặt câu hỏi với anh ta cũng chỉ có thể rơi vào trên vai Bùi Sam Sam.

Bùi Sam Sam lộ ra vẻ mặt không muốn nhưng không chịu được cặp mắt hổ hung dữ của Hàn Tú cứ trừng cô, đành không thể làm gì khác hơn là bước từng bước nhỏ tao nhã đi về phía cửa sổ, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Đường Trạch Tề."

Ai ngờ Tiểu Thất hoàn toàn không có phản ứng.

Bùi Sam Sam quay đầu lại nhìn về phía Hàn Tú, ra hiệu bằng tay, dùng khẩu hình miệng bày tỏ: "Đúng như cậu nói thật sự là không có phản ứng."

Hàn Tú dùng vẻ mặt ý bảo Bùi Sam Sam cứ gào to lên.

Bùi Sam Sam đối với cách của cô bày tỏ sự khinh bỉ, đổi thành vron tay ra ở trước mặt của Tiểu Thất vẩy vẩy, tiếng nói ôn nhu phát ra, nhẹ nhàng kêu

một tiếng: "Này, Đường Trạch Tề."

Tiểu Thất rốt cục đã phục hồi tinh thần, nghi ngờ nhìn về phía Bùi Sam Sam, đôi môi mỏng lạnh lùng bật ra ba chữ: "Cô kêu tôi?"

Hàn Tú đang ngồi ở trên ghế sôpha đột nhiên rất muốn cười, tình hình này cùng với tối hôm qua thật sự là cùng một cảnh.

Ánh mắt thật là sắc bén, thật là lạnh như băng!

Bùi Sam Sam bị ánh mắt có thể làm cho người khác nhanh chóng chết rét này dọa sợ, bất quá cũng rất nhanh liền phản ứng lại được, cười ha ha nói: "Đúng vậy, không gọi cậu, chẳng lẽ là mình gọi tên người khác à. Nơi này cũng không có người thứ hai gọi là Đường Trạch Tề."

Ánh sáng trong mắt của Tiểu Thất đột nhiên trở nên buồn bã, trầm mặc mấy giây sau, mới lạnh lùng trả lời: "Cái tên Đường Trạch Tề này, trong lúc nhất thời tôi vẫn không thể thích ứng....."

Bùi Sam Sam nghe vậy, kinh ngạc há to miệng, hai mắt tròn tròn, thẳng tắp nhìn về phía Hàn Tú.

Câu trả lời này của Tiểu Thất, khiến cho Hàn Tú đang ngồi ở trên ghế sôpha không nhận được đứng bật dậy, đi tới, nói: "Đi? Lời này của anh rất kỳ quái a, cứ giống như là anh không biết tên của mình là Đường Trạch Tề vậy. Không nói đến việc ánh mắt của tôi rất tốt, cứ coi như thật sự có vấn đề đi, nhưng cái khuôn mặt giống yêu nghiệt này của anh, cho dù là cháy thành tro, tôi cũng có thể nhận ra được."

Tròng mắt đen của Tiểu Thất càng thêm sâu thẳm, môi mỏng trắng bệch dần thành một đường thẳng tắp, đường cong dưới cằm có vẻ căng thẳng cứng nhắc. Anh ngược mắt, nhìn thẳng vào đáy mắt của Hàn Tú, lạnh lùng trào phúng nói: "Cô cho rằng mắt của cô là có hệ thống xử lý hình ảnh 3D sao?"

Hàn Tú tròn to hai mắt, hoàn toàn không tìm được lời nào để phản bác, ngược mắt nhận thấy ý cảnh cáo không thể xem thường trong đáy mắt của anh ta, cô chỉ có thể cắn môi, im hơi lặng tiếng.

Bùi Sam Sam cảm thấy Tiểu Thất trả lời có chút là lạ, liền hỏi: "Ý của cậu là cậu thật sự không biết mình gọi là Đường Trạch Tề hả?"

"Stop!" Hàn Tú nhỏ giọng quát một tiếng, lại hỏi Tiểu Thất: "Anh không biết anh tên là Đường Trạch Tề, vậy tôi hỏi anh, anh có biết tên mình là gì không?"

Tiểu Thất ngược mắt bình tĩnh nhìn Hàn Tú, thản nhiên nói ra ba con số: "074."

Người đi tìm chết? Học máu..... Anh ta cho là dùng chữ số để nói thì cô nghe không hiểu sao?

Máu trong toàn thân Hàn Tú lại một lần nữa xông lên đỉnh đầu, giận đến nổi tay nắm lại run run chỉ vào anh ta nói: "Anh, anh, anh mới đi chết đó!"

Đối mặt với vẻ mặt phát điên của Hàn Tú, vẻ mặt của Tiểu Thất cũng không có biến đổi gì cả, chỉ là một bộ dạng hoàn toàn coi thường.

Bùi Sam Sam đầu tiên là khó có thể tin ngẩn ra, sau đó không nhận được tay đập vào đùi của mình, cười phá lên.

Nghe thấy tiếng cười như vậy, càng làm cho Hàn Tú phát điên hơn, cô nắm tóc, một bộ dạng sắp hỏng mắt.

Bùi Sam Sam thấy cô như vậy, cũng biết là cô nhất định đã giận điên lên rồi, mím môi cười, lôi kéo cô nói: "Bình tĩnh bình tĩnh, chẳng phải cậu nói muốn làm thực nữ sao, thực nữ thì không thể tùy tiện tức giận. Cậu trước tiên nên đi xem thử phòng ngủ của cậu có còn chỗ nào cần quét dọn sạch sẽ hay không, đi quét dọn đi, mình sẽ tới hỏi cậu ấy."

"Không muốn." Hàn Tú dứt khoát dọn sạch một chỗ ngồi, ngồi xuống đối diện với Đường Trạch Tề: "Đường Trạch Tề, hôm nay chúng ta phải nói mọi chuyện cho thật rõ ràng, nếu như anh còn lên tiếng đâm chọt tôi như vậy, thì cứ coi như tôi bị anh cầm dao đâm chết, tôi cũng sẽ lấy chổi quét anh ra khỏi cửa. Tôi hỏi anh, rốt cuộc là tại sao đột nhiên anh lại trở về nước? Không phải là anh nên đi Tây Ban Nha để gặp tình nhân của anh sao? Vậy thì tại sao toàn thân của anh lại đầy máu nằm ở trong đồng rác đó? Đến tốt cùng là anh đã giết người, hay là người ta đuổi giết anh? Đồ lão sư có biết việc anh trở về nước hay không, rốt cuộc là có người nào biết anh trở về nước hay không?"

Ngữ điệu của Hàn Tú vừa cao lại vội, nhưng Tiểu Thất vẫn nghe hiểu.

Thân thể của anh rõ ràng là hơi cứng nhắc, thu hồi tầm mắt đang ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ lại, chỉ phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Hàn Tú thấy anh ta lại bày ra cái phản ứng nửa chết nửa sống này, hít sâu vài hơi, cường bách mình trấn định, đưa ra ba ngón tay, nói: "Cho anh thời gian ba giây, anh nói rõ cho tôi, anh nếu như không trả lời. Vậy thì bây giờ anh lập tức, lập tức đi khỏi đây cho tôi, tôi không thể cứ vô duyên vô cớ mà chứa chấp anh, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát."

Lời nói của cô cứng rắn, chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp vang lên: "Nếu như tôi nói..... vấn đề cô hỏi, tôi cũng không có cách nào trả lời thì phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Thất ngược mắt, nhìn thẳng vào đáy mắt của Hàn Tú.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: 074! Năm Khứ Tử (Người Đi Tìm Chết) (2)

Editor: Mộc Du

Hàn Tú ngơ ngẩn: "Cái gì gọi là không có cách nào trả lời?"

Sam Sam tò mò lắm rồi, thấy bộ dạng của Tiểu Thất cũng không giống như là đang nói đùa, liền hỏi: "Đường Trạch Tề, mình muốn hỏi cậu, cậu có biết tên của cậu ấy là gì không?"

"Cậu hỏi cái vấn đề ngu xuẩn gì đó hả?" Hàn Tú liếc Sam Sam một cái.

Tiểu Thất nhìn Hàn Tú thật sâu, sau đó nói: "Chắc gọi là Hàn Tú đi."

"Không phải chắc là 'mà là chắc chắn' ——" Hàn Tú kháng nghị, cô chính là tên Hàn Tú mà, hơn nữa anh ta cũng đã gọi tên cô hơn hai mươi năm.

Sau khi Sam Sam nghe câu trả lời, thì liền chỉ vào chính mình hỏi: "Vậy cậu có biết tên của mình là gì không?"

Tiểu Thất ngơ ngẩn, sau khi suy nghĩ mấy giây thì trả lời: "Không biết."

Hàn Tú đã hoàn toàn đánh mất năng lực ngôn ngữ đối với anh ta.

Dĩ=nd@n.l&.q#y.d%an

Sam Sam đã có thể xác định, cô nhìn vào Tiểu Thất lại hỏi: "Đường Trạch Tề, đầu của cậu có phải là đã từng bị thương hay là đụng vào vật gì đó đúng không?"

Ánh mắt của Tiểu Thất có chút mơ màng, thời điểm đụng vào tường kính, anh dùng bả vai, đầu có bị đụng trúng hay không anh cũng không nhớ rõ nữa, , nhưng hình như lúc rơi xuống thân cây thì đầu có bị va chạm nhẹ, lúc phóng qua mái nhà thì đầu bị va đập một chút, rồi lúc anh té xuống đất thì đầu cũng đập xuống theo, này.Như vậy thì cũng coi như là bị đụng vào vật gì đó đi, nhưng mà anh cũng không chắc chắn lắm, cho nên trả lời hơi chút do dự: "Cũng có đi."

"Có phải là tất cả mọi chuyện trước kia cậu đều không nhớ được đúng không?" Sam Sam lại hỏi.

Hàn Tú có chút không xác định chen vào nói: "Cậu không phải là muốn nói anh ta mất trí nhớ đó chứ?"

Tiểu Thất vốn tính nói "Tất cả mọi chuyện trước kia anh đều nhớ rất rõ ràng", nhưng khi nghe Hàn Tú nhắc tới hai chữ "Mất trí nhớ" liền lựa chọn trầm mặc.

Trong tích tắc, bên trong phòng khách lớn như thế, lại yên tĩnh đến mức cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy âm thanh thật rõ ràng.

Hàn Tú có cảm giác là mình đã già rồi.

Cái thế giới này, càng ngày càng làm cho cô, không cách nào có thể hiểu được.

Những loại chuyện cầu huyết như mất trí nhớ này, những tương chi hay có ở trên TV hoặc là trong tiểu thuyết thôi chứ, nhưng nay bỗng nhiên lại xảy ra sờ sờ ở trước mắt của cô.

Cô thì là cô không biết câu hỏi của mình sẽ đòi lấy kết quả cầu huyết này, ngay cả thân thể khỏe mạnh của cô cũng có chút không chịu nổi.

Cô đã từng nói qua mình không phải là Thánh mẫu và cũng không muốn làm Thánh mẫu, mặc dù là đầu óc của Đường Trạch Tề đang mắc bệnh, rất đáng để đồng tình, nhưng cô muốn mỗi ngày của mình đều trôi qua thật tốt đẹp, cho nên cô sẽ không chứa chấp Đường Trạch Tề, thực tế trước mắt chính là vấn đề này. Cô đề nghị đưa anh ta đi khách sạn, hoặc là giúp anh ta thuê phòng, tìm đám hồ bằng ***** kia cho anh ta, cho tới khi liên lạc được với Đồ lão sư mới thôi, nhưng đều bị cự tuyệt.

Nguyên nhân chính là vì người đàn ông hành động thì khác thường, đại não thì rút gân nói với cô một câu mang mười phần uy hiếp: "Nơi tôi muốn ở chính là một chỗ an toàn không có ai, cô đã nói nơi này an toàn thì tại sao tôi phải đi."

Hiển nhiên, đáp án cuối cùng chính là không muốn chứa chấp anh ta cũng buộc phải chứa chấp anh ta.

Nói tóm lại là anh ta đã hạ quyết tâm, nhận định nhà của Hàn Tú chính là nơi an toàn, nên cứ khẳng định phải ở lại trong nhà của cô.

Sau một phen đối thoại, Hàn Tú bại trận, cô cũng không biết là tại sao bản thân lại thỏa hiệp với anh ta, cô hoàn toàn không nghĩ tới kết quả sẽ là như

vậy.

Nếu như nói hận Đường Trạch Tề, thì quả thật là cô đã từng hận qua, không có người con gái nào nhìn thấy bạn trai của mình cùng với người con gái khác nằm ở trên một cái giường, mà còn có thể vui vẻ hi hi ha ha nói với bọn họ, ngủ ngon, ngủ ngon, xin cứ tiếp tục ngủ.

Không có, tuyệt đối là không có. Cho nên lúc đầu, cô không chút do dự mà lựa chọn đánh kẻ phản bội này một trận, sau đó thì chia tay với anh ta.

Lúc vừa mới chia tay, cô rất khó để vượt qua, khổ sở đến nỗi giống như là người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, chỉ cần nhìn thấy ở trong nhà hoặc trường học hay là trong ký túc xá có một chút nào không sạch sẽ, thì cô sẽ giống như người điên cứ không ngừng lau dọn. Lâu ngày như vậy, lại tạo thành một thói quen, chỉ cần tâm tình của cô không tốt thì cô sẽ thông qua phương thức quét dọn vệ sinh để phát tiết, từ từ giải tỏa tâm tình của mình.

Lúc đó câu vui đùa nhiều nhất của các bạn học chính là: "Hàn Tú, cậu thích quét dọn vệ sinh như vậy, thì sau khi tốt nghiệp cậu cứ dứt khoát làm quét dọn vệ sinh đi."

Df=n.d@n.l&.q#y.d%an

Đã từng bởi vì những lời nói vô tâm của bạn học, mà Hàn Tú khó chịu thật lâu. Sau khi tốt nghiệp, cô định đi làm quét dọn vệ sinh thật, khi đó tất cả mọi người đều cho là cô bị điên rồi, bao gồm cả người của công ty quét dọn vệ sinh cũng cảm thấy là cô bị điên rồi. Một cô gái tuổi còn trẻ, tốt nghiệp đại học, đáng đáp cũng không phải là khó coi hay thiếu tay cụt chân, tự nhiên lại đi giành chén cơm cùng với một nhóm bác gái không có công ăn việc làm, đơn giản thì chính là tạo nghiệp.

Đối mặt với sự khó hiểu và giễu cợt của mọi người, cô vẫn cứ quyết định lựa chọn như vậy.

Có người thích Yoga, có người thích Thái Cực, đều là loại tu thân dưỡng tính và vận động tốt. Nhưng bất quá lại không người nào có thể hiểu, thật ra thì quét dọn vệ sinh cũng là một loại tu thân dưỡng tính, quét dọn vệ sinh chẳng những có thể giảm cân, còn có thể làm cho người ta bình tâm tĩnh khí, việc này so với tốn tiền đi phòng tập thể dục chịu tội còn tốt hơn rất nhiều, chỉ là không có người nào hiểu được đạo lý trong đó thôi.

Dần dần, cô phát hiện thị trường này rất lớn, có thể nói là cung không đủ cầu, cũng không lâu sau, cô và ba mẹ dùng một khoản tiền, mở ra một công ty nhỏ nhỏ của gia đình, từ từ phát triển thành một công ty mặc dù không tính là lớn lắm như hiện tại, nhưng cũng được coi là công ty quét dọn vệ sinh chuyên nghiệp, còn bản thân thì trở thành CEO.

Hôm nay cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua cũng không tệ, lúc này đã không còn có ai nói đầu óc của cô có vấn đề nữa. Nhưng mà, một lần nữa nhìn thấy Đường Trạch Tề, rồi đến chuyện anh ta vào ở nhà của cô, thì cô bắt đầu cảm thấy người đầu óc có bệnh chân chính là mình.

Thật vất vả mới có được bốn năm yên bình, hiện tại lại bị đánh trở về nguyên trạng.

Thời gian bốn năm, đủ để cô xoa dịu vết thương, mặc dù không còn hận Đường Trạch Tề nữa, nhưng là cục diện hai người ở chung một phòng này, thật làm cho cô khó chịu.

Chỗ an toàn? Đây là cái lý do xúi quẩy gì? Nhà cô không phải là cục an toàn quốc gia, cô cũng không phải là hộ vệ Trung Nam Hải.

Bạn tốt Sam Sam lại cứ đứng ở một bên nhìn cô đấu với anh ta, chỉ cần vừa mở miệng, thì hơn phân nửa là đứng về phía của Đường Trạch Tề, nói cái gì mà đầu cậu ấy bị thương mất trí nhớ, rất đáng thương, làm sao cậu lại không có một chút lòng đồng tình vậy, cậu hãy suy nghĩ đến Đỗ lão sư đi.

Lòng đồng tình, ai, thật là một từ ngữ đáng sợ.

Sam Sam ở nhà cô ăn uống miễn phí đã đời, vừa nhận được điện thoại, liền phui mông rồi đi, bỏ lại Đường Trạch Tề đang ngồi ở trước cửa sổ nhà cô và sự việc khó giải quyết này.

Hiện tại anh ta bị mất trí nhớ, nên bất luận là cô muốn hỏi cái gì, cũng không hỏi ra được nguyên do, hơn nữa cũng không tìm ra được đề tài gì khác, lại không thể chỉ ngây ngốc đối mặt với anh ta. Vì vậy, cô cầm lên dụng cụ làm vệ sinh bắt đầu quét dọn, dọn dẹp tí mĩ từng góc ngách trong nhà, quét dọn thật kĩ lưỡng một lần.

Ngay cả khi có muôn vàn không muốn, ngay cả có cực kì oán hận, nhưng cô vẫn là phải nhẫn nhịn, để cho anh ta ở lại nhà mình như vậy.

Xét thấy anh ta là mối tình đầu đã từng làm cho cô thương tích đầy mình, nên lần này cô vạch ra giới hạn rất rõ ràng, chỉ còn kém không có lập hiệp nghị. Nơi nào ở trong nhà thì anh ta có thể đi, nơi nào thì cấm anh ta bước vào, cô để cho công ty phụ trách tuyên truyền MIM viết ra một tấm giấy lớn, dán ở trong phòng khách, mọi lúc nhắc nhở Đường Trạch Tề nên tuân theo quy định.

Giường của anh ta vẫn là ghế sofa ở phòng khách như cũ, phạm vi hoạt động của anh ta, cũng chỉ giới hạn ở phòng khách, nhà vệ sinh và ban công, kể từ lúc anh ta ở phòng bếp đưa ra phán đoán sai lầm, thì phòng bếp cũng đã bị liệt vào khu cấm.

Anh đối với những chuyện này tuyệt không dị nghị và cũng sẽ không có dị nghị gì cả, bởi vì căn bản anh không quan tâm tới những chuyện nhỏ nhặt này, chuyện mà anh đề ý chính là có một chỗ ở an toàn để cho anh ở hay không thôi.

Mỗi ngày anh vẫn giống như cũ ngồi ở trước cửa sổ, nhìn ngắm phong cảnh ở bên ngoài.

Đối với việc đến tột cùng là anh đang nhìn cái gì, Hàn Tú không biết và cũng lười muốn biết.

Cô quan tâm nhất chính là việc có liên lạc được với Đỗ lão sư không mà thôi. Mỗi ngày chỉ cần là rảnh rỗi, cô sẽ nhìn hòm thư một chút. Ước chừng sau một tuần lễ kể từ khi cô gửi tin nhắn đi, thì cô rốt cục cũng nhận được tin nhắn trả lời.

Trong tin nhắn, Đỗ lão sư cũng giống như thường ngày hàn huyên một chút chuyện lý thú ở phòng thí nghiệm, nói là gần đây có một thí nghiệm quan trọng, tháng này cũng sẽ bề bộn nhiều việc, muốn trở về nước nhưng một chút thời gian cũng không có. Cho đến cuối cùng, mới nhắc tới Đường Trạch Tề, nói là thời gian trước bay đi Tây Ban Nha gặp bạn gái gì đó, hành tung cụ thể thì bà cũng không có hỏi tới, tóm lại Đường Trạch Tề sẽ không để cho bà được tỉnh tâm, bà cũng lười hỏi tới chuyện của hắn. Ở trong tin nhắn Đỗ lão sư cứ mãi nhắc tới chuyện, bởi vì Hàn Tú không thể trở thành con dâu của bà mà cảm thấy tiếc nuối.

Từ nội dung tin nhắn có thể suy ra, tựa hồ là Đỗ lão sư cũng không biết chuyện Đường Trạch Tề trở về nước, lại càng không biết anh ta xảy ra chuyện gì, dẫn đến việc bị thương mất trí nhớ.

Hàn Tú định báo với Đỗ lão sư chuyện Đường Trạch Tề trở về nước, bị thương cho nên buộc phải vào ở nhà của cô, nhưng suy nghĩ kỹ lại thì Đỗ lão sư nói tháng này có thí nghiệm quan trọng, nếu như để bà biết chuyện Đường Trạch Tề bị thương mất trí nhớ, thì dù cho không thể lập tức bay về nước nhất định bà cũng sẽ không thể tập trung tinh thần.

Ai, thật là một chuyện làm cho người ta nhức đầu.

Hàn Tú nhìn tin nhắn đã soạn xong trong máy vi tính, con chuột trong tay cứ chậm chạp không nhấn gửi đi.

Mỗi sáng sớm lúc cô thức dậy, cô đều nhìn thấy anh ta ở trên ban công rèn luyện thân thể. Vô luận là anh ta có nghe được tiếng bước chân của cô, hay là thấy cô xuất hiện, thì trên mặt cũng tuyệt đối không xuất hiện bất kỳ sự biến hóa nào, phẳng phất như cô chính là không khí, không nhìn thấy cũng không nghe thấy.

Cô không chủ động nói chuyện, anh ta cũng sẽ không chủ động cùng cô nói một câu, thậm chí ngay cả câu chào buổi sáng tối thiểu cũng sẽ không có. Trước khi mất trí nhớ thì giống như là con ruồi, sau khi mất trí nhớ thì lại trở thành người đàn ông không hiểu lễ nghĩa, cô chưa từng thấy người đàn ông nào không hiểu lễ nghĩa như anh ta.

Hàn Tú cảm thấy cứ thờ ơ như thế này cũng tốt, chỉ cần có thể yên ổn đừng đến chọc cô là tốt rồi.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Mấy ngày nay, vì để coi chừng anh ta không để cho anh ta làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến phán đoán, phá hoại mọi việc nữa, nên mỗi ngày sáng sớm cô đều đi đến công ty, an bài xong mọi việc, liền lập tức trở về nhà. Điện thoại nghiệp vụ ở công ty cũng chuyển tới trong nhà, chỉ cần chuông điện thoại vừa reo lên, cô sẽ phản xạ có điều kiện nhìn thử anh ta đang ở đâu, coi thử có phải anh ta đang muốn phi đao về phía cô hay không.

Nhắc tới cũng rất lạ kỳ, Đường Trạch Tề so với trong tưởng tượng của cô lại trở nên rất an phận, cô thấy chuyện anh ta thích làm nhất chính là yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng yên không một tiếng động, ngay cả ăn cơm, cũng chưa từng thấy anh ta mở miệng nói một câu, nghiêm nhiên vẫn mang một bộ dạng tiểu thanh niên.

Nhưng là mỗi khi màn hình TV chọt lóe, thì vô luận là anh ta đang ở đâu, cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện ở phòng khách. Tốc độ như vậy, làm cho Hàn Tú chỉ có thể định nghĩa đó là đang sử dụng Càn Khôn Đại Na Di.

Nếu như cô cứ một mực ngồi ở ghế sôpha, vậy thì anh ta nhất định sẽ chọn ngồi ở một chỗ khác của ghế sôpha, cố ý duy trì khoảng cách hai tới ba thước, tựa như cô sẽ làm cái gì với anh ta vậy đó. Cô không có sợ anh ta thủ tính đại phát đến quấy rầy cô thì thôi đi, đáng này ngược lại anh ta còn để phòng cô.

Những việc này cũng không phải là trọng điểm. Điều khiến cho cô muốn phát điên chính là, ở trong TV cũng chỉ có tiết mục giải trí và phim thần tượng mới có thể hấp dẫn cô, nhưng mà chỉ cần tivi chuyển tới hai tiết mục này, thì anh ta nhất định sẽ không chút báo trước, lập tức bay tới bên cạnh cô, đoạt lấy điều khiển tivi từ trong tay của cô không một lý do.

Tiết mục anh ta xem vĩnh viễn chỉ có ba đài, một là đài tiếng nước ngoài, hai là đài tin tức, ba là quảng cáo.

Quảng cáo? Đúng, không sai, chính là quảng cáo, bất kể là cái quảng cáo gì, anh ta đều không buông tha.

Nếu như chỉ đơn giản là xem quảng cáo không thôi thì cô cảm thấy vẫn có thể nhẫn nhịn, nhưng anh ta lại khiến cho cô không có biện pháp nào mà nhẫn nhịn, bất luận là trên TV chiếu bất kỳ cái sản phẩm quảng cáo gì, thì anh ta cũng bắt cô phải giải thích đó là vật gì. Nếu như chỉ đơn giản là giải thích trà giảm cân XX gì đó hay là mấy tập thể hình XX...thì không nói làm gì, cô cũng chấp nhận, đều không thành vấn đề. Thời điểm hứng thú, cô sẽ giải đáp mọi thắc mắc cho anh ta, còn lúc lười biếng thì sẽ ném cho anh ta một cuốn từ điển để anh ta từ từ mà tra cứu. Nhưng là băng vệ sinh của phái nữ, với bao cao su dùng trong lúc XXOO, thì muốn cô phải giải thích thế nào đây?

Thượng Đế muốn cho người diệt vong, thì trước hết sẽ làm cho người điên cuồng. Xác thực không còn câu nào có thể biểu đạt đầy đủ tâm tình của cô hơn câu này nữa. Khi cô kiềm nén đến một cảnh giới nhất định, thì không nhịn được nữa bộc phát ức chế dùng sự từ Hà Đông để rống anh ta: "Muốn biết sao không tự mình tra từ điển?"

Sau đó, anh ta sẽ dùng một bộ mặt vô tội thối khí trừng cô: "Trên từ điển không tra được."

"Không tra được thì anh đi chết đi là được rồi."

"."

"Chết" chữ là cảm kỵ của anh ta.

Mỗi khi từ "Chết" ở trong miệng của cô thoát ra, trước mắt của cô nhất định sẽ chột lóe hàn quang, sau đó dao giải phẫu lại xuất hiện. Làm cho cô thét lên rồi ngoan ngoãn giải thích cho anh ta biết, những thứ đó là dùng để làm cái gì.

Cho nên, người này chính là kẻ bi ối, khiêng người lên kiệu thì người không lên, không lên thì tự mình leo lên kiệu. Còn may là anh ta không đòi hỏi ép cô làm mẫu xem thử cách dùng như thế nào, nếu không thì đổi lại người cầm dao nhất định sẽ là cô.

Sau khi biết công dụng của những thứ đồ đó, thì người bình thường ít nhiều cũng sẽ có chút ngượng ngùng hoặc là mất tự nhiên, nhưng là phản ứng của anh ta vẫn là cái loại biểu tình không lạnh không nhạt đó, còn có thể hết sức khinh bỉ đáp lại cô một câu: "Nhu cầu phức tạp như vậy sao?"

>"<||| Cả người cô co giật! Cô nào biết có phức tạp hay là không phức tạp? Cô cũng chưa từng trải qua. Ôi trời, làm sao cô lại dùng từ này để nói với anh ta. □, hai chữ này thật đúng là thích hợp với anh ta.

Phần lớn thời gian, anh ta cứ giống y như là một đứa trẻ với ham muốn học hỏi vô cùng to lớn, bất quá chính là một đứa trẻ vô cùng lạnh lùng và không có lễ phép, còn Hàn Tú thì giống như là cô giáo cứ bị bám theo bắt phải giải đáp một ngàn câu hỏi vì sao.

Hàn Tú cho là mình sẽ bị điên thật, những ngày tiếp theo, cô đã không còn đáng vẻ sinh khí dồi dào giống như trước nữa, hoặc là nói, tiếng rống của cô so với trước kia càng vang dội hơn, sức ăn so trước kia càng nhiều hơn, kiến thức so với trước kia cũng phong phú hơn, tất cả những điều này dĩ nhiên đều phải quy công cho người nào đó.

Càng nghĩ càng có loại cảm giác gặp trở ngại.

Hàn Tú đưa tay cào cào tóc của mình, ủ rũ cúi đầu.

Quên đi, anh ta cũng chỉ ở đây mấy ngày nữa thôi, chịu đựng mấy ngày nữa thôi, nhiều hơn nữa là nhẫn nhịn một tháng, cũng không có gì to tát. Cùng lắm thì cái cô giỏi nhất không phải chính là im hơi lặng tiếng sao? Huống hồ tên kia trừ suy nghĩ có chút khác với người thường ra, thì hành động cử chỉ cũng coi như là đứng đắn, so với bốn năm trước thì không chỉ là tốt hơn nhiều.

Dù sao, thì cả hai đều coi nhau như không khí.

Đấu tranh thật lâu, Hàn Tú mới nhẹ nâng ngón tay, viết xong tin nhắn rất đơn giản, những chuyện liên quan tới Đường Trạch Tề đều bị thủ tiêu toàn bộ, cô buông tha việc nói cho Đồ lão sư biết việc Đường Trạch Tề xảy ra chuyện vào lúc này. Một tháng sau, có lẽ là Đường Trạch Tề đã khôi phục lại trí nhớ, thí nghiệm của Đồ lão sư cũng đã làm xong rồi. Đến lúc đó cầu quay về cầu, đường trở lại đường, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mất Mặt

Editor: Mộc Du

Hàn Tú nhìn đồng hồ trên máy vi tính, thời gian trôi qua đúng thật là nhanh, một lát nữa là đến giờ cơm tối rồi. Cô tắt máy vi tính, ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tiểu Thất ngồi ngay ngắn ở trước cửa sổ dựa vào trên ghế xem sách.

Mơ hồ nhìn thấy bìa của quyển sách kia, cuốn sách này cũng là do Sam Sam nhét vào nhà cô đã nhiều năm qua rồi là cuốn《 kinh tế pháp 》. Sam Sam cứ hay nói là muốn đi đăng ký thi, nhưng đã mấy năm trôi qua, cuốn sách lại cứ nằm trên kệ sách nhà cô, xác thực là ý nghĩ này đã bay lên chín tầng mây.

Cô không nhìn được cứ liếc nhìn anh ta thêm mấy lần.

Tay anh ta đang cầm quyển sách, lật nhẹ trang giấy, vẻ mặt kia chuyên chú đến nhập tâm, phảng phất như trong thế giới của anh ta chỉ còn lại mỗi anh ta và sách mà thôi, còn những thứ khác hết thảy đều như vô hình và không tồn tại.

Lúc này, mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà chiếu lên trên gương mặt của anh ta, tạo thành nửa sáng nửa tối. Ánh hoàng hôn bao phủ quanh thân anh ta, tạo nên mấy phần huyền ảo và ý vị.

Trong đầu của cô lập tức nhảy ra hai chữ —— trích tiên (tiên nhân bị đày xuống trần gian), ngay sau đó lại bị hai chữ này làm cho kinh hãi đến phát run, cô đi nhanh vào nhà bếp, xem thử coi còn có cái gì có thể nấu cơm không, nhưng trong tủ lạnh lại trống không.

Nhắc tới ăn cơm là cô lại bức mình. Thứ nhất chính là tài nấu nướng của cô không giỏi, hai là cô không thích sau một ngày làm việc mệt mỏi, lại còn phải bận rộn thật lâu mới có thể ăn được cơm, cho nên hầu như cô toàn gọi thức ăn ở bên ngoài giao tới. Kỳ quái chính là, người nào kia thà lựa chọn nửa đêm ăn vụn đồ ăn vặt của cô, cũng không muốn ăn thức ăn ở bên ngoài bán. Mới đầu, cô cho là anh ta sống ở nước ngoài lâu rồi, nên ăn không quen đồ ăn trong nước, nhưng là khi cô nấu ăn, bất kể là hình thức có bao nhiêu khó coi, anh ta cũng sẽ ăn rất nhiều.

Mỗi lần nhìn thấy đồ ăn vặt bị mở ra, mỗi thứ chỉ ăn có một chút xíu thì bỗng nhiên phản ứng đầu tiên trong lòng cô lại không phải là tức giận, mà chính là cái loại cảm giác khó chịu, cô cảm thấy trên đầu quả tim như là có thứ gì đó đang gặm cắn.....

Tuy là cô có thể to tiếng mắng anh ta, hay là có nhiều lúc độc mồm độc miệng mắng rất nhiều câu ác độc, nhưng mà khi nhìn thấy một ngày ba bữa của anh ta giống với loại cuộc sống của "Trích tiên", thì cô lại bắt đầu mâu thuẫn, hoặc chính xác mà nói thì chính là nội tâm không đành lòng.

Sam Sam luôn bám theo cô và nói tình nói lý: "Minh thật không thể nghĩ ra được, tại sao cậu lại có thể cứng lòng như vậy, lòng của cậu làm sao có thể lạnh lùng vô tâm như vậy. Cứ coi như là ở ven đường nhặt được con chó, con mèo hoặc là người ăn xin, thì cậu cũng sẽ không trơ mắt nhìn họ đói chết có đúng không?"

Thật ra thì, cũng không thể nào trách cô tâm địa sắt đá, mỗi ngày khi cô gọi đồ ăn ở bên ngoài, thì đều có kêu anh ta cùng ăn mà nhưng là do anh ta cứ luôn kén cá chọn canh chê này chê kia, sau đó thì sẽ luôn thuyết giảng một số y học thông thường mà cô nghe không hiểu, nghe vào thì thấy rất đúng, nhưng mà nếu như mỗi ngày chúng ta đều phải tuân theo cái tiêu chuẩn cuộc sống đó, thì không điên mới là lạ. Một lần, hai lần, ba lần đến lần thứ tư, coi như tính khí có khá hơn đi chăng nữa, thì cũng không thể nào chịu nổi loại tính tình xấu xa hay xoi mói thức ăn này của anh ta.

Cô vốn là không muốn để ý, nhưng là một tuần lễ trôi qua, cô mới giật mình nhận ra, anh ta vẫn cứ thích xoi mói, nên khiến cho bản thân cả một tuần lễ đều không được ăn cơm. Cô không biết là một người bị thương nặng, mà liên tục một tuần lễ, chỉ dựa vào nước cùng với chút đồ ăn vặt ít ỏi vậy thôi, thì đã vượt qua mấy ngày đó như thế nào.

Đều là nói lòng người làm bằng thịt, trong nội tâm của mỗi người đều có một mặt mềm mại. Mặc dù không phải là cam tâm tình nguyện chứa chấp anh ta, nhưng khi nhìn thấy anh ta ngày một gầy đi, thì lương tâm của cô cũng có chút bất an, có lẽ lòng của cô thật sự không có cách nào mà cứng rắn nữa.

Di=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô đi ra phòng bếp, hướng về phía Tiểu Thất hô: "Ai, Đường Trạch Tề, trong nhà không còn đồ ăn, anh đi siêu thị mua đồ ăn với tôi." Người này cả ngày chỉ ở vùi trong nhà của cô không có làm việc gì cả, trừ việc không lãng phí lương thực thì điện, nước và không khí đều bị lãng phí, chỉ bắt anh ta bỏ ra một chút sức lực, làm công nhân khuân vác cũng coi như là tiện nghi cho anh ta rồi.

Tiểu Thất đã không còn giống như lúc đầu khi nghe kêu tên thì không một chút phản ứng nữa, dần dần, anh đã có thể chấp nhận cái tên xa lạ này, nhưng là anh vẫn không thích nó, anh chỉ quen với cái tên Tiểu Thất mà giáo sư thường hay gọi anh mà thôi.

Anh hơi động khêu miệng, ngược mắt nhìn về phía Hàn Tú ở cách đó không xa chừng vài thước, nghi hoặc hỏi: "Super market?" Anh đã nghe qua ở trên tivi.

Lại là tiếng Anh? Khi dễ tiếng Anh của cô không tốt sao?

"Tôi xin anh có thể đừng nói nhiều cái thứ tiếng này hay không, ít nói những thứ tiếng Anh này chút đi. Tôi nghe không hiểu." Hàn Tú cảm giác trên đầu của mình đã xuất hiện ba đường hắc tuyến, hiện tại cô không có biện pháp chịu được việc động một chút là Tiểu Thất dùng tiếng Anh.

"Đồ ăn không có, vậy thì gọi bên ngoài bán đi?" Giọng anh khàn khàn trầm thấp, trên mặt Tiểu Thất tràn ngập vẻ nghi ngờ kiểu "Cần gì nói với tôi".

Hàn Tú thấy vẻ mặt lạnh nhạt kia của anh ta nhất thời cứng họng, cách một lúc thật lâu mới bộc phát: "Đầu óc của tôi nhất định là mắc bệnh giống anh rồi, nên mới có thể có suy nghĩ nấu cơm cho anh ăn. Đợi tới khi tôi làm xong món ăn, mua đồ ăn vặt về, anh cũng đừng hòng ăn, cho dù anh có thành tiên đi nữa, tôi cũng không quản sống chết của anh."

Cô cầm hận xoay người đi đổi giày, quyết định tự mình đi siêu thị.

Tiểu Thất để sách xuống, yên lặng nhìn bóng dáng mảnh mai của Hàn Tú, chẳng qua là mấy giây sau, anh đột nhiên đứng dậy, bước nhanh tới sau lưng của Hàn Tú, vẫn là giọng nói lạnh như băng kia: "Cô muốn nấu cơm cho tôi ăn?"

Hàn Tú đang nguyên rùa ở trong lòng nên không để ý, mới vừa thay giày xong, xoay người một cái, liền bị bóng dáng cao lớn ở trước mắt dọa hết hồn.

Ánh mắt của cô trừng thật to, liều mạng vỗ ngực: "Anh đi bộ không thể phát ra chút tiếng động sao? Lúc nói chuyện không thể bình thường được sao? Đừng có mà làm bất ngờ? Thiếu chút nữa là anh hù chết người rồi biết không?"

Khêu miệng của Tiểu Thất hơi co rút, cách mấy giây, mới chậm rãi lặp lại lời vừa nói: "Cô muốn nấu cơm cho tôi ăn?"

"Ừ." Hàn Tú cắn môi, không tình nguyện lên tiếng. Vừa nghe thấy có ăn, thì mới muốn đi với cô, anh ta là heo sao?

"Người ở đó..... Có phải là rất nhiều hay không?" Thanh âm của Tiểu Thất rất nhỏ.

Hai hàng lông mày của Hàn Tú nhíu lại, nhìn kỹ khuôn mặt của Tiểu Thất sau bao năm xa cách, tóc trên trán hơi dài phủ xuống vừa lúc che đi phần nửa

mặt trái của anh ta, không thấy rõ về mặt, chẳng qua là nhìn thấy môi của anh ta mím chặt thành một đường thẳng.

Hồi tưởng lại lúc đầu anh ta dùng dao uy hiếp cô dẫn anh ta đi đến một nơi an toàn, thì ra là anh ta sợ chỗ đông người? Hàn Tú nhủ mảy: "Dĩ nhiên là nhiều người rồi, người không nhiều thì siêu thị còn mở cửa để làm gì, trực tiếp đóng cửa là được rồi."

Tiểu Thất trầm mặc mấy giây, thản nhiên bật ra hai chữ: "Đi thôi."

Hàn Tú dùng một chút hỏi: "Anh sợ đi đến những chỗ đông người sao?"

Tiểu Thất trầm mặc coi như là trả lời.

Hàn Tú nghiêm trang nói: "Anh càng sợ những nơi đông người, thì càng phải đi. Bất kể là anh đã làm ra chuyện gì, thì có muốn tránh, cũng không thể tránh được cả đời, đến một ngày nào đó anh cũng phải đối mặt thôi. Tôi vẫn là rất tò mò, rốt cuộc là anh đã làm ra chuyện xấu gì? Lại có thể biến thành bộ dạng như hiện tại." Nói xong, cô lướt qua anh ta bước ra khỏi cửa.

Tiểu Thất cẩn thận nghiền ngẫm lời nói của cô, vẫn trầm mặc như cũ. Anh đi theo phía sau cô, rốt cục đã bước ra khỏi cái ổ nhỏ bảo vệ cho anh bình yên vượt qua một tuần nay.

Hai người một trước một sau đi xuống dưới lầu.

Hai tay Hàn Tú rút trong túi quần ngắn, lét dép, cả người cứ đứng đờ, rất tùy ý đi ở phía trước.

Còn Tiểu Thất thì từ khi bước ra khỏi hành lang thì vẫn cứ cúi thấp đầu, trong lúc nhất thời anh không cách nào có thể thích ứng được với hoàn cảnh bên ngoài.

Ánh nắng xé chiều chiếu vào trên da, vẫn làm cho anh có loại cảm giác nóng rất đau nhói, toàn thân bị bao quanh bởi nhiệt độ nóng bức trong không khí, rất nhanh sau đó trên người của anh bắt đầu rịn ra một tầng mồ hôi dày đặc. Cảm giác này mặc dù không thoải mái, nhưng nếu như so sánh với nhiệt độ ổn định ở trong phòng thí nghiệm, khi bị dụng cụ thí nghiệm cầm đầy toàn thân mà nói, thì anh yêu cảm giác chân thật như thế này hơn, cảm giác sức sống thật dồi dào.

Bốn phía người người lui tới, cùng với tạp âm xung quanh, khiến cho anh rất khó thích ứng, chỉ cảm thấy trái tim bên trong lồng ngực đang đập hết sức kịch liệt.

Anh siết chặt hai tay thành nắm đấm, bước nhanh về phía trước, theo sát phía sau Hàn Tú.

"Ồ, Hàn Tú đó hả, khó có dịp sớm như vậy mà gặp được cháu." Xa xa, phát ra thanh âm cao vút to rõ của một bác gái qua đường Giáp.

Hàn Tú gật đầu một cái: "Dạ vâng, gần đây cháu hơi mệt mỏi, hiếm khi có dịp rảnh rỗi thế này, mọi việc đều để lại cho người của công ty làm."

Bước từ từ đến gần, lại thêm một bác gái qua đường Ất khác nữa cất ngang tiếng nói: "Ồ, Hàn Tú, đây là người bạn trai đang sống cùng với cháu sao?"

Thanh âm càng lúc càng vang, một chút cũng không giữ ý, toàn bộ ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung về phía Hàn Tú.

Bạn trai? Cái gì bạn trai?

Đột nhiên, Hàn Tú phản ứng kịp, chợt dừng lại cước bộ.

Hai bác gái kia không phải là đang nói tới Đường Trạch Tê đó chứ.....

Tiểu Thất vẫn luôn cuối đầu, theo sát Hàn Tú, đột nhiên Hàn Tú dừng lại đột ngột, anh cũng không kịp phản ứng, lập tức đụng phải cô.

Hàn Tú đang đắm chìm ở trong ba chữ "Bạn trai" (trong tiếng trung bạn trai có tới ba chữ) vẫn chưa phục hồi tinh thần, thân thể theo quán tính nhào về phía trước.

Tiểu Thất lạnh tay lẹ mắt, chỉ một giây, liền thật nhanh đưa tay bắt được cánh tay của Hàn Tú, dùng sức kéo ngược lại, ôm cô vào trong ngực của mình.

Vùi ở trong ngực của Tiểu Thất, Hàn Tú chỉ còn biết ngây ngốc nhìn chăm chăm mảnh vải xanh biếc ở trước mắt, đầu óc chấn động dữ dội, mới vừa rồi cô còn lo lắng té xuống sẽ thành bộ dạng của chú chó, hiện tại đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, thân thể căng cứng, không biết phải phản ứng thế nào.

"Ai? Gần đây khắp nơi trong thành phố đều đang đào cống thoát nước, thật là không an toàn nha."

"Đúng vậy nha, chúng ta đều là người già cả rồi, đi bộ phải nhìn đường cho thật cẩn thận, không thì có té cũng sẽ không có ai đỡ."

Hai bác gái qua đường Giáp Ất che miệng cười trộm, một trước một sau đi đến bên cạnh Hàn Tú, mập mờ ngueri một câu ta một câu.

Hàn Tú hoảng hốt vội vàng đẩy Tiểu Thất ra.

Hai vị đại mụ qua đường Giáp Ất thấy vậy, lập tức trêu chọc: "Ai yêu, Hàn Tú, cháu cũng đừng có ngượng ngùng, ban ngày ban mặt thế này, đừng nói là

nam nữ ôm nhau, ngay cả nam ôm nam hoặc là nữ ôm nữ chúng ta đều đã gặp qua rồi, chẳng có gì lạ cả. Cháu không cần xấu hổ nha."

"Hàn Tú, lần này cuối cùng cháu cũng tìm được đúng người rồi. Tiểu tử này đáng đáp không tệ, có mũi có mắt, đối với cháu còn rất quan tâm thân thiết. Không quá rầy hai người các cháu nữa, chúng ta đi trước."

Mặc dù đã đẩy Tiểu Thất ra, nhưng là Hàn Tú vẫn bị hai bác gái kia nói như vậy, chỉ hận không thể chôn mặt xuống đất.

Cái gì mà ban ngày ban mặt nam nữ ôm nhau? Rõ ràng là cô bị anh ta đụng phải, chuyện anh ta đỡ cô là chuyện nên làm, nhưng bất quá là người đàn ông chết tiệt này lại đỡ không đúng góc độ, nhân cơ hội ăn đậu hũ của cô. (ý là dê xồm)

Đều là do anh ta, chỉ trung ra khuôn mặt hại nước hại dân vậy thôi, lại làm cho người khác khen ngợi như vậy sao?

"Anh đi ra đường không mang theo mắt sao? Đường rộng như vậy, anh không thể đi hướng bên cạnh hả, đừng có đi ở phía sau của tôi? Bị anh đụng trúng đau chết đi được." Cô tức giận ngược mắt liếc anh ta một cái, cắn răng khế nguyên rủa, quay đầu lại nhỏ giọng nói thầm: "Mất mặt quá....."

Hai hàng chân mày của Tiểu Thất nhăn lại, ánh sáng sắc bén trong mắt liếc nhìn xung quanh, dường như có không ít người đang đứng nhìn anh và Hàn Tú, một mặt cười đùa, một mặt bàn luận xôn xao, nhưng xem ra về mặt của bọn họ đều không có ác ý, chỉ đơn thuần cảm thấy rất buồn cười.

Anh chuyển tầm mắt trở lại trên mặt của Hàn Tú, nhìn hồi lâu, khóe miệng nhếch lên mặt không thay đổi nói: "Mặt của cô không phải là vẫn còn ở trên đầu của cô sao?"

".....">"<||| Hàn Tú lấy tay vỗ đầu, có loại cảm giác muốn dùng đậu hũ đập chết mình, mỗi lần nói chuyện với anh ta đều giống như là ông nói gà bà nói vịt, đơn giản vì anh ta chính là người ngoài hành tinh.

"Trái đất rất nguy hiểm, anh tắm rửa sạch rồi quay trở về sao hỏa của anh đi." Cô cắn hận nói xong, xoay người đi về phía siêu thị.

Mi tâm Tiểu Thất nhú lại, ánh mắt dao động, Trương giáo sư đã từng nói với anh, trước mắt khoa học kỹ thuật của loài người vẫn chưa thể thực hiện được việc đặt chân đến sao hỏa, lúc nào thì loài người lại có thể dựa vào việc tắm rửa sạch sẽ thì liền có thể đi đến đó được rồi, anh không hiểu.

Bất quá thì anh lại càng không hiểu cô gái ở trước mặt hơn tại sao tâm tình lúc nào cũng bất định như vậy.

Hai tay anh dút vào trong túi quần, liếc mắt nhìn khoảng cách của Hàn Tú đang đi ở phía trước, anh bước qua bên phải ước chừng lệch với cô cỡ 20cm, mới tiếp tục bước đi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ăn Trộm

Editor: Mộc Du

Tiểu Thất cứ đi sát theo phía sau Hàn Tú, dần dần, anh đã dám ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, mà không phải là cúi thấp đầu trốn tránh nữa.

Hôm nay, ở đây anh đã nhìn thấy được loài người, so với lần đầu tiên lúc anh trốn ra, thì lúc này họ nhìn thấy anh phản ứng lại hoàn toàn khác xa. Mặc dù có rất nhiều nữ sinh cứ dõi mắt theo nhìn anh, rồi bàn luận xôn xao, nhưng mà trên mặt những nữ sinh đó đều mang đậm cười, chứ không giống như một tuần trước, khi nhìn thấy anh đều lộ vẻ mặt sợ hãi.

Những người anh gặp trước mắt này, đều không có tạo cảm giác nguy hiểm cho anh, trái tim nặng trĩu như bị đá đè ép thoáng nhẹ đi, còn trên vai cứ như đang vác một vật nặng tạm thời đã có thể buông lỏng.

Khi đến siêu thị, nếu như nói rất nhiều người thì không chính xác, phải nói chính xác là đông nghẹt người.

Hàn Tú lấy xe đẩy chuyển cho Tiểu Thất. Tiểu Thất cảm thấy hết sức tò mò đối với đồ vật mới này, còn ở trước mắt anh thì bày ra đa dạng các loại mặt hàng đầy đủ màu sắc, làm cho anh không kịp thích ứng, có một số thứ anh đã nhìn thấy được ở trên tivi, trên sách hoặc là ở trên báo, nhưng phần lớn thì đều là những thứ anh chưa được nhìn thấy, mỗi một món đồ anh đều cầm ở trong tay nghiên cứu cẩn thận một phen, sau đó lại cẩn thận đặt về chỗ cũ.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Đi qua khu bán sách, ánh mắt trong lúc lơ đãng liếc nhìn thấy trên bìa của một quyển sách có hình món ăn, “dạy bạn nấu 1000 món ăn gia đình”, anh thuận tay cầm lên, lật từng trang từng trang xem thử, là sách dạy nấu ăn và còn liệt kê đầy đủ các cách phối hợp thành phần dinh dưỡng với nhau trong mỗi bữa ăn, quyển sách dạy nấu ăn này sẽ giúp ích rất lớn trong việc chọn lựa bữa ăn dinh dưỡng tốt cho cơ thể của anh, vì vậy anh đặt sách vào trong xe đẩy.

Anh ngược mắt, nhìn lên đám người nhộn nhịp, trong lúc bất chợt không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Tú.

Anh nhú chặt mi tâm, đẩy xe đẩy đi, tìm bóng dáng của Hàn Tú từ bên trong đám người.

Thình thoảng, anh luôn có thể bắt gặp, ánh mắt của một số nữ sinh hướng về phía anh cười, nụ cười đó cũng không thể làm cho anh an tâm, chỉ làm cho anh phiền não.

Không tìm được Hàn Tú, anh lại càng thêm phiền não.

"Tiểu Thất, anh rốt cuộc là chết ở đâu vậy? Tôi đi tìm anh cả một vòng lớn, kết quả là anh đứng ở nơi này phóng điện với con gái người ta. Thật đúng là tính xấu không đổi mà." Hàn Tú ném mạnh hai lốc giấy vệ sinh vào xe đẩy.

Gần đây giá giấy vệ sinh cứ tăng nhanh, thừa dịp đang hạ giá cô liền vội vàng mua về để dành. Rõ ràng là thấy Tiểu Thất vẫn đi ở phía sau cô, kết quả là cô chạy đến khu bán giấy cầm ra hai lốc giấy, thì lại không nhìn thấy tăm hơi của anh ta đâu cả. Hại cô xách đồ nặng như vậy đi khắp nơi tìm anh ta, kết quả anh ta thật tốt, đứng ở chỗ này phóng điện loạn xạ với con gái người ta, còn cố ý bày ra loại vẻ mặt u buồn trầm lắng đó, chỉ sợ mê chết người không đền mạng.

Đối mặt với lửa giận của Hàn Tú, Tiểu Thất đã tập thành thói quen, anh đã có thể lấy việc chế tạo tạp âm của cô làm thú vui.

Nhưng mà..... Phóng điện loạn xạ là sao? Anh không hiểu nó có ý gì. Nếu như anh có thể phóng điện, thì đã dùng nó để phòng thân rồi, anh cũng không cần phải tìm một nơi an toàn để ở. Mấy nữ sinh kia cười với anh, còn anh chỉ theo bản năng cau mày lại thôi, như vậy lại bị nói là phóng điện loạn xạ sao? Vậy thì, không phải là ngày ngày anh đều phóng điện với Hàn Tú hả? Bởi do cô cứ hề động một chút là thích tạo tạp âm.

Hàn Tú nhìn thấy trong xe đẩy đặt một quyển sách, cô cầm lên nhìn, lại là “dạy bạn nấu 1000 món ăn gia đình”.

"Hừ! Anh mua sách này làm cái gì? Anh cho rằng cứ nhìn vào sách dạy nấu ăn là có thể nấu ra món ăn sao? Có hiểu cái gì gọi là thực tế hay không? Lãng phí tiền!" Hàn Tú liếc anh ta một cái, trả sách dạy nấu ăn lại giá sách.

Mua sách dạy nấu ăn, đáng ghét mà, đập trúng chỗ đau của cô.

Tiểu Thất không nói một lời, cầm quyển sách từ trên giá sách, bỏ vào trong xe đẩy lần nữa.

Hàn Tú nhìn thấy, lập tức lấy sách trả lại trên giá sách.

Dĩ=nd@n.l&.q#y.d%an

Tiểu Thất đưa tay lần thứ ba đặt sách vào lại trong xe đẩy, Hàn Tú tròn mắt trong đầu vừa xuất hiện ý nghĩ muốn phản đối, nhưng đến lúc chống lại ánh mắt kiên quyết lộ ra uy hiếp của anh ta, thì cô đành phải cắn răng chịu đựng, đẩy xe đẩy, đi nhanh đến quầy thực phẩm ở lầu một.

Hàn Tú liếc mạnh ném vào trong xe đẩy cái loại thịt và rau dưa, tựa như những thứ này đều không tốn tiền vậy, vào giờ phút này, trong đầu của cô chỉ có một suy nghĩ: ‘Đường Trạch Tề, tôi giết chết anh.’

Tiểu Thất bắt chước Hàn Tú, sau khi nhìn kỹ thành phần dinh dưỡng ở bên ngoài các loại thức ăn, thì sẽ ném hết vào trong xe đẩy.

Hàn Tú chết nhìn chăm chăm vào những thứ đó, nghiêng răng lại không dám phát tác, chỉ có thể mặc anh ta muốn mua gì thì mua.

Sau đó, chiếc xe đẩy chất đầy đồ ăn, rất khó để điều khiển nó, Hàn Tú đẩy xe có chút khó khăn, cứ hết đụng vào chỗ này lại đụng vào chỗ kia, không cần thận dụng phải gian hàng ở trước mặt, bánh xe của xe đẩy bật ngược lại, vừa lúc cán lên ngón chân của cô, làm cho cô đau đến mức trào nước mắt ngay tại chỗ.

Tiểu Thất hơi chau mày, nhìn cô ngồi xổm người xuống, xoa đầu ngón chân, vẻ mặt thống khổ. Anh cũng không suy nghĩ nhiều, theo trực giác vươn tay cầm tay vịn, kéo xe lùi ra lại.

Giương mặt Hàn Tú đau khổ ngẩng đầu nhìn anh ta, anh ta ném cho cô một ánh mắt vừa lạnh nhạt vừa xem thường, ý bảo cô tránh ra, sau đó đẩy xe đẩy bước chậm rãi về phía lối ra.

Hàn Tú khề nguyên rửa một tiếng, đứng lên, khắp khênh chuyển hướng quầy thu ngân.

Đột nhiên, ở cửa siêu thị vang lên tiếng báo động "Tích tích tích", gây nên một trận xôn xao.

Cô nhìn về phía trước, thấy Tiểu Thất đẩy xe đẩy đang bị chú bảo vệ ngăn lại, không biết là nói gì đó.

Thật là muốn chết mà! Người này không phải là chỉ bị thương ở đầu, mất trí nhớ thôi sao? Đến ngay cả việc mua đồ xong thì phải trả tiền cũng không biết luôn hả? Không trả tiền mà muốn đem đồ ở trong siêu thị ra ngoài, muốn vào đồn cảnh sát ăn bữa tối miễn phí sao? Ôi! NO!

Cô nhìn đau, nhảy lò cò về phía cửa, sau đó tỏ vẻ rất vô tội, bộ dạng rất đáng thương hỏi: "Bác bảo vệ, xin cho cháu hỏi đã xảy ra chuyện gì?"

"Cái này..... Cái đó....." Bác bảo vệ nhìn Hàn Tú, rồi chỉ vào Tiểu Thất đang đứng ở một bên cứ bày ra bộ mặt lạnh như băng hỏi: "Cô gái này, xin hỏi

người đàn ông này là chồng hay là bạn trai của cô vậy?"

Hàn Tú vừa nghe hỏi vậy, liền cười hết sức dị thường 冪, lập tức khoát tay vô cùng kiên định nói: "Anh ấy không phải là chồng cháu, cũng không phải là bạn trai của cháu."

Về mặt của bác bảo vệ hơi nghi ngờ: "A, vậy là không có quan hệ gì với cô." Bác bảo vệ cầm điện thoại lên, gọi đến phòng bảo an nói bắt được kẻ trộm.

Hàn Tú lập tức kêu lên: "Anh ta không phải là bạn trai của cháu, nhưng là bạn của cháu." Thật ra thì cô rất muốn nói là ngay cả bạn bè cũng không phải.....

Bác bảo vệ lại lần nữa nhìn thẳng vào Hàn Tú, quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó dùng tiếng phở thông đậm chất người bản xứ nói: "Ài, ta nói này mấy người trẻ tuổi các người, cho dù là hiện tại vật giá có leo thang đi nữa, nhưng chúng ta làm người thì phải có nhân cách, có văn hóa, đúng không? Hai người các người tưởng rằng, mình còn là đứa trẻ con có thể tùy tiện lấy đồ sao? Đứa trẻ tùy tiện lấy đồ đi, thì được gọi là thỏa mãn sự yêu thích muốn giữ lấy của trẻ con, bởi vì chúng còn nhỏ không ý thức được hậu quả nghiêm trọng của việc làm đó. Nhưng còn các người thì lại khác, các người đã mang tư tưởng, có ý thức của người trưởng thành, lại vẫn có thể lấy đồ trong siêu thị mang ra ngoài mà không trả tiền như vậy, thì người ta gọi loại hành vi này là ăn cắp. Hiện tại cứ coi như là bảo vệ siêu thị không nhìn thấy đi, nhưng có nhìn thấy cái cửa đó không, nó gọi là cửa báo động. Chỉ cần người lấy bất cứ thứ gì của siêu thị mang ra, thì nó cũng sẽ báo động ‘tì ti tì’".

Hàn Tú không nhìn được liên tưởng bác bảo vệ này với hình ảnh của Đường Tăng, cứ cầu nhau không dứt, vội vàng lên tiếng cắt đứt: "Bác trai, bác trai, người hãy cứ bình tĩnh chứ nóng. Bạn của cháu, anh ấy tuyệt đối không phải là muốn trộm đồ, thật ra thì đầu óc của anh ấy bị thương, có chút vấn đề nhỏ." Cô muốn điên mà! Cô thế nào lại bắt tri bắt giác theo sát bác bảo vệ này "Làm chuyện xin xỏ từ trước tới nay chưa từng có vậy".

"Đầu óc có vấn đề?"

Cô mãnh liệt gật đầu: "Đúng vậy, bác cứ nhìn cái ánh mắt đờ đẫn không ánh sáng kia mà xem, hơn nữa còn có bộ dáng vừa ngây ngô vừa đần độn, tất nhiên là có chút vấn đề."

Bác bảo vệ cẩn thận quan sát kĩ Tiểu Thất, sau đó về mặt khinh bỉ nhìn về phía Hàn Tú: "Tôi nói cô này người trẻ tuổi, cô có biết hay không? Tôi đã làm ở chỗ này ít nhất là năm năm rồi, cũng đã bắt được không dưới một trăm khách hàng trộm đồ như thế này rồi, cô có biết khách hàng trộm đồ nào cũng nói giống như cô hay không?"

"....." Không phải chứ? Họ đều nói là đầu óc mình có vấn đề, là người mắc bệnh tâm thần sao?

"Ài, vậy là đúng rồi, nhìn cái vẻ mặt này của cô, thì ta đã hiểu. Mỗi lần khách hàng bị bắt gặp trộm đồ, mỗi người bọn họ đều nói là đầu óc của mình có vấn đề, cho nên tôi mới nói người trẻ tuổi cô nha, không thể đổi câu nào đó mới mẻ hơn sao?"

"....." Quả nhiên là đã đoán trúng.....

Hiện tại làm ăn trộm, sao lại không có trình độ như vậy chứ? Tưởng giả bệnh thần kinh đi trộm đồ thì không phạm pháp sao?

"Hai người các người đi với tôi đến phòng bảo an một chuyến, cụ thể hai người có thật sự là người mắc bệnh tâm thần không? Thì hai người nói rõ với quản lý của chúng tôi đi."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"....." Tôi xui mà! Bác bảo vệ, người có cần phải vô tình như vậy hay không? Dù gì cháu cũng đã đứng nghe người trách mắng lâu như vậy mà.....

Bác bảo vệ hết sức nghiêm túc ra dấu tay mời Hàn Tú đi.

Hàn Tú nhìn xung quanh một chút, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của bốn bảo vệ khác nói cho cô biết, nhanh đi theo họ thôi, tránh cho chuyện vỡ lở ra thì mọi người đều khó coi.

Hai mắt cô nhìn về phía Tiểu Thất, tay anh ta vẫn còn đang vịn chặt chiếc xe đẩy không thả. Người này trừ bày ra một bộ mặt thối, thì cũng chưa từng nhìn thấy anh ta bày ra loại vẻ mặt thứ hai.

Cô tức giận trừng mắt liếc anh ta một cái, bất đắc dĩ xoay người đi theo bác bảo vệ đi lên phòng bảo an ở trên lầu.

Tiểu Thất buông hai tay đang vịn chặt xe đẩy ra, lặng lẽ đi theo sau lưng của Hàn Tú.

Đến phòng bảo an, Hàn Tú giải thích ngắn gọn lần vạ lần, nói bọn họ là vô tội, đầu óc của Tiểu Thất thật sự là bị thương, có vấn đề.

Phòng bảo an yêu cầu Hàn Tú xuất trình giấy chứng nhận của bệnh viện, Hàn Tú tức cười. Sau lại trải qua nửa giờ dùng nước miếng hăng hái chiến đấu, người của phòng bảo an mới phát hiện cách nói chuyện của Tiểu Thất "Cùng với người khác là không giống nhau", mới đồng ý để cho Hàn Tú thanh toán, không truy cứu việc Tiểu Thất lấy đồ mà không trả tiền nữa.

Ra khỏi phòng bảo an, Hàn Tú dùng ánh mắt hung hăng liếc nhìn về phía Tiểu Thất: "Không phải anh bình thường rất yêu thích tiếng Anh sao? Lúc anh lấy những thứ đồ này, chẳng lẽ không nhìn thấy chữ tiếng Anh ghi trên bảng giá sao? Không nhìn thấy khắp nơi bên trong khu bán hàng đều treo bảng trên đó viết On Sale sao? Coi như là có giảm giá thật rẻ đi chăng nữa thì vẫn phải trả tiền. Đại ca à, anh có hiểu hay không vậy?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Nơi trước kia tôi ở, lấy những đồ này đều không cần phải trả tiền." Tiểu Thất vẫn mang vẻ mặt lạnh như băng, giọng điệu nói chuyện cũng lạnh như băng.

"Lấy đồ không cần trả tiền? Anh coi tôi là ngu ngốc sao? Tôi không có ra nước ngoài, nhưng cũng không có nghĩa là tôi không biết gì cả. Nước Mĩ mở viện phúc lợi sao? Cái gì cũng tặng không cho anh? Vậy sao anh không ở nước Mĩ luôn đi, còn muốn trở lại đây chết làm gì?" Vừa nhìn thấy bộ dạng muốn ăn đòn kia của Tiểu Thất, thì cô lập tức muốn lật bàn.

"Cho đến bây giờ, tôi mới tiếp xúc với cái thế giới này, cô nghĩ là vừa mở mắt ra thì chuyện gì cũng biết hết sao?" Tiểu Thất lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, hai tay đút trong túi quần, đứng thẳng người đi lướt qua cô, hướng cửa siêu thị bước đi.

"....." Một câu nói chặn họng của Hàn Tú, ngay cả nụ cười cũng tối đi.

Lúc này, bác bảo vệ lúc này bắt bọn họ đi tới, hướng cô cười ha ha nói: "Ai, Cô Hàn à, tôi thấy đáng đáp cô thật sáng láng, lần sau ra ngoài đi siêu thị thì đừng có dẫn theo người thân tình thân có vấn đề ra ngoài nhé, nếu không siêu thị của chúng tôi lại phải treo thông báo, người tình thân có vấn đề thì không được bước vào, như vậy sẽ khiến cho phần lớn người dân phẫn nộ. Cô làm như vậy vô tình gây ra rất nhiều phiền toái cho chúng tôi, một tháng chúng tôi lấy được mấy đồng lương cũng không dễ dàng gì."

"....." Hàn Tú nghiêng răng, siết chặt nắm tay.

Cô sẽ cố nhẫn nhịn, chịu đựng hết một tháng, tháng sau, cô nhất định phải đuổi Tiểu Thất ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thiên Tài

Editor: Mộc Du

Ra khỏi siêu thị, về đến nhà thì trời đã tối đen.

Kim đồng hồ treo tường đã chỉ hướng tám giờ rưỡi. Chuyện ở siêu thị lúc này khiến cho cô rất buồn bực, nhiệt tình muốn nấu com của Hàn Tú giống như bị tạt một chậu nước lạnh, dập tắt hoàn toàn.

Hàn Tú nấu một tô mì gói, bung vào trong phòng của mình. Đi ngang qua phòng khách, chống lại trông mắt tĩnh lặng như biển sâu của Tiểu Thất, cô nói: "Trên học tù có mì gói, nếu như đói bụng, thì anh tự nấu cho mình một tô đi, bây giờ tôi rất mệt mỏi không muốn nấu com."

Thật ra thì từ lúc ở siêu thị trở về, toàn bộ đồ đều là do Tiểu Thất xách về nhà, chẳng qua là cô không còn tâm tình muốn nấu ăn nữa.

Đối với cái tính hay thay đổi thất thường của Hàn Tú, Tiểu Thất đã tập mãi thành thói quen. Anh đi về phía phòng bếp, mở tủ lạnh ra, coi lại nguyên liệu lúc này đã mua, trong đầu suy nghĩ món ăn thích hợp trong cuốn sách "đây bạn nấu 1000 món ăn gia đình", sau đó quay lại phòng khách, lật xem một số trang, ước chừng năm phút đồng hồ sau, anh trở lại phòng bếp lần nữa. Lấy cần tây, bông cải xanh và rau dưa, sau khi chọn chọn lựa lựa một hồi, thì đem tất cả rửa sạch, rồi cắt ra giống như hình trên sách.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú vừa ăn mì, vừa lên mạng, cô ở trong QQ khóc lóc kể lể với Sam Sam.

Sam Sam nói: "Cậu nghĩ thông một chút đi, dù gì Tiểu Thất người ta cũng là do bị thương nên ảnh hưởng đến đầu óc, mua đồ không biết phải trả tiền cũng là chuyện bình thường thôi."

Hàn Tú húp mì, đánh thật nhanh một hàng chữ: "Hiện tại mình hi vọng người không bình thường kia chính là mình. Cậu nói thử xem, một tháng này còn muốn mình phải đau khổ đến thế nào mới được?"

"Bình tĩnh. Hiện tại cậu ấy giống như là một đứa trẻ vừa mới sinh ra, cần phải kiên nhẫn dạy dỗ. Lúc chúng ta mới sinh ra, thì đâu phải cái gì cũng biết hết đâu? Chẳng phải là đều nhờ vào sự dạy dỗ của ba mẹ sao? Chịu khó một chút là được rồi, bản lĩnh lớn nhất của phụ nữ chính là nhẫn."

"....." Hàn Tú cẩn thận ngẫm nghĩ ý trong lời nói của Sam Sam..., cảm giác, nghe thấy quen quen.

Hình như lúc ở siêu thị Tiểu Thất cũng đã nói với cô một câu giống như thế này. Một câu là trần thuật, một câu là hỏi ngược lại, ngữ cảm trong đó tạo nên cảm giác hoàn toàn bất đồng, câu Sam Sam nói, hiển nhiên là nghe lọt tai hơn so với câu mà Tiểu Thất nói nhiều.

Cô húp hết phần mì cuối cùng trong tô xong, vẫn cảm giác bụng chưa no, tối nay rất hao tổn trí óc và thể lực. Cô quyết định ăn thêm một chút đồ ăn vặt nữa ha ha. Mới vừa đứng dậy, trong đầu không tự chủ được liên suy nghĩ không biết tên kia đang làm cái gì? Tại sao một chút động tĩnh cũng không có? Hiện tại điều cô sợ nhất chính là trong một tháng này, người này sẽ làm ra những chuyện kinh thiên động địa gì đó ở trong nhà cô.

Cô vội vàng mở cửa phòng, thì một hồi mùi thơm của thức ăn bay tới.

Xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh, cô nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Thất đang bận rộn ở trong phòng bếp, mùi khói dầu bay ra cùng với âm thanh của tiếng xào nấu.

Trời ạ, cái người xui xẻo này, lần trước làm bay mất nửa bình xà bông rửa chén của cô, nên cô đã dán cái chữ to nghiêm cấm anh ta vào phòng bếp rồi mà, anh ta lại còn dám vào đây để nấu đồ ăn, muốn đốt nhà của cô sao?

Cô khùng hoảng bước nhanh về phía trước quát lên: "Đường Trạch Tề, anh không thấy trên tấm kính thủy tinh này treo mấy chữ 'không phạm sự, xin cấm vào' sao? Anh đi ra ngoài cho tôi."

Tiểu Thất đối với lời nói của Hàn Tú ngoảnh mặt làm ngơ, hai mắt cứ chú tâm vào nồi canh cà chua trứng, mấy giây sau anh tắt lửa, bung canh ra ngoài, lúc này mới xoay người nhìn Hàn Tú đã sớm trợn mắt, há hốc mồm.

Hàn Tú khó có thể tin nhìn món ăn đang bày trên bàn nào là: cần tây xào bách hợp, cần tây xanh biếc, cà rốt đỏ, bách hợp trắng; nhìn tới một món khác trên bàn bông cải xanh xào với tôm tươi bóc vỏ, bông cải xanh cắt nhỏ màu sắc xanh biếc, phối hợp với cà rốt cắt thành lát, một xanh biếc một đỏ hòa vào nhau; hai món ăn này bất quá chỉ đơn giản là những món ăn gia đình bình thường thôi, nhưng bất kể là từ màu sắc cho đến hình dạng, đều giống y như ở ngoài tiệm cơm người ta bán.

Cô nhìn lại canh cà chua trứng ở một bên, cà chua ra cà chua, trứng ra trứng, chứ không có giống như cô nấu, chính là cà chua và trứng gà nát bét xen lẫn vào nhau rất khó coi.

Cô chỉ vào ba món ăn này, không thể tin được mở miệng: "Đều do anh nấu sao?"

Anh khinh thường hạ chân mày, thân nhiên hỏi: "Muốn cùng nhau ăn sao?"

Đối với loại phương thức nói chuyện này của Tiểu Thất, cô chỉ có thể thấy nhưng không thể trách, nhìn lại ba món ăn sắc hương đầy đủ, lập tức bày ra một bộ dạng rất nghi ngờ, nói: "Anh cảm thấy, một người ngay cả định lượng xà bông rửa chén cũng không biết, mà tôi lại dám ăn món anh ta nấu sao?"

"Có muốn ăn hay không?" Ý tứ biểu hiện rất rõ ràng, không ăn thì thôi.

"Hừm, anh có biết hay không? Có câu 'Bất người tay ngắn, cần người miệng mềm' đúng thật là không sai mà. Bây giờ tất cả mọi sinh hoạt ăn, ở, dùng mặc của anh, đều là tôi bỏ tiền ra mua, làm sao anh có thể dùng giọng điệu cùng thái độ như vậy nói chuyện với tôi? Mới vừa rồi ở trong siêu thị, nếu không phải do tôi hao hết miệng lưỡi giúp anh giải thích với người ta, thì bây giờ anh đã bị bắt rồi, còn có thể được miễn phí hưởng dụng bữa ăn tối ở đó nữa đó. Coi như là đầu anh bị thương, thì cũng phải hiểu được lễ phép khi nói chuyện chứ, đây là tố chất cơ bản nhất nhất của một người, anh hiểu không?"

Tiểu Thất ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn cô một cái, càng đừng nói đến việc nói nhảm với cô bất kì một câu nào, trực tiếp bung món ăn đến phòng ăn đặt trên bàn ăn, sau đó lấy đĩa với chén, ngồi xuống, một mình tự thưởng thức món ăn mình nấu.

Mỗi lần đều là dùng cái thái độ này với cô, muốn để ý thì để ý, không muốn để ý thì hoàn toàn không đếm xỉa, làm cho người ta rất dễ phát điên.

Mùi thơm của món ăn tùy ý bay vào cánh mũi của Hàn Tú, kích thích nước miếng trong miệng cô cứ tuôn ra cuộn cuộn.

Nói thế nào thì món ăn này cũng là do cô tốn tiền mua, nếu cứ để cho người này ăn hết toàn bộ, thì không phải là cô thua thiệt lớn sao? Không thể để cho anh ta chiếm tiện nghi.

Vì vậy, cô cầm đôi đũa cùng chén, bước nhanh tới trước mặt của anh ta, ngồi xuống, sau đó gấp một miếng bông cải xanh, bỏ vào trong miệng.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Chẳng qua là hai giây sau, cô liền ngậm ngán cả người.

Bông cải xanh mùi vị thanh khiết, mà lại ngon miệng. Thật ra thì, cô không có thích ăn bông cải xanh, chẳng qua là muốn thông qua mùi vị loại bông cải xanh cô không thích này để chửi anh ta, ai ngờ so với trong tưởng tượng của cô thì hoàn toàn khác nhau. Cô lại gấp thêm một ít bông cải xanh bỏ vào trong miệng, tiếp theo là gấp cần tây xào bách hợp, mùi vị này thật đúng là rất ngon. So với bên ngoài bán bỏ nhiều dầu, nhiều muối, nhiều tiêu thì món ăn này, ăn ngon hơn nhiều.

Cô không không chế được tay với miệng, cứ một gấp một nhai.

Bỗng dưng, đôi đũa cô bị chặn lại, cô kinh ngạc nhìn về phía đôi đũa đang kẹp đôi đũa của cô lại hỏi: "Anh làm gì đó?"

Tiểu Thất thân nhiên mở miệng: "Bông cải xanh cô ăn ít thôi, bách hợp thì có thể ăn nhiều."

"Tại sao?"

"Bông cải xanh tốt cho cổ họng, thông họng, còn bách hợp thì an thần, tĩnh tâm, trị bất an, buồn bực." Nói đơn giản lý do.

".....">"<||| Gân xanh trên trán của Hàn Tú cứ giật liên hồi, người này dám châm chọc cô to miệng, có chứng phát cuồng. Nếu như không phải do gặp anh ta, thì cô cũng đâu cần mỗi ngày, đều phải luyện giọng giống như ca sĩ nghiệp dư vậy? Làm sao có thể hể động một tí là phát điên, là buồn bực?

Cô liếc xéo Tiểu Thất một cái, đứng dậy cầm chén lên đi vào phòng bếp bới com, cô còn phải uống canh cà chua trứng.

Ai ngờ bước vào phòng bếp, cô mở nắp nồi com điện ra, bên trong trống không.

Cô quay đầu lại hướng anh ta hỏi: "Ồi trời! Sao anh không nấu com?"

Tiểu Thất quay đầu lại kinh ngạc nhìn cô, cách mấy giây mới trả lời: "Trong sách không có chỉ cách nấu com."

Lúc này, đến lượt cô kinh hãi O _ O".

Cô đi ra khỏi phòng bếp, khó có thể tin cả lắm nói: "Anh, anh, anh không biết nấu com, chỉ bởi vì trong sách không có chỉ? Anh đừng có nói với tôi là ba món ăn mà hôm nay anh nấu, chính là anh dựa theo sách dạy nấu mua lúc này để mà nấu?" Nếu quả thật là như vậy, thì cô đã có thể tìm khối đậu hủ trực tiếp đập đầu vào chết rồi.

"Ừ." Anh lạnh lùng ừ một tiếng. Đối với biểu cảm khó có thể tin, không thể tưởng tượng nổi kia của cô, anh rất là khó hiểu, nhìn sách hướng dẫn rồi làm hoàn thành, là một chuyện, thuộc phạm vi hết sức bình thường, chỉ cần có sách hướng dẫn, thì trên căn bản cái gì anh cũng có thể tự hoàn thành.

>"<||| Tại sao giữa người với người mà lại có sự khác biệt lớn đến như vậy hả? Làm sao lại có thể có người chỉ dựa vào một quyển sách nấu ăn, thì đã nấu ra được những món ăn ngon như vậy? Đây là tại sao? Cô thật không cam lòng.

Nhìn nồi com điện trống không, rốt cục cô đã tìm được một cơ hội để châm chọc anh ta rồi, cô cố ý ho hai tiếng: "Quả nhiên vẫn là đầu óc có vấn đề, biết nấu đồ ăn cũng không thể bù đắp được thiếu sót đầu óc có bệnh, là một người bình thường thì đều biết trước khi muốn nấu ăn, thì phải lấy gạo nấu com trước."

Lần này, Tiểu Thất không có giống như bình thường, không thêm đề ý đến cô nữa, mà lại mở miệng hỏi cô: "Com nấu thế nào?"

Hàn Tú kinh ngạc nhìn anh ta, vấn đề như vậy nằm ngoài dự liệu của cô.

"Anh có thể nhìn sách mà nấu ra được đồ ăn, vậy tại sao lại không biết lấy gạo nấu com hả? Chẳng lẽ anh chưa từng nhìn thấy cách vợ chồng Đỗ lão sư nấu com hả?" Cô quả thật là không thể tin được.

"Không thấy." Thức ăn của anh trong nhà ăn của phòng thí nghiệm, đều tuân theo nguyên tắc cân đối thành phần tốt cho cơ thể một cách nghiêm khắc, thời điểm không có thức ăn, vậy thì tức là trên thân thể của anh sẽ cấm đầy các loại dụng cụ, dùng chất lỏng để nuôi sống cơ thể anh.

Mi tâm của anh lại không tự chủ mà hơi nhúu lại, hai tròng mắt tối tăm, lại phủ kín một tầng u ám.

Đang muốn lên tiếng giễu cợt, nhưng lời nói đến khóe miệng, lại nuốt trở vào toàn bộ, từ trong ánh mắt của anh ta, Hàn Tú lại một lần nữa nhìn thấy, cái loại ưu thương nhân nhật bất tri bất giác được bộc lộ ra kia.

Trong tim của Hàn Tú không hiểu sao lại run rẩy, nói: "Anh tới đây, tôi chỉ cho anh."

Cô cũng không biết tại sao lại nguyện ý muốn dạy anh ta lấy gạo nấu com, dù sao cảm giác đó cũng giống như đầu bị kẹt cửa hoặc tựa như là gặp ma.

Tiểu Thất đứng dậy, đi theo Hàn Tú vào phòng bếp.

Hàn Tú lấy gạo từ trong thùng gạo, vừa hướng Tiểu Thất chỉ dẫn anh ta ước lượng, số lượng thích hợp, vừa vo gạo, đột nhiên cô dừng lại, quát to lên với anh ta: "Lúc này anh đã rửa rau đồ chưa mà nấu ăn vậy?" Cô hoàn toàn có lý do tin tưởng, mấy món ăn đó người này cũng không có rửa mà trực tiếp bỏ vào xào luôn.

Chân mày của Tiểu Thất cau chặt, ngưng mắt hai tròng mắt đen tròn tròn kia của Hàn Tú, thản nhiên nói: "Trên sách có viết bốn chữ ‘Rửa sạch bên ngoài’, hơn nữa lúc này ở siêu thị, tôi cũng có nhìn thấy người trong siêu thị làm sạch rau. Mặc dù có rất nhiều thứ tôi không biết, nhưng không có nghĩa là đối với tất cả mọi chuyện đều không biết gì hết."

Thanh âm của anh đứng mực, hoàn toàn biểu lộ cô có thể không tin tưởng anh, nhưng không thể vũ nhục trí thông minh của anh. Đây được coi như là câu nói thứ hai mà anh nói với cô nhiều nhất từ trước tới nay, ngoại trừ lần đầu tiên chỉ trích món cá phi lê cay không dinh dưỡng của cô.

Rất tốt, vẫn còn biết phải rửa sạch sẽ.

Hàn Tú coi như có chút yên tâm, nếu không tới nay cái dạ dày nhạy cảm yếu ớt kia của cô, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, bởi cô đã ăn cái món ăn chưa có rửa đó.

Cô tiếp tục việc dạy học, cho đến khi cắm điện nồi cơm vào ổ cắm.

Cô vừa muốn đi ra ngoài ăn canh, ai ngờ, Tiểu Thất lại chỉ vào lò vi sóng cùng với TV ở trong phòng khách nói với cô: "Cái này, còn có cái ở bên ngoài đó, có thể phiên toái cô, sẵn tiện dạy cho tôi luôn hay không?"

(☺ ☺) Hàn Tú kinh hãi ngấm nhìn anh ta, mới vừa rồi còn hùng hồn nói với cô rằng "Tuy có rất nhiều chuyện không biết, nhưng không có nghĩa là đối với tất cả mọi chuyện đều không biết", giờ khắc này lại đột nhiên trở nên ngu ngốc như thế.

Tại sao mất trí nhớ ở trên ti vi và trong tiểu thuyết đã diễn tả so với việc mất trí nhớ anh ta lại hoàn toàn khác xa nhau vậy? Đến tột cùng là trên ti vi và trong tiểu thuyết đối với việc mất trí nhớ đã tính lược bớt các chi tiết, hay là anh ta chính là một trường hợp đặc biệt? Anh ta thật giống như là không thuộc về người địa cầu.

Cô cảm thấy mất trí nhớ thật sự là một chuyện rất đáng sợ.

Suy tính đến tuổi thọ của tất cả những đồ điện trong nhà cùng với cuộc sống an toàn của cô, cô đành giăng giải cận kề tất cả những đồ điện gia dụng ở trong nhà và một số đồ dùng sinh hoạt thường ngày cho anh ta biết.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ngủ (1)

Editor: Mộc Du

Khả năng tiếp thu của Tiểu Thất rất tốt, bất kể là vật nào chỉ cần nói qua một lần là anh ta đã có thể nhớ rõ.

Cuối cùng Hàn Tú đã hiểu rõ, sự tinh tú của câu "Người thầy, cũng được truyền dạy" này.

Sau khi cơm nước xong xuôi, cuối cùng Hàn Tú đã có thể yên lòng giao chuyện bát đũa cho anh ta, trực tiếp lau miệng thoải mái đi về phòng nghỉ ngơi, hưởng mây lạnh.

Tắm xong nằm ở trên giường, hưởng thụ máy lạnh, khỏi cần phải nói là có bao nhiêu thoải mái.

Đột nhiên Hàn Tú phát hiện, đối với chuyện người đàn ông này mất trí nhớ, cô lại có thể dễ dàng sai khiến hơn gấp trăm lần, đây cũng coi như là một chuyện tốt. Trước kia ngay cả phòng bếp cũng không bước vào còn hiện tại, chẳng những có thể dựa theo sách để nấu ra các món ăn ngon đến như vậy, mà sau khi ăn xong lại còn có thể bao luôn công việc rửa chén, thì đây là chuyện thần kỳ cỡ nào.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%on

Nếu như có thể phát huy tất cả giá trị của anh ta, để cho cô kiếm được nhiều tiền, thì cô có thể miễn cưỡng để cho anh ta ở lại lâu một chút. Trong một tháng này, anh ta ở nơi này của cô ăn không, ở không, đợi đến sau một tháng, cô thật có thể mở miệng đòi tiền của Đồ lão sư được sao? Hiển nhiên là không thể. Vậy nên, trong một tháng này cô phải nghĩ ra cách, bù lại số tiền đó.

Rất cuộc là nên để anh ta ở nhà nấu cơm, hay là bố trí cho anh ta làm công nhân vệ sinh đây, đợi cô suy nghĩ rõ ràng, rồi mới quyết định đoạt. Tóm lại, một tháng này, tuyệt đối không thể để tiền mất trắng cho người đàn ông dễ tiền này được, nếu không thì cô sẽ rất có lỗi với chính mình.

Cứ nghĩ đến việc kiếm tiền, thì cô càng nghĩ càng thấy vui vẻ, ôm mền cười thầm.

Sau khi Tiểu Thất làm xong hết mọi chuyện, thì toàn thân đổ đầy mồ hôi, cần phải đi tắm rửa, thay quần áo. Đã hơn một tuần lễ anh không được tắm rửa rồi. Hai ngày trước lúc tháo vải băng ra, vết thương cũng kết mầy rồi, nhưng anh cũng chỉ dám lau người thôi.

Có một số chỗ vết thương cũng không phải là quá nặng, do lúc lao ra bức tường kính té xuống bị nhánh cây cắt bị thương, hiện tại đã kết mầy, đang kéo da non. Còn mấy chỗ vết thương ở trước ngực thì hơi sâu nhưng cũng đã khép lại hoàn toàn rồi.

Trên người cứ có cảm giác dính dính ẩm ướt, làm cho anh rất không thoải mái, hôm nay, anh nhất định phải tắm rửa cho thật đã.

Dòng nước ấm áp chảy xuống thân thể, tẩy đi một thân mồ hôi và mệt mỏi. Mặc dù dính nước, sẽ làm kích thích vết thương đang lành của anh, nhưng mỗi lỗ chân lông đều rất thư giãn, cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Sau khi tắm xong, anh ra khỏi phòng tắm, cả người lại thấy nóng bừng.

Tức khắc cả người lại đổ mồ hôi, anh chậm rãi nằm xuống ghế sofa, cả người cứ giống như đang bị lửa bao quanh. Anh thở ra một hơi, đứng dậy, từ

từ bước tới ban công, muốn mượn chút gió đêm mát mẻ để giải tỏa cơn nóng, nhưng cái nhiệt độ nóng bức của ngày hè, không hề giảm đi chút nào, cơn nóng cứ từng cơn từng cơn thổi vào người của anh, chỉ chốc lát sau, trên người anh lại ướt nhẹp mồ hôi.

Anh theo bản năng hơi cau mày, chỉ mới có một tuần lễ, sao khí trời lại biến đổi nhanh như vậy, làm cho anh nóng không chịu nổi.

Anh không đi không được, buộc phải quay lại trong nhà, đi về phía ghế sofa, nằm xuống. Anh theo bản năng cau mày, đáy lòng không khỏi toát ra một đám mây mù mịt: Tại sao loài người lại thích ngủ ở cái chỗ vừa nhỏ vừa mềm như thế này? Còn nóng như vậy nữa?

Ánh mắt trong lúc lơ đãng, liếc thấy cửa phòng ngủ của Hàn Tú, chỉ khép hờ. Mới vừa rồi lúc ở trong phòng tắm bước ra, anh cũng không để ý lắm.

Ở nơi này hơn một tuần lễ, trừ chỗ ngủ mỗi đêm và nơi ban công mỗi sáng anh hay hoạt động ra, cùng với nhà bếp tối nay anh kiên quyết không để ý bâng cộm bước vào, thì hầu như những nơi khác đều thuộc phạm vi cấm hoạt động, những nơi đó anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn nhiều một cái.

Ánh đèn mờ mờ từ sau khe cửa hắt ra.

Khóe miệng của anh khẽ động, rốt cục lòng hiếu kỳ chiến thắng, anh đi về phía phòng ngủ của Hàn Tú. Anh vừa mới bước lại gần, thì hơi lạnh từ bên trong khe cửa không ngừng thoát ra ngoài.

Anh mím chặt đôi môi mỏng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra thêm một chút nữa, hơi lạnh lập tức bao phủ toàn bộ, hơi lạnh áp thẳng vào người anh, cảm giác rất là mát mẻ.

Ánh mắt rơi thẳng vào chiếc giường lớn ở ngay chính giữa phòng, anh mới hiểu, thì ra là ở thể giới nhân loại có giường, hơn nữa chiều rộng còn lớn hơn nhiều so với trong phòng thí nghiệm.

Anh lại nhìn về phía máy lạnh ở trên tường, môi mỏng càng mím chặt hơn. Anh cứ cho là nơi này không có gì cả, thì ra là không phải, mà là do cô gái nằm ở trên giường muốn một mình hưởng thụ.

Không khí bên ngoài nóng bức rất khó chịu, còn ở nơi này cứ phảng phất khiến cho anh cảm thấy dường như là đang trở lại, cái nhiệt độ ổn định ở bên trong phòng thí nghiệm.

Anh quyết định bắt đầu từ tối nay sẽ ngủ ở nơi này, ghế sofa ở bên ngoài làm anh ngủ không được thoải mái. Anh đóng cửa phòng ngủ lại, lựa chọn không nhìn tư thế ngủ bất nhã của cô gái trên giường, trực tiếp bước về phía cạnh giường. Khi thấy cuối giường có đèn sáng, anh lại đi tới tắt đèn, mới từ từ bước trở về trước giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên mép giường.

Một tuần nay anh chưa từng được nằm trên giường thoải mái thế này, tối nay anh đã có thể ngủ ngon cả đêm rồi. Mấy ngày kia ngủ ở trên sofa, vai với móng đều bị đè ép, làm cho máu toàn thân của anh không thể lưu thông, thân thể tê cứng, chuột rút và đau nhức.

Tận lực không làm cho Hàn Tú đang ngủ ở bên cạnh thức giấc, anh nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên trên người, điều chỉnh tư thế, nhắm mắt lại ngủ.

Đang ngủ mê mẫn, Hàn Tú chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là một mảnh mơ hồ, bên trong nhà chỉ có duy nhất một ánh đèn mờ nhạt. Cô từ trong chăn bò dậy, quay đầu nhìn xung quanh, tại sao lại không thấy ba mẹ?

Cô siết chặt chăn, lo sợ liếc về phía cửa phòng ngủ, bên ngoài là một mảnh đen nhánh.

Cô lấy hết can đảm, run rẩy kêu lên: "Mẹ mẹ, ba ba, mẹ mẹ, ba ba.".

Nhưng mà cô kêu cả nửa ngày cũng không có người đáp lại, cô càng thêm hoảng sợ, thân thể nhỏ gầy trượt xuống giường, mang dép vào, từ từ đi về phía cửa phòng ngủ.

Đột nhiên, ở ngoài cửa nhảy ra một con chó lớn, ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm cô, thè ra đầu lưỡi đỏ tươi, hàm răng trắng sắc nhọn cực kỳ đáng sợ.

"A ——" Cô bị dọa cho sợ đến ngồi phịch xuống đất, ngồi ở tại chỗ khóc lớn thành tiếng.

"A ——" Hàn Tú thét lên từ ở trên giường ngồi bật dậy, cả người ướt đầm mồ hôi.

Cô ôm ngực đang phập phồng kịch liệt.

Nhất định là tư thế ngủ của cô không đúng, cánh tay lại đè ép trước ngực. Chỉ cần mỗi lần cô ngủ tư thế này, thì sẽ luôn gặp phải ác mộng, luôn sẽ mơ thấy lúc còn bé ba mẹ quên khóa cửa nhà, sau đó có một con chó lớn chạy vào hướng về phía cô nhe răng trợn mắt.

Từng tia sáng xuyên qua rèm cửa sổ, trong phòng tờ mờ sáng.

Cô lau mồ hôi trên trán, lại cào cào tóc, ngược mắt, cảm thấy ở cuối giường có điểm lạ lạ. Ờ? Cô sợ tới, cho nên mỗi buổi tối cô thích đặt ở dưới đất phía cuối giường một cây đèn, mà sao cây đèn kia tắt mất tiêu rồi.

Ngoài cửa sổ trời đã hừng sáng, ánh sáng xuyên thấu qua rèm cửa sổ, khiến cho cả phòng thoát nhìn cũng không tối lắm.

Ánh mắt của cô rơi vào phía cuối giường bên trái, cái mền vô thành một cục, dừng lại mấy giây, chợt quay đầu đi, vừa đúng lúc chống lại một cặp tròng

mắt đen lấy.

Vừa nhìn thấy như vậy, cô đã bất chấp thét lên chói tai: "A ——"

Tiểu Thất bị tiếng thét chói tai của cô đánh thức buồn bực tỉnh dậy.

Mới sáng sớm, thanh âm đầu tiên lọt vào tai không phải là tiếng chim hót anh thích, mà lại là tiếng kêu kinh khủng của người phụ nữ bên cạnh. Tập âm kích thích màng nhĩ của anh như vậy, khiến cho tim của anh gia tăng nhịp đập.

"Làm sao anh lại ở trong phòng của tôi? Làm sao anh lại ở trên giường của tôi? Tối hôm qua, có phải anh đã làm chuyện gì không nên làm đối với tôi hay không? A ——" Hàn Tú lại tiếp tục thét chói tai, bắt được cái gối ở sau lưng đánh về phía cuối giường.

Tình huống bất thành linh xảy ra khiến Tiểu Thất không kịp phòng bị, trên mặt bị cái gối đánh hai cái, phát đau. Khi cái gối sắp sửa rơi xuống lần thứ ba, anh vươn tay, cản cái gối ước chừng nặng cỡ mấy cân lúa mạch này lại, sau đó lập tức ngồi dậy.

Gối đầu bị ngăn lại, không có vũ khí, Hàn Tú đành thả lỏng tay, trực tiếp dùng tay để đánh Tiểu Thất.

Tiểu Thất rên lên một tiếng, vết thương trên đầu vai bị tay của Hàn Tú đánh mạnh vào, khiến cho anh có loại cảm giác đau đớn như tim bị khoét.

"Tại sao anh lại chạy vào trong phòng của tôi?" Hàn Tú cuống quýt, dùng cả tay và chân đấm đá anh.

Lần này Tiểu Thất đã có sự phòng bị, ngay lúc cô phát tay đánh tới thì đồng thời anh cũng vươn tay ngăn lại.

Hai người giằng co với nhau một hồi, Tiểu Thất đã nhẫn nại đến cực hạn, bắt lấy cổ tay của cô, đè cô xuống giường.

Cô vừa định giãy giụa, hai cái tay của anh đã nhanh chóng đè lại cổ tay của cô, chống đỡ phía trên cô. Cô lại giơ chân lên, muốn dùng chân đạp anh ta, lại phí công, bởi vì anh ta cứ ra tay trước cô một bước, dùng chân kẹp hai chân của cô, khiến cho cô không thể động đậy.

Nếu nói nam trên nữ dưới, thì tư thế lúc này lại vạn phần hài hòa.

Bởi vì giằng co kịch liệt, nên Tiểu Thất thở hổn hển, từ chớp mũi phả ra hơi thở ẩm áp, áp vào trước mặt của Hàn Tú nằm phía dưới, rất trâu chọc người. Hàn Tú có thể tĩnh tâm nghe được tiếng tim đập mãnh liệt của mình và anh ta.

Hàn Tú rất xấu hổ chỉ còn kém đụng đầu vào người đàn ông đang đè ở phía trên để chết đi, chỉ cần anh ta áp thân thể của mình xuống một chút nữa thôi, thì đã có thể trực tiếp công thành đoạt đất với cô.

"Đường Trạch Tề, tôi cứu anh, để cho anh ở nhà của tôi, là vì nghĩ đến tình cảm lúc bé chúng ta cùng nhau lớn lên, là nể mặt mũi của mẹ anh. Bây giờ dáng vẻ này của anh được coi là cái gì? Nửa đêm leo lên giường của tôi, bây giờ anh là muốn cường X sao? Nếu như anh thiếu phụ nữ, thì anh cứ trực tiếp nói, tôi sẽ giúp anh gọi điện thoại, phụ nữ muốn cùng anh lên giường nhất định là xếp hàng dài cho đến trung tâm chợ." Đây là dẫn sói vào nhà sao? Hàn Tú cảm thấy rất bị thương, cứ dỗi theo biểu cảm của hắn.

Theo mỗi một câu cô nói, thì hai hàng chân mày của Tiểu Thất cũng sẽ nhíu lại theo, màu sắc của tròng mắt càng thêm thâm trầm. Cho đến khi cô nói xong, hai tròng mắt của anh đã bịt kín một tầng mê ly, trên mặt cũng mang vẻ cứng ngắc.

Cách thật lâu, anh mới không xác định mở miệng hỏi: "Cô phản ứng lớn như vậy, là vì nghĩ tôi đây cường bạo cô sao?"

"Chẳng lẽ là không đúng hay sao?" Đàn ông nửa đêm nửa hôm lén lén lút lút leo lên giường của phụ nữ, không lẽ chỉ thuần túy là ngủ thôi sao?

"Tôi không có ngửi được nửa điểm mùi Pheromone (chất dẫn dụ giới tính) trên người của cô, cũng không cảm thấy tinh thần của mình trở nên kích động, hô hấp trong cơ thể cũng không tăng nhiều, càng không có tiết ra hormone ham muốn, cho nên không thể nào làm ra chuyện tình cường bách cô tiến hành loại chuyện giao phối đó. Có phải là cô đã suy nghĩ quá nhiều hay không?" Anh nói rõ ràng từng câu từng chữ, giọng nói không thể nhẹ nhàng hơn.

Giao phối? Chỉ có con vật mới gọi là giao phối, rốt cuộc là anh ta có hiểu hay không? Tại sao anh ta vừa mở miệng đều tùy thời mang đến cho người ta cái loại cảm giác, muốn dùng sợi mì để thắt cổ vậy hả?

Chẳng qua là từ trong giọng nói của anh ta, cũng nghe ra được anh ta không có ý xấu. Cô có chút hỗn loạn, liền hỏi: "Vậy hiện bây giờ, anh cứ đè tôi là có ý gì? Anh không có muốn gì kia, vậy anh lén lút leo lên giường của tôi là ý gì?"

"Ngủ." Câu trả lời ngắn gọn làm cho người khác kinh ngạc.

"Ngủ? Nếu như lời này là người đàn ông khác nói ra, thì có lẽ tôi sẽ tin, nhưng còn anh nói ngủ, có nói cho quỷ, quỷ cũng không tin. Anh mau buông tôi ra đi, cổ tay của tôi đã sắp bị anh siết gãy rồi." Sức nặng của cả người anh ta cơ hồ đều đặt toàn bộ trên người cô, cổ tay của cô bị siết tới sắp gãy, đau muốn chết.

Anh nhìn chăm chăm về mặt trở nên vặn vẹo của cô, hai tròng mắt tức giận tràn đầy thống khổ, anh thả hai tay đang đè ở cổ tay cô ra, từ trên giường đứng dậy, phi thường bình tĩnh nhìn cô, thần nhiên nói: "Hiện tại nhiệt độ buổi tối vào khoảng 33-34°C, tôi vẫn nghĩ là nơi này không có cách nào có thể đạt tới nhiệt độ ổn định như ở trong phòng thí nghiệm, nhưng mà tối hôm qua cửa phòng của cô không có đóng, lúc tôi bước tới gần, thì mới biết, thì ra phòng của cô là khác biệt. Còn nữa, tôi cứ luôn nghĩ là tất cả mọi người ở đây đều ngủ trên ghế sofa, nhưng sau khi vào phòng cô, tôi mới biết thì ra

cô được ngủ trên giường." Anh dừng một chút, trong tròng mắt đen tràn đầy kinh thường: "Cho nên, tôi chỉ là đi vào để ngủ thôi, là bản thân cô đã suy nghĩ quá nhiều."

Thân thể bị trói buộc rốt cục đã được tự do, Hàn Tú lại trở nên cứng họng, nhất thời không có cách nào chỉ trích ngược lại.

Từ lúc anh ta tới đây đều là duy trì phong cách trầm mặc không thêm mở miệng nói chuyện, còn hôm nay lại nói cả đồng lời, chẳng qua chỉ là để giải thích rõ lý do, tại sao nửa đêm anh ta lại len lén lên giường của cô nằm ngủ. Do có máy lạnh, thoải mái ngủ, bảo đảm chất lượng giấc ngủ mới chính là mục đích thực sự của anh ta, là do cô lo lắng thái quá.

Anh ta thủy chung đều duy trì một bộ dạng dửng dưng, mặc dù là đang tố cáo cô ngược đãi anh ta, lại cứ giống như là đang trần thuật hôm nay khí trời rất tốt, chúng ta hãy cùng nhau ra ngoài chơi vậy đó.

"Làm gì có chuyện ngủ bằng ghế sofa? Không phải là tôi cũng có chuẩn bị chiếu cho anh sao? Anh có thể trải chiếu ở trên sàn nhà, rồi ngủ ở trên chiếu mà." Cô từ trên giường bật dậy, có chút đồng tình nhìn anh ta, anh ta sao lại ngốc như vậy, nào có ai lại ngày ngày đều ngủ ở trên ghế sofa. Mặc dù là cô có lòng muốn ngược đãi anh ta một chút nha, không có chuẩn bị quạt máy cho anh ta, nhưng mà quạt tay vẫn có chuẩn bị mà. Mùa hè này, khí trời nóng bức, nếu như là da thịt mềm mại dễ nhạy cảm của cô, thì đừng nói là ngủ nhiều ngày, chỉ một đêm thôi cũng sẽ nổi đầy một thân rôm sảy rất kinh khủng.

Chán ghét anh ta, đồng thời cũng thấy anh ta đáng thương, lại không thể không chứa chấp anh ta. Sâu trong nội tâm của cô rất mâu thuẫn chúng đang đấu tranh kịch liệt, tràn lan. Thậm chí cô còn từng có ý nghĩ, hi vọng anh ta không chịu nổi nhiệt độ ác liệt này mà rời đi, nhưng là sau nhiều ngày, cô thấy anh ta cũng không có bất kỳ dị nghị nào, thậm chí ngay cả thăm dò cũng không có.

Cô cứ cho là anh ta chấp nhận như vậy, nhưng thì ra là vì đầu óc của anh ta có bệnh, căn bản là không hề biết trên thế giới này có tồn tại giường cùng với máy lạnh, cô lại mất mặt nghĩ là anh ta muốn cưỡng bạo cô.

Thật là mất mặt nha.

Lạ là, anh mở miệng ra luôn khác với suy nghĩ của cô: "Đêm đó cô dẫn tôi về đây, cô cũng nằm ngủ ở trên ghế sofa. Nên tôi nghĩ đây là giường của mọi người ở đây."

"Cái gì? Đó đương nhiên không phải là giường, bữa đó tôi ngủ ở đó, là bởi vì chăm sóc anh bị sốt, hơn nửa tuần trước cũng không coi là quá nóng. Làm sao anh lại ngốc đến mức nghĩ đó là giường?" Cô có loại kích động muốn cười to, nhưng mà lại cảm thấy rất không có đạo đức.

". Hiện tại biết cũng không muộn." Tiểu Thất cào cào tóc, che giấu bối rối của mình.

Hồi tưởng lại thời điểm anh bị cô đánh, trên vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, tức khắc cô liền hé ra nụ cười.

Cô có chút chột dạ liếc về phía anh ta, lắp bắp nói: "Anh. Anh bây giờ là đang trách tôi ngược đãi anh sao?"

Tiểu Thất không trả lời, mặt không thay đổi nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ "Chẳng lẽ, không đúng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngủ (2)

Hàn Tú càng thêm chột dạ, không thể làm gì khác hơn là cưỡng từ đoạt lý nói tiếp: "Này..... Nơi này là nhà tôi, tôi ngủ trên giường mình tốn tiền mua, ngủ bằng máy lạnh tôi tốn tiền mua, tiền điện dùng cho máy lạnh cũng là tôi đóng, đây đều là chuyện đương nhiên. Bây giờ anh chỉ là người tạm thời tá túc mà thôi. Nếu như anh không thích hoặc là không chấp nhận được, thì cứ ra khỏi đây thôi chứ sao? Hiện tại, vết thương trên người anh cũng đã tốt lên rồi đúng không? Dù sao thì anh cũng có rất nhiều bạn bè, anh có thể đi tìm bọn họ nha, nếu như không muốn đi tìm đám bạn bè kia, thì anh vẫn có thể đi tìm những người phụ nữ trước kia của anh. Nếu như anh không nhớ nổi số điện thoại của mấy cô gái đó, thì không thành vấn đề, tôi biết bao nhiêu người sẽ nói cho anh biết bấy nhiêu, mà để tránh lãng phí thời gian, tôi sẽ giúp anh liên lạc, rồi miễn phí luôn cả việc vận chuyển anh tới chỗ của mấy cô gái đó, không có vấn đề gì cả."

Tiểu Thất ngưng mắt nhìn mặt gương mặt căng phồng đỏ bừng lên của cô, sau một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp: "Cô đừng có vọng tưởng kích thích tôi như vậy, thì tôi sẽ đi khỏi đây. Đến lúc tôi muốn rời đi, tự nhiên sẽ đi. Bắt đầu, kể từ tối hôm nay, tôi sẽ ngủ trên cái giường này."

Vẫn là kiểu câu trần thuật không có bất kỳ cảm xúc nào như cũ, mặc dù anh ta không có lên tiếng nữa, nhưng ánh mắt sắc bén kia như là cảnh cáo "Cô liệu mà làm đi" khiến cho cô không thể nào làm lơ.

Hàn Tú muốn phát tác, nhưng lại ngại ánh mắt uy hiếp của anh ta, nên chỉ có thể ỉn nhẫn.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô siết chặt nắm tay, nghiêng rặng, giảm thấp tiếng nói xuống, nói: "Tôi kể tình việc đầu anh bị thương, nhưng mà, không có nghĩa là tôi có thể dễ dàng chấp nhận chuyện anh muốn ngủ cùng tôi trên một chiếc giường. Anh không biết, tôi có thể nói cho anh biết. Anh không hiểu, tôi cũng có thể giải thích cho anh nghe. Nhưng mà chuyện này là tuyệt đối không thể. Anh có hiểu cái gì gọi là nam nữ khác biệt? Nam nữ thụ thụ bất thân hay không? Một nam một nữ có thể nằm chung trên một cái giường, chỉ có thể là vợ chồng, hoặc là tình nhân, hoặc là gian phu, hoặc là khách làng chơi và "gà". Anh và tôi, chẳng qua chỉ là người yêu cũ đã chia tay nhiều năm, không thể nào nằm chung một giường. No relat*****hip, anh có hiểu hay không?"

Chỉ thiếu chút nữa là cô đã phải vỗ trán đấm ngực rồi, tự nhiên lại bản loạn tới nỗi dùng tới tiếng Anh để đa thông cho anh ta.

Chân mày của anh nhẹ chau lại, ánh mắt có chút mê mang: "Cô không cần phải giải thích với tôi nhiều như vậy. Tôi muốn ngủ ở đây, chỉ vì để đảm bảo mỗi đêm có một giấc ngủ ngon mà thôi, sẽ không có làm gì cô cả, tôi cũng không phải là cái loại sinh vật, cứ hề nhìn thấy giống cái thì liền động dục. Nếu như cô không yên tâm về tôi, vậy thì cô có thể lựa chọn, ngủ trên ghế sofa."

Xìu! Đây không phải là truyền thuyết "tu hú chiếm tổ chim khách" sao?

Cấu tạo não của anh ta quả nhiên là không giống với người bình thường. Hàn Tú thỏa hiệp, nộ khí giới đầu hàng: "Ok, tối hôm nay anh ngủ ở phòng sách, tôi đảm bảo sẽ có giường cho anh, có máy lạnh mát mẻ. Nhưng mà bắt đầu từ hôm nay, anh phải nghe theo lời của tôi, bất kể là tôi muốn anh làm cái gì, anh đều không được cự tuyệt, cho đến khi anh kiếm đủ tiền, trả tôi tiền thuê nhà, đồ ăn, thức uống,... và toàn bộ chi phí sinh hoạt mới thôi. Dĩ nhiên tôi sẽ không bắt anh làm những chuyện như phóng hỏa, giết người, bắt cóc, hay là những chuyện trái với đạo đức. Nếu như anh đồng ý, thì tôi sẽ coi anh như là khách ở trọ, còn nếu anh không đồng ý, thì hai chúng ta đường ai nấy đi."

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của cô rồi. Cùng lắm thì liều mạng, dù sao cũng chỉ có một cái mạng.

Anh nhú mày: "Trong cái thế giới này, vật sở hữu nào cũng cần tiền để mua, mà muốn có tiền thì phải thông qua việc đi kiếm tiền, đúng không?"

"Đúng, trên đời này không có bữa trưa nào là miễn phí."

"Được. Đồng ý."

Cuối cùng, Hàn Tú cũng thở phào nhẹ nhõm. Ngày mai sẽ dẫn anh ta đi tới công ty, cô nhất định phải gom lại hết tiền đã hao tổn trên người anh ta về.

Đang lúc cô tưởng tượng đến thời điểm lấy lại được tiền, thì Tiểu Thất không một tiếng động ngồi trở lại giường, sau đó nằm xuống, tất cả động tác làm liền một mạch.

Cô sợ hãi kêu lên: "Ài? Anh làm gì đó? Sao anh còn chưa đi ra ngoài?"

"Còn kém một tiếng nữa, đúng sáu giờ tôi sẽ rời giường." Anh nói xong, lật người đưa lưng về phía Hàn Tú.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Uy....." Hàn Tú có một loại kích động muốn hộc máu.

A——

Cô siết chặt nắm tay ở trong lòng gào thét: Thượng Đế ơi, người hãy ban cho con khối đậu hủ, để cho con đập đầu chết đi.

Sau khi bị Tiểu Thất 'tu hú chiếm tổ chim khách', Hàn Tú một mặt không dám ngủ ở bên cạnh Tiểu Thất, một mặt thì không ngủ tiếp được nữa, vì vậy liền rời giường đi rửa mặt, trời còn sớm đã ngồi ở trong phòng khách ngăn người.

Tuy lúc này đã là đầu mùa hè, nhưng thời tiết năm nay lại hết sức nóng bức, chỉ mới có cuối tháng năm, bước qua đầu tháng sáu mà thôi, nhưng đã nóng ngất trời, trong một ngày, bất kể là lúc nào cũng đều nóng đến không chịu nổi.

Hàn Tú chỉ ngồi ở trên ghế sofa một lúc thôi, mà cảm giác cả người đã nóng như lửa. Nếu như mỗi đêm đều ngủ ở đây, thì sẽ khó chịu biết bao nhiêu.

Cô có chút đau lòng, bắt đầu suy nghĩ lại những chuyện đã qua, mình đúng là loại chủ nô chuyên đi bóc lột mà. Nhìn ghế sofa nóng như cái lò sưởi, mặt của cô bắt đầu nhăn lại, trong lòng cô rất bội phục Tiểu Thất, có thể chịu đựng ngủ ở nơi này hơn một tuần lễ, thật sự không phải là người có ý chí bình thường.

Cô đứng dậy đi về phía phòng sách. Khi đẩy ra cửa phòng, đã lâu cô chưa từng bước vào, thì chính cô cũng phải giật mình.

Phòng sách gì chứ, gọi cho hoa mỹ thì là phòng sách thôi, thật chất thì ngay cả nhà kho cũng không bằng. Ban đầu lúc mua căn hộ này, cô rất hứng thú trang hoàng cho phòng sách này thật là đẹp, chẳng qua là sau đó cô cảm thấy tất cả mọi sinh hoạt đều diễn ra ở trong phòng ngủ thì tiện hơn. Vậy nên những sinh hoạt trong phòng sách và phòng ăn đều được kết hợp vào duy nhất ở phòng ngủ.

Vậy nên, phòng sách này coi như là bỏ phế, bên trong chất đầy đồ cô mang về, ngổn ngang những đồ vật linh tinh không cần thiết, máy chạy bộ, máy chơi game, quần áo cô không thích, giày dép..... Mỗi một món đồ đều là do lúc ấy cô hứng lên nên mua. Cô chỉ muốn làm lơ chúng, không muốn ngày ngày phải cảm thán hối hận vì bản thân xài tiền bậy bạ, nên cô mới đem tất cả những đồ này ném hết vào đây. Hiện tại, nếu như để cho Tiểu Thất ở đây,

thì những đồ vật này cô phải cất vào đâu đây.

Đĩ=n.d@n.l&.q#y.d%on

Cô thống khổ đưa tay vò rối tóc của mình, cô hồi hận rồi, tại sao cô lại kích động như vậy lại đáp ứng để cho anh ta vào phòng này ở, nếu vậy cô còn phải mua giường, mua thêm một đồng đồ dùng gì đó nữa, rõ ràng thời gian cho anh ta ở đây chỉ có một tháng, sao cô lại có cảm giác, giống như anh ta muốn ở lại nơi này lâu dài vậy.

Nhưng mà, nếu như không để cho anh ta vào đây ở, thì cô lại sợ nửa đêm anh ta sẽ tự phá cửa, mà xông vào phòng ngủ của cô, leo lên giường của cô..... Vậy thì chuyện này lại càng khiến cô khó chấp nhận hơn.

Khó chấp nhận thì khó chấp nhận, cô chỉ đành chấp nhận, bắt đầu dọn dẹp thư phòng.

Trong một tháng này, tất cả mọi chi phí phát sinh, nhất định cô sẽ kiểm về gấp đôi từ trên người anh ta.

Tiểu Thất rất đúng giờ, nói sáu giờ rời giường, thì tuyệt không có chuyện đồ thừa cho việc lần đầu được nằm giường mà kéo dài qua sáu giờ.

Hàn Tú bởi vì dọn dẹp phòng sách nên mệt muốn chết, nằm nghỉ mệt trên ghế sofa, chỉ huy Tiểu Thất làm cơm chiên trứng. Khi đĩa cơm chiên trứng vàng óng xuất hiện trước mặt cô, cô có loại cảm giác muốn xuất huyết não. Khiến cho tâm tình cô mất cân bằng, chính là, đây là lần đầu tiên anh ta làm món này, không nói mùi vị, chỉ đơn thuần là màu sắc bên ngoài thôi, thì đã thấy tốt hơn rất nhiều so với cô làm rồi.

Cho nên nói, người so với người, chỉ có tức chết người.

Hàn Tú quyết định, về sau một ngày ba bữa, kiêm luôn công việc nhà đều giao hết cho Tiểu Thất. Như vậy, sẽ tiết kiệm được một khoản tiền.

Ăn sáng xong, Hàn Tú theo như ước định ngày hôm qua, dẫn Tiểu Thất đi tới công ty của mình.

Trải qua chuyện hôm qua ở siêu thị, Tiểu Thất đã bắt đầu thích nghi với những chỗ đông người.

Vừa qua khỏi bảy giờ, đường lộ không có nhiều xe lớn, hoàn toàn có thể lái với tốc độ 70 mã lực, mà vào thời điểm bình thường thì tuyệt đối không bao giờ đạt được tới tốc độ này, thoáng chốc sẽ liền tới nơi.

Đĩ=n.d@n.l&.q#y.d%on

Hàn Tú lái xe của công ty, thật nhanh xuyên các phố lớn, ngõ nhỏ.

Từ sau khi lên xe, tay Tiểu Thất vẫn cứ bám thật chặt vào tay vịn trên ghế.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Tú lái xe vào bãi đậu xe dưới lầu của công ty. Thời điểm xuống xe, cô nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Thất tái nhợt dị thường, giống y như một tờ giấy trắng.

"Ai, anh không sao đó chứ?" Cô tốt bụng hỏi anh ta một tiếng.

Anh không có đáp lại, chỉ là lắc đầu một cái, sau đó đôi môi mỏng mím chặt, khuôn mặt quay sang chỗ khác.

Hàn Tú phát hiện ra sự khác thường của anh ta, cẩn thận nhìn kỹ anh ta thật lâu, đột nhiên vui vẻ cười lớn: "Ha ha ha, Đường Trạch Tề, anh mà lại say xe hả? Ha ha ha, là người suốt ngày cứ thích biểu diễn đua xe, tự nhiên lại có thể say xe? Thật là chuyện cười chết người. Ha ha ha ——"

Hàn Tú chỉ vào bộ dạng nhăn mặt nhú mày của Tiểu Thất, cười đến ôm bụng.

Là ai đã từng dẫn theo cô lên núi biểu diễn đua xe, làm cho cô ói đến trời đất quay cuồng, sau đó nằm trên giường của người đàn ông này ba ngày ba đêm, thế nhưng hiện tại, anh ta lại bị tài lái xe của cô khiến cho mắc ói.

Thật đúng là chuyện cười, buồn cười nhất.

Đã rất lâu rồi cô chưa từng được vui vẻ như hôm nay.

Đối với cười nhạo của Hàn Tú, Tiểu Thất chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, anh nhìn xuống cảm giác muốn nôn mửa, nhú chặt chân mày hỏi cô: "Không phải là cô muốn dẫn tôi đi kiếm tiền sao?"

"Anh ở trước mặt tôi nói như thế nào cũng được, nhưng ở trước mặt người khác, thì hãy nhớ cái này gọi là công việc, tới công ty đi làm. Nói kiếm tiền rất tục nha, khiến tôi cứ cảm thấy mình giống như tú bà, bức ép người làm kỹ nữ vậy." Hàn Tú lên tiếng trách móc, rồi đi về phía thang máy.

Tiểu Thất hít sâu một hơi, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kiểm Tiền (1)

Editor: Mộc Du

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Tiểu Thất đi theo sau lưng Hàn Tú, vừa bước ra khỏi thang máy, thì đập vào trước mắt là cái bảng hiệu màu xanh biếc với mấy chữ to, ở vách tường đối diện "Quét dọn vệ sinh đại chúng".

"Quét dọn vệ sinh đại chúng, ý tứ trên mặt chữ cũng rất dễ hiểu, chính là luôn phục vụ dọn dẹp cho mọi người." Hàn Tú chỉ vào chữ to trên bảng hiệu giải thích ý nghĩa với Tiểu Thất, dừng một chút, cô tự giễu cợt: "Đường Trạch Tề, thật ra thì tôi cũng phải cảm tạ anh. Nếu như ban đầu, không phải do anh ở sau lưng phản bội tôi bắt cả hai tay, thì tôi cũng sẽ không được như hôm nay, đại chúng bảo vệ khiết, chắc có lẽ hiện giờ tôi đang an vị ở nơi nào đó, xử lý những công việc trong văn phòng, uống trà xem tạp chí, trải qua cuộc sống đường lão khô khan vô vị rồi."

Tiểu Thất nhú chặt chân mày, vẻ mặt mờ mịt.

Hàn Tú nhìn thấy vẻ mặt này của anh ta, thì bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Đầu anh ta đang bị thương, không nhớ được những chuyện trước kia, vậy mà cô còn nói những chuyện này làm gì chứ.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô cần môi nói: "Đừng hỏi tôi bắt cả hai tay nghĩa là gì? Tôi không muốn giải thích, có thời gian thì anh tự mình đi hỏi những người lớn đi. Đây là tờ rơi quảng cáo của công ty chúng ta, anh xem qua một chút đi."

Cô tới trước quầy tiếp tân rút ra một tờ rơi quảng cáo đưa cho Tiểu Thất, chỉ vào tờ rơi quảng cáo nói tiếp: "Kinh doanh chủ yếu của công ty là dọn vệ sinh cho các gia đình, dọn vệ sinh cho các đơn vị, dọn vệ sinh cho các xã khu, dọn vệ sinh cho các quán rượu ăn uống thường nhật...v...v..., phục vụ cho các hạng mục trang hoàng tổ chức sự kiện sau khi kết thúc thì dọn dẹp, làm sạch thảm, làm sạch vật dụng trong nhà và đánh sáp, làm sạch ghế sa lon, làm sạch và đánh bóng sàn nhà gỗ, làm sạch và đánh bóng các vật liệu bằng đá, làm mới các vật bằng đá, quét vôi nước sơn cho tường, làm sạch mặt tường.... Những khái niệm này có lẽ anh cũng chưa hiểu lắm, nhưng tạm thời anh cũng không cần phải hiểu rõ đâu, anh cứ đi theo mọi người làm là được rồi, về sau khi làm quen rồi thì tự nhiên sẽ biết thôi."

Dù sao cũng chỉ có một tháng, sắp xếp cho anh ta làm cùng với các bác gái quét dọn, lau chùi một chút là được, hẳn không phải là chuyện khó khăn lắm.

Lúc này thời gian mới hơn bảy giờ thôi, ở công ty một người cũng không có.

Hàn Tú đã giới thiệu xong hết phạm vi kinh doanh của công ty với Tiểu Thất rồi, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói gì nữa, thấy trong đại sảnh đặt nhiều loại máy móc làm vệ sinh, cô gãi gãi đầu. Ài, hình như hiện tại làm công nhân dọn vệ sinh, đã không còn đơn giản là dùng khăn để lau nữa, vẫn là phải chỉ cho anh ta cách sử dụng các loại máy vệ sinh này.

Tiểu Thất nhìn các loại máy vệ sinh bày thành một hàng dài, theo bản năng cau mày. Mặc dù anh không hiểu những loại máy này dùng để làm cái gì, nhưng quanh năm sống trong phòng thí nghiệm, đã khiến cho anh có cảm giác rất bái xích, đối với những loại máy móc không có sinh mạng này.

"Cái này gọi là máy vệ sinh thảm, dùng để làm sạch thảm, cái đó gọi là máy giặt dùng để giặt, cái đó gọi máy đánh bóng....." Hàn Tú chỉ vào một hàng máy móc chỉnh tề, giải thích từng cái một: "Anh đứng đây, để tôi đi xem thử mấy giờ rồi, tìm người tới đây chỉ anh cách dùng những loại máy này như thế nào. Anh đẩy cái máy vệ sinh thảm ở đầu tiên ra ngoài đi."

Khi đang nói chuyện, vừa đúng lúc nhìn thấy Tà Tiểu Dững đến công ty.

Hàn Tú vội vàng ngoắc ngoắc anh ta: "Tiểu Tà, giúp tôi một chuyện, tôi đây chỉ anh ta cách sử dụng những loại máy vệ sinh này đi."

Tà Tiểu Dững kích động bước nhanh về phía trước, một cặp mắt hí, nhìn thẳng vào Tiểu Thất đang cúi đầu khom người, người anh cong lại như mặt trăng. Anh ta cọt nhả nói với Hàn Tú: "Hàn tổng, bạn trai của chị hả? Rất đẹp trai nha."

Hàn Tú tròn mắt liếc nhìn trái tiểu dững một cái: "Cái gì mà bạn trai, mới tìm ra được lao động miễn phí, anh ta tên là Đường Trạch Tề."

"Lao động miễn phí?" Tà Tiểu Dững liếc mắt nhìn Tiểu Thất một cái, người đẹp trai trắng trẻo thế này sao có thể: "Hàn tổng, chị như vậy là xúc phạm luật pháp lao động của quốc gia a. Chị cũng không thể học theo nhà hào phú X gì đó, khiến cho công nhân viên bất chước, mỗi người đều làm theo lệ này nha."

"Kêu cậu chỉ anh ta sử dụng máy móc, sao cậu lại nói nhảm nhiều như vậy? Cần thận có khi tôi cũng liệt cậu vào dạng miễn phí sức lao động đó." Hàn Tú xoay người bước vào phòng làm việc của mình.

Trong đại sảnh chỉ còn lại hai người Tiểu Thất và Tà Tiểu Dững.

Tà Tiểu Dững là người rất thích bát quái, mượn thời gian chỉ dạy Tiểu Thất cách sử dụng máy móc, anh ta khách sáo hỏi: "Tiểu Đường, đúng không? Tôi tên là Tà Tiểu Dững, Tà trong tà hữu ý là trái, Tiểu trong kích cỡ lớn nhỏ, Dững trong dững cảm."

"Tiểu Thất, Tiểu trong kích cỡ lớn nhỏ, Thất trong số bảy." Tiểu Thất không thích cái tên "Đường Trạch Tề", là có hai nguyên nhân, thứ nhất anh tên là 074, không phải tên là Đường Trạch Tề, thứ hai là do Hàn Tú cả ngày lẩm bẩm chủ nhân của cái tên này là một người đàn ông rất kém cỏi, cho nên nếu như anh lấy tên này, thì anh cảm thấy bản thân mình cũng sẽ giống như người đàn ông rất kém cỏi đó trong miệng của Hàn Tú.

"Tiểu Thất? Tiểu Tề? Tiểu Thất? Ai yêu, nhìn tôi đây đúng là đầu gỗ, gọi Tiểu Thất vậy sẽ cảm thấy gần gũi giống anh em hơn một chút." Tà Tiểu Dững vỗ tay một cái, cười nói tiếp: "Tiểu Thất, sao anh với Hàn tổng lại tới công ty đi làm sớm vậy?"

"Cô ấy không ngủ được." Hiện giờ Tiểu Thất vẫn còn chưa hiểu khái niệm làm việc, nhưng nếu như hỏi anh tại sao lại tới nơi này sớm như vậy, thì anh chỉ có thể nghĩ đến một lý do duy nhất chính là cô không ngủ được, năm giờ cô đã rời giường, sau đó thì ở trong phòng sách chạy đồng chạy tây.

Tà Tiểu Dững vừa nghe thấy lời này, đôi mắt hí lập tức kích động trợn thật to: "Không ngủ được? Chẳng lẽ anh và Hàn tổng ngủ cùng với nhau?"

"Ừm." Tiểu Thất theo thói quen hừ nhẹ một tiếng, anh cũng không biết là câu trả lời của mình, lại trở thành đề tài để cho mọi người bàn luận chuyện bát quái.

Tà Tiểu Dững lấy được đáp án khẳng định, ánh mắt "Quét" từ trên xuống dưới, trở nên sáng như tuyết. Quả nhiên là ở chung, Hàn tổng nhất định là do xấu hổ, cho nên mới không thừa nhận: "Không phải Hàn tổng nói là, anh không phải bạn trai của chị ấy sao?"

"Cái gì gọi là bạn trai?" Ánh mắt của Tiểu Thất mê ly, đầu óc rối rắm. Ngày hôm qua nghe thấy hai bác gái kia cũng nói quan hệ của anh và Hàn Tú như vậy, Hàn Tú lại một bộ dạng bí trắng, hôm nay Tà Tiểu Dững lại nói như vậy tiếp, cô lại mang một bộ dạng trời lồng đất lở. Bạn trai thật sự đáng sợ vậy sao?

"....." Tà Tiểu Dững trợn tròn mắt, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Thất thật đẹp trai, cao ráo ở trước mắt. Trong lúc nhất thời bị mất ngôn ngữ, cách thật lâu mới trả lời: "Tiểu Thất, anh ngốc thật hả? Bạn trai chính là đối lập với bạn gái, chính là hai bên nam nữ có ý tứ với nhau, sau đó bắt đầu xác định quan hệ, nam thì gọi là bạn trai, nữ thì gọi là bạn gái, cho đến lúc say đắm thì được nắm bàn tay nhỏ bé, hôn cái miệng nhỏ nhắn, đến nữa thì chính là chuyện ngủ chung ở trên một cái giường, ha ha, hiểu không? Sau đó thì tiến triển thành lão công và lão bà, là quan hệ vợ chồng."

Tiểu Thất hí mắt lại, thì ra là như vậy, Hàn Tú không để cho anh ngủ trên giường của cô, nguyên lai là bởi vì chưa có trải qua mối quan hệ bạn trai bạn gái, mà lại trực tiếp tiến triển đến mối quan hệ vợ chồng, như vậy là vượt cấp. Anh đã hiểu ra rồi: "Cảm ơn."

Tà Tiểu Dững ha ha cười khan một hồi, ở trong lòng thầm nghĩ, người đàn ông này đến tột cùng là đơn thuần, hay là đang giả vờ? Anh cũng không dám hỏi cái gì nữa, càng biết nhiều chuyện của bà chủ, thì sẽ chết càng mau. Một khi bà chủ khó chịu, thì anh sẽ không gánh nổi. Vì vậy anh bắt đầu nghiêm túc chỉ cho Tiểu Thất những thao tác sử dụng máy vệ sinh.

Khả năng tiếp thu của Tiểu Thất rất nhanh nhạy, Tà Tiểu Dững chỉ nói một lần, anh đều có thể ghi nhớ toàn bộ, thời điểm anh tự mình thao tác lại, thì toàn bộ các bước đều không sai.

Tà Tiểu Dững chỉ cho Tiểu Thất xong, thì cũng vừa lúc Hàn Tú xử lý xong một số chuyện vụn vặt, liền trở về đại sảnh.

Tà Tiểu Dững hướng về phía cô mãnh liệt khen Tiểu Thất học nhanh.

Cô không khỏi cảm thán, quả nhiên hiện tại là thời đại bất đồng, làm cái gì cũng phải có chút văn hóa và bản lĩnh, phải giỏi tiếng Anh thì tốt hơn. Cô nhớ, lúc mới đầu công ty vệ sinh còn nhỏ, từ lúc bắt đầu công ty chỉ nhận được có mấy đơn hàng nhỏ lẻ, từ các hộ kinh doanh hay một vài hộ gia đình, còn phần lớn nhân viên trong công ty đều là các cô các chú trung niên, về sau cô càng muốn làm lớn, phát triển thành một công ty vệ sinh chuyên nghiệp hóa, cô không ngại da mặt dày lại hướng cha mẹ chia tay mượn tiền của họ, sau đó nhập một số máy móc làm vệ sinh. Người trong công ty phải đến học bỏ túi cách sử dụng, đều phải mất một phen công phu: thời gian. Sự thật chứng minh cô đã làm đúng, công ty từ từ phát triển theo hướng chính quy, công ty vệ sinh chuyên nghiệp, bắt đầu khách trưng tuyển thêm những người trẻ tuổi, chứ không còn đơn thuần chỉ có đội ngũ các cô, các chú lớn tuổi không nữa.

Tám giờ kém, nhân viên công ty bắt đầu lục tục tới làm, từng người một nhìn thấy Hàn Tú mặt đối mặt đứng cùng một anh chàng đẹp trai, hết sức kinh ngạc, lại không dám hỏi nhiều, chỉ đành mượn cớ chào hỏi Hàn Tú hoặc là làm công tác chuẩn bị, lại gần gần Tiểu Thất nhiều hơn chút.

Trong công ty đội ngũ những cô gái số trẻ, số lượng cũng không nhiều lắm, còn lại là mượn đủ loại lý do ở lại trong đại sảnh, những cặp mắt lóe sáng nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất, rồi thì thầm to nhỏ với nhau, nhìn trai đẹp cứ một mực dùng ánh mắt thâm tình trên người của bà chủ, sao mà chất phác như vậy, nhịp tim cứ rung động theo, đây nhất định chính là bạn trai của bà chủ.

Tiếng chuông chấm công đột nhiên vang lên là bài Elise, đây là thời điểm quét dọn.

Đột nhiên Hàn Tú phát hiện ở sau lưng vây xem một đồng người, ánh mắt của mọi người đều nhất trí tập trung vào một điểm, là ở trên người của Tiểu Thất đang đứng bên cạnh cô.

Cô hờn nhẹ một tiếng, cổ làm ra vẻ uy nghiêm: "Mọi người có chuyện gì muốn báo cáo với tôi sao?"

"Không có." Đám người giống như bầy chim tán ra, chuẩn bị khăn lau, nhanh chóng lau dọn ở những nơi gần chỗ cô đứng.

Chương 15: Kiếm Tiền (2)

Mấy bác gái lớn tuổi đang chuẩn bị đi phục vụ vệ sinh ở bên ngoài, cũng hết sức tò mò về thân phận của Tiểu Thất, nhìn về phía bên này cứ tưởng rằng mấy cô bé sẽ lên tiếng hỏi mình cũng biết được đôi chút, ai ngờ là khi mấy cô bé này nhìn thấy Hàn Tú thì từng người một đều giống như chuột nhìn thấy mèo chạy đi hết, không khỏi than thở thầm mấy tiếng, đành tự mình bước lên trước mà hỏi.

"Ai, Hàn tổng, cô cũng không giới thiệu với ta một chút vị này là ai vậy?"

"Đúng vậy a, Đúng vậy a. Hàn tổng, mới vừa rồi lúc ở trên đường tôi vẫn đang cùng lão Lý nói về cô sao cứ suốt ngày bận rộn, không nghĩ là khi tới công ty thì liền thấy cô dẫn đến một tiểu tử anh tuấn như vậy a."

"Hàn tổng, sẽ không phải là bạn trai của cô chứ."

Quả thật là chỉ có các bác gái mới dám nói thẳng ra như vậy thôi.

Nhân viên trong công ty phần lớn đều lớn tuổi hơn Hàn Tú rất nhiều, đa phần là các cô, các dì lớn tuổi, Hàn Tú cũng được coi như là có chút nghiêm khắc. Nhưng khi đứng trước mặt những vị tiền bối này thì luôn không thể nghiêm khắc nổi, họ còn thường lôi kéo giới thiệu bạn trai cho cô nữa.

Hàn Tú vội vàng kích động khoát tay: "Anh ta không phải là bạn trai của cháu. Anh ta là đồng nghiệp mới của công ty, tên là Đường Trạch Tề." Sau đó lại kéo một bác gái qua nói: "Làm phiền đi, sau này hãy cứ cho anh ta đi theo đi học hỏi đi, có việc gì, thì xin người cứ việc phân phó cho anh ta làm."

Đoàn người đang nghe Hàn Tú tìm lý do giải thích, thì lại nhìn thấy Tả Tiểu Dũng ở sau lưng Hàn Tú cứ không ngừng nháy mắt, trong lòng mọi người đều đã hiểu rõ, nên gật đầu phụ họa theo: "Nha..... Thì ra là đồng nghiệp mới nha."

Hàn Tú cũng thừa biết sẽ có kết quả thế này, cô bĩu môi nói: "Được rồi, được rồi, mọi người đi làm công việc của mình đi, muốn tám chuyện thì đợi đến hết giờ đi, rồi hãy quay lại tám." Cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiểu Thất nói: "Anh đi theo tôi tới phòng làm việc."

Đang lúc sắp rời khỏi đại sảnh, đột nhiên Vương quản lý bên bộ phận khách hàng đuổi theo gọi: "Hàn tổng."

Hàn Tú dừng lại cước bộ, xoay người hỏi: "Vương quản lý, có chuyện gì? Hình như sáng hôm nay, là đến ngày mọi người phải qua bên EC vệ sinh mà."

"Hàn tổng, đây chính là chuyện mà tôi muốn nói với cô đó, hiện tại mọi người đều đang buồn bực, ai cũng đều không muốn đến EC để làm vệ sinh hết. Cô cũng biết chuyện xảy ra tháng trước, khiến cho bác gái đi Cao gần đến nỗi nằm ở trong nhà mấy ngày nay rồi, hiện tại người trong bộ phận khách hàng đều không có ai muốn đi đến EC làm cả."

Nhắc tới chuyện này là Hàn Tú liền sầu não.

EC là công ty phục trang xuất nhập khẩu của N thị có quy mô rất lớn. Mỗi tháng định kỳ vào ngày hai mươi lăm, công ty sẽ cho người đến EC làm tổng vệ sinh. Nhưng mà vào tháng trước, con gái Trần Mạnh Ly của ông chủ EC từ Mỹ trở về nước, sau khi ngồi lên chức trợ lý tổng giám đốc, thì chuyện hợp tác cũng thay đổi theo. Vị thiên kim đại tiểu thư này, là người dị thường hách dịch không thể nói nổi và càng làm cho người khác khó có thể chấp nhận hơn nữa chính là cách nói chuyện quá mức chanh chua, không ai chịu đựng được.

Tháng trước vào thời điểm công ty của họ làm vệ sinh, đúng lúc đi Cao quét dọn phòng làm việc của cô ta. Sau khi mọi công việc đã hoàn thành đang chuẩn bị ký tên rồi bàn giao, thì đột nhiên cô ta nhảy ra chỉ trích, nói là đi Cao trộm cái đồng hồ đeo tay hiệu Omega của cô ta đem từ nước ngoài về.

Di Cao là người ngoại thành ở nông thôn lên đây kiếm sống, đến thành thị thì tìm được một công việc tạp vụ, hi vọng có thể kiếm được nhiều tiền một chút để chăm nom cho gia đình. Làm ở công ty cũng được một năm rồi, là người đang hoàng, đơn hậu, ngay cả cái gì gọi là Omega đi cũng không biết, chứ đừng nói là đã nhìn thấy, gặp phải loại chuyện như thế này thì có đến trăm cái miệng cũng không thể bào chữa.

Tội tệ nhất chính là, những lời nói công kích sau đó của Trần Mạnh Ly, lại còn bức ép đòi lục soát người của đi nữa.

Hành động này của Trần Mạnh Ly dẫn tới sự phản đối kịch liệt của mọi người trong công ty, vốn dĩ là đi quét dọn vệ sinh, cuối cùng lại biến thành cãi vã kịch liệt, sau đó lại còn kinh động đến 110.

Cảnh sát không có tìm được ở trên người của đi Cao chiếc đồng hồ kia, nhưng Trần Mạnh Ly vẫn không chịu buông tha, tuyên bố yêu cầu công ty của cô phải bồi thường, đồng thời lại châm chọc bọn họ là một đám nhà quê, tay chân không sạch sẽ, đòi này chỉ xứng làm quét dọn vệ sinh cho người ta mà thôi.

Một lời này, càng thêm chọc giận nhân viên của công ty.

Sau một phen cãi vã kịch liệt, chiếc đồng hồ kia cuối cùng cũng đã hiện thân. Là do Trần Mạnh Lễ em trai của Trần Mạnh Ly, Tổng giám đốc bộ tài vụ của công ty EC, cầm theo một chiếc đồng hồ đeo tay nữ, đi tới trước mặt của Trần Mạnh Ly nói: "Chị, đồng hồ đeo tay của chị đây, buổi sáng chị để trên xe của em quên cầm theo."

Sự việc này, cuối cùng cũng được hạ màn như vậy, nhưng là, mọi người vừa về tới công ty thì đã nói, về sau họ sẽ không bao giờ đến công ty EC làm vệ sinh nữa. Trần Mạnh Ly xem thường những người lao động như bọn họ, và những ngôn từ quá đáng tựa như gai nhọn kia, đều đâm vào trong lòng của mỗi người. Sau khi đi Cao kể ra chuyện này với người trong công ty và chuyện này được lan truyền, thì mọi người đều phản đối việc đến công ty EC làm vệ sinh.

Nhưng mà công ty cùng với công ty EC đã ký hợp đồng dài hạn, nếu như không đi quét dọn vệ sinh, thì đã vi phạm hợp đồng.

Vào tháng trước, chuyện này làm cho đầu của Hàn Tú như phình to ra. Không nghĩ tới một tháng lại trôi qua nhanh như vậy, hôm nay lại bắt buộc phải đi tới EC làm vệ sinh rồi, chuyện này vẫn chưa thể ổn định.

Hàn Tú gãi gãi đầu: "Tháng trước, không phải là tôi đã đề nghị tăng thêm tiền thưởng cho những người chịu tới EC làm vệ sinh ư, bọn họ vẫn không đồng ý sao?"

"Hàn tổng, tiền không phải là vạn năng, tôn nghiêm của mỗi người tiền không thể mua được." Vương quản lý nói.

"Vậy được rồi....." Hàn Tú cắn môi gật đầu một cái, đầu năm nay có thể vì năm đầu gao mà khom lưng, đoán chừng cũng chỉ còn lại, loại người da mặt dày như cô mà thôi.

Làm công nhân vệ sinh này, chính là suy bụng ta ra bụng người, các bác gái tuổi cũng đều đã lớn hết rồi, vốn là nên ở nhà an hưởng tuổi già, nhưng bởi vì kế sinh nhai không thể không chấp nhận khổ cực tiếp tục làm việc, nhưng nếu là đến đây đi làm, đã bỏ ra sức lực, còn bị người khác nói thành như vậy, thì trong lòng sao có thể thoải mái?

Không phải ai cũng da mặt dày giống như cô vậy, cô càng bị đả kích, làm nhục thì cô càng muốn kiếm tiền của người đó.

Cô cũng không thể ép nào bắt ép nhân viên của mình được, cái nghề này buồn lo không phải là khách hàng, mà buồn lo chỉ có thể là người làm công.

Cô nghĩ sâu xa một hồi rồi hỏi: "Hôm nay là phải đi làm vệ sinh cái gì?"

"Công việc hôm nay không nặng, chỉ cần làm sạch thảm ở các phòng làm việc thôi, tháng trước PVC đã lau sạch sàn nhà, cũng đã đánh sáp bóng luôn rồi."

"Chú đã hỏi những bộ phận khác chưa? Trong công ty, thật sự là không có một ai nguyện ý đi sao?"

"Hàn tổng, nói thật thì, lão Vương tôi đã sống đến bốn mươi tuổi đầu, đời này cũng chưa từng gặp qua người phụ nữ nào biến thái như vậy, khó trách tuổi cũng đã lớn rồi, mà cũng không tìm được người đàn ông nào, vừa nhìn thì đã biết chính là chịu đựng mất cân bằng nội tiết."

"Khụ. . .khụ. . .khụ——" Hàn Tú cố ý ho khan vài tiếng thật to.

"Ai, Hàn tổng, tôi không phải là nói cô mà, cô cùng với cái người phụ nữ biến thái đó là không giống nhau, cô so cô ta thì đáng yêu hơn nhiều."

"Được rồi được rồi, tôi cũng không có trách chú. Vậy chú đi sắp xếp cho họ làm những công việc khác đi, để hôm nay tôi đi EC. Kêu Tiểu Lưu mới tới đi cùng với tôi."

"Chỉ hai người các cô, thì sợ rằng không làm hết được."

Hàn Tú suy nghĩ một chút, thấy cũng đúng, liếc thấy Tiểu Thất, nói: "Ừ, được rồi, không cần lo lắng. Còn có Đường Trạch Tề mới tới cũng sẽ đi cùng với tôi."

Sau khi Vương quản lý rời đi, Hàn Tú cắn môi, sau đó lại thở dài một hơi, CEO, ba chữ này thật là quá tinh túy rồi, cô quả thật chính là mệnh Clean Enviroment Obasson.

Hàn Tú xoay người, vừa lúc đối mặt với Tiểu Thất ở sau lưng, hai người mặt đối mặt nhìn nhau.

Cô nhẹ 'xi' một tiếng, hơi tự giễu, than thở với Tiểu Thất: "Anh biết không? Làm công việc quét dọn vệ sinh như chúng ta thế này, dùng một câu nói hình dung chính là 'thức sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, ăn thì thua heo, làm nhiều hơn lừa'. Người lao động là vinh quang nhất, nhưng luôn có những con người như vậy thích đem người ra so với người chia làm ba bảy loại. Thật ra thì công việc quét dọn vệ sinh một chút không thấp hèn, mọi người đều là dùng đôi tay của mình để lao động. Chứ không phải như cái cô Trần Mạnh Ly kia, được ngậm thìa vàng ra đời, chẳng qua là cô ta có số mạng tốt hơn mà thôi, đầu thai trúng vào một người cha tốt. Nếu như cô ta không có cha mẹ thay mình chống lên một mảnh trời, thì cô ta cái gì cũng không phải."

Đột nhiên chạm đến một mảnh sương mù trong mắt của Tiểu Thất, khiến thân thể cô không khỏi chấn động, ảo não làm bầm lâu bầu: "Tôi tự nhiên lại nói với anh, những chuyện này làm gì không biết? Có nói anh cũng nghe không hiểu."

Khóe miệng Tiểu Thất mơ hồ động đậy, đối với những lời nói của cô là hoàn toàn không thể gật bừa được, nhưng mà cô thì lúc nào cũng vậy luôn là coi

thường IQ cao của anh.

Hàn Tú nhìn thấy anh ta nhếch mày cao lên, trái tim lập tức căng thẳng, vội vàng tiêm cho anh ta một mũi thuốc an tâm "Ai, anh cứ yên tâm đi. Tôi đã dẫn anh tới công ty của tôi để đi làm, thì nhất định sẽ không để cho anh chịu thiệt, sẽ giúp anh kiếm ra tiền. Cái nghề nhân viên vệ sinh này, bây giờ rất là hấp dẫn. Không đề cập tới những khách hàng lớn của công ty như ở bệnh viện hay chính phủ kia, chỉ nói đến những khách hàng là hộ gia đình, thì chúng ta cũng không thiếu, hiện tại những người trẻ tuổi đến tắm rửa cũng lười, chứ đừng nói đến việc quét dọn sạch sẽ chỗ ở của mình. Nhìn lại thử thể hệ này chúng ta đi, rồi đời sau của chúng ta, rồi sau sau đời của chúng ta nữa, đều là ở chung cả nhà già trẻ đùm bọc mà lớn lên, chính là bởi vì như vậy, nên dẫn đến việc càng ngày càng nhiều thanh niên thờ ơ với tâm nguyện làm thủ công nghiệp. Cho nên công ty vệ sinh của chúng ta đã tồn tại như vậy. Anh cũng đừng nên coi thường những người làm công việc quét dọn vệ sinh như chúng ta, đây là một công việc rất tốt, tuy không thể so với những người ngồi ở tầng cao trong tòa cao ốc kia. Nhưng anh nhìn lại đi, nếu như chúng ta không vừa ý với khách hàng, thì chúng ta có thể cự tuyệt, hung hăng cự tuyệt, nhưng nếu là những người làm trong kia, nếu lỡ có bị ông chủ chèn ép, thì bọn họ cũng không dám giống như chúng ta thế này vỗ bàn nói với ông chủ của mình, tôi không làm, bọn họ tuyệt đối không có dũng khí làm như chúng ta vậy, tuyệt đối không."

Tiểu Thất lắng lắng nghe, cho đến khi Hàn Tú nói xong, anh mới chậm rãi mở miệng: "Có gì cần tôi làm, cô cứ nói."

Hàn Tú nói nhiều như vậy, nhưng mà anh ta ngay cả một chút cảm xúc mãnh liệt để phụ họa cũng không có, khiến cho cô cảm thấy rất thất bại. Bất quá, giọng điệu của anh ta mặc dù vẫn không lạnh không nhạt như thường ngày, nhưng mà vào giờ phút này, nghe vào trong tai của Hàn Tú lại mang một loại ôn nhu không thể diễn tả thành lời.

Bây giờ anh ta là nhân viên mà cô cầu còn không được, phải mang đến trước mặt cô cuộn cuộn tiền, cô sẽ tạm thời đặt xuống ân oán cá nhân, bồi dưỡng cho anh ta thật tốt.

Cô bấu môi, cố làm ra vẻ lạnh nhạt, dẫn anh ta đi về phía kho hàng.

Đến kho hàng, cô lấy cho anh ta một bộ đồng phục làm việc, sau đó nói cho anh ta biết là, bất luận đi nơi nào làm vệ sinh, cũng nhất định phải mặc bộ đồ này trên người, thêm nữa là nhất định phải đeo thẻ nhân viên, đây chính là hình tượng bộ mặt của công ty.

Bộ đồng phục nhân viên vốn là rất to, nhưng khi mặc ở trên người của Tiểu Thất, thì lại rất vừa vặn, một thân đồng phục màu lam đậm, càng làm tôn lên làn da trắng của anh ta.

Hàn Tú nhìn lại làn da của bản thân, cũng được coi như là tương đối trắng, nhưng mà nếu cùng so với cái người tên Tiểu Thất kia, thì bất luận là từ thị giác, hay là cho đến xúc cảm mà nói, thì cô liền bị so đến chân trời góc biển.

Cô buồn bực lắm bầm một câu: "Ai, tại sao anh còn trắng hơn so với tôi vậy?"

Tiểu Thất không rõ, hỏi ngược lại: "Cái gì gọi là so với cô trắng hơn?"

Cô giật mình, khinh bỉ liếc anh ta một cái, thuận miệng nói: "Nói cái đầu của anh trắng."

Tiểu Thất nhú chặt chân mày, trong ánh mắt biểu lộ không tin, giống như là không có chuyện như vậy. Anh trầm mặc một hồi, mới nói: "Có biện pháp gì hay không, có thể khiến cho da của tôi nhanh chóng trở nên đen hơn không?"

Phốc!

Anh ta rõ ràng là nghe thấy, vậy mà lại giả bộ với cô. Bất quá làm cho người khác muốn đánh người nhất, chính là, anh ta lại cầu xin cho mình đen đi, chuyện về làn da này, nếu như mà để cho da đen Sam Sam nghe được, thì nhất định anh ta sẽ bị đánh bầm dập, nằm bẹp dí.

Cô miễn cưỡng đáp lại: "Có, lấy than bôi lên trên người là nhanh nhất."

Tiểu Thất vẫn chưa thể lĩnh ngộ lời nói giỡn của Hàn Tú đáp lại: "Cách này trị ngọn không trị gốc. Từ nay, vào buổi trưa trong khoảng thời gian từ 12 giờ đến 1 giờ này, cô đừng sắp xếp công việc cho tôi, để cho tôi phơi nắng một tiếng dưới ánh mặt trời. Cô yên tâm, tôi sẽ không làm trễ nãi bất kỳ công việc nào, cho tôi thời gian một tuần lễ."

"....." O__O" Hàn Tú còn tưởng rằng anh ta sẽ hỏi đến vấn đề nơi nào có than..., ai ngờ câu trả lời của anh ta lại làm cho cô muốn rớt cả mắt kiếng, khiến cho cả người cô bất động, khóe miệng khẽ động, thanh âm run rẩy đáp lại: "Phê chuẩn....."

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đào Hoa

Khi đến EC, Hàn Tú sắp xếp cho Tiểu Thất đến nơi khó chơi nhất chính là phòng làm việc của Trần Mạnh Ly, làm sạch và bảo dưỡng thảm

Có câu cùng cực thì đẩy nhau, khác cực thì hút nhau. Cô cùng với người mới Tiểu Lưu đều là nữ, nếu như sáp vào Trần Mạnh Lễ, thì chính xác là đụng vào họng súng.

Cô nhìn bóng dáng cao ngất của Tiểu Thất đang kéo máy vệ sinh, đột nhiên có chút không yên lòng, chạy lên trước vỗ vỗ đầu vai anh ta hỏi: "Buổi sáng Tiểu Tả đã dạy anh cách sử dụng máy vệ sinh thăm này rồi, nhưng mà anh đã biết cách sử dụng chưa?"

"Ừm." Trừ phi là tâm tình tốt, còn không thì Tiểu Thất đều dùng một âm đơn để trả lời các loại câu hỏi.

Cô vẫn chưa yên lòng nói: "Thôi, trước tiên tôi sẽ cùng anh đi xử lý phòng làm việc của vị Đại tiểu thư kia trước." Khi đã chắc chắn thao tác của anh ta không có vấn đề, cô mới đi sắp xếp công việc cho Tiểu Lưu.

Cô cho phép nhân viên của mình vì tự tôn mà phản bác lại khách hàng, nhưng cô không cho phép thao tác của nhân viên mình xảy ra sai lầm, lấy chất lượng phục vụ thấp đi phục vụ khách hàng.

Dưới sự hướng dẫn của Quản lý hành chánh EC, Hàn Tú và Tiểu Thất đẩy máy vệ sinh thăm vào phòng làm việc của trợ lý tổng giám đốc, cũng chính là chỗ của Trần đại tiểu thư.

Thao tác của Tiểu Thất cũng không kém hơn mấy người làm lâu năm, cuối cùng Hàn Tú cũng yên tâm. Cô không quên dặn dò: "Vệ sinh cho thật nghiêm túc, tôi đi trước, qua xem thử Tiểu Lưu ở bên kia thế nào rồi. Nhớ là, ngàn vạn lần đừng đụng vào bất kỳ vật gì ở đây."

"Ừm." Lại là một âm đơn ngầm thừa nhận.

Hàn Tú xoay người ra khỏi văn phòng trợ lý tổng giám đốc này, đi chưa được mấy bước, đầu liền đụng mạnh vào một vòm ngực cường tráng, hai vai được vịn lại kịp thời.

Cô vuốt vuốt lỗ mũi bị đụng đau, trong phạm vi tầm mắt là áo sơ mi trắng viền hoa văn tím nhạt, cô cũng không ngẩng đầu lên, cứ hướng đến người ở trước mặt nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Không có đụng trúng anh chứ?"

Chỉ nghe người ở trước mặt truyền đến một hồi tiếng cười trầm thấp: "Hàn Tú, từ lúc nào mà cô trở nên khách khí như vậy rồi?"

Hàn Tú nghe thấy thanh âm quen thuộc này, khóe miệng không khỏi co giật.

Cô ngẩng đầu lên, trước mắt là khuôn mặt tuấn tú và nụ cười rực rỡ của Trần Mạnh Lễ hai mắt đen sáng quắc đang nhìn cô chăm chăm. Cô theo bản năng tránh thoát hai tay anh ta đang đỡ vai cô, cười nhạt nói: "Thì ra là Trần tổng a, thật là ngại quá, đã đụng trúng anh."

Trần Mạnh Lễ, thái tử gia của công ty EC. Ngay từ lúc ký hợp đồng phục vụ vệ sinh với EC, thì cô cũng đã biết vị này là đại soái ca đào hoa.

Nói ra thì, quen biết Trần Mạnh Lễ cũng thật là ngoài ý muốn.

Lần đầu tiên gặp mặt là vào ba năm trước đây, khi cô cùng với Sam Sam và bạn trai Sam Sam, còn có mấy người bạn học chung lớp đi leo núi cùng nhau. Cũng không biết là như thế nào, khi leo đến giữa sườn núi, Sam Sam vì thấy người bạn trai coi chuyện giúp người làm niềm vui, đỡ một vị mỹ nữ mặc đồ hơi mát mẻ leo một đoạn ngắn, mà không có đỡ cô ấy, liền ăn dấm chua, sau đó tìm đủ loại lý do gây gổ. Bạn trai Sam Sam trong cơn tức giận, quay người bỏ đi.

Rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ xíu, lông gà vỏ tỏi mà thôi, nhưng hai người lại cãi nhau tới đỏ mặt tía tai. Hàn Tú cho là Sam Sam quá nhỏ nhen chấp nhặt, chẳng qua chỉ là thuận tay giúp người một chút thôi, bất quá chỉ là quần áo của người kia hơi hồ hang một chút thôi, loại tình thân giúp người làm niềm vui này không có gì là không đúng hết, cũng không phải là liếc mắt đưa tình với người mỹ nữ kia. Sau khi quở trách Sam Sam một phen, liền chạy xuống núi đuổi theo bạn trai của Sam Sam.

Hàn Tú chạy theo cũng không xa lắm, liền đuổi kịp bạn trai Sam Sam.

"Ai, có chuyện gì thì nói nhẹ nhàng với nhau là được, chẳng qua vì một người qua đường ăn mặc hơi hồ hang nào đó mà thôi, cần gì cãi nhau đến vậy?" Cô vừa nói vừa vờn tay, muốn ngăn cản bạn trai của Sam Sam đang đi xuống núi, ai ngờ do đi quá vội, vấp phải thềm đá ở dưới chân, cả người ngã về phía trước.

Mất thấy sẽ phải lăn xuống núi, cái mạng nhỏ này của cô cũng coi như xong đời, cô nhắm chặt mắt, thét lên chói tai: "Cứu mạng a ——"

Vào lúc Hàn Tú vừa lên tiếng nói chuyện thì Trần Mạnh Lễ cũng đã dừng lại cước bộ, chậm rãi xoay người, ai ngờ vừa xoay người lại, thì chỉ thấy một gương mặt nữ sinh đỏ bừng, đỏ đầy mồ hôi nhào tới người mình. Phản ứng của anh cũng tương đối nhanh, theo trực giác vờn tay, ôm Hàn Tú vào trong lòng.

Đang lúc Hàn Tú cho là đã thành công cản lại bạn trai của Sam Sam, hơn nữa anh ta còn cứu cái mạng nhỏ của mình, thì khi mở mắt ra chớp mắt một cái, cô liền nhìn thấy một người hoàn toàn xa lạ, chính là Trần Mạnh Lễ.

Cô kinh ngạc đến nỗi quên cả nói tiếng cảm ơn.

Hết lần này tới lần khác cứ trùng hợp như vậy, bạn trai của Sam Sam cũng mặc áo sơ mi đen, quần màu đậm, Trần Mạnh Lễ cũng là mặc áo sơ mi đen, quần màu đậm, hai người lại có kiểu tóc giống hệt nhau, chiều cao cũng tương tự, muốn không nhận lầm cũng rất khó.

Mấy người bạn đi cùng Trần Mạnh Lễ nhìn thấy tình hình này, liền cười trêu ghẹo: "Mạnh Lễ, cậu thật đúng là hoa đào nở khắp nơi nha."

Mặt Hàn Tú đỏ bừng lên, vội vàng đẩy Trần Mạnh Lễ ra, vội la lên: "Cám ơn, thật ngại quá, tôi nhận lầm người."

Khỏe miệng Trần Mạnh Lễ giương nhẹ, nụ cười như có như không kia, thật giống như hoa đào tháng tư nở rộ rất mê người: "Không sao, có thể cứu được mỹ nữ, cũng là một loại duyên phận."

Hàn Tú đưa tay lau mồ hôi, mỹ nữ? Duyên phận? Sau khi trải qua chuyện của Đường Trạch Tề, cuộc đời này của cô ghét nhất nhất chính là những người ý mình có diện mạo đẹp trai, cứ thích phóng điện với nữ sinh, những người đàn ông đào hoa, mà Trần Mạnh Lễ chính là thuộc loại này.

Cô đối với tất cả những người đàn ông lớn lên đẹp trai đều xin miễn thứ cho kẻ bắt tài. Nói liên tục hai tiếng "Cám ơn", lập tức xoay người muốn đi lại bị Trần Mạnh Lễ ngăn lại nói: "Tôi tên là Trần Mạnh Lễ, rất hạnh phúc được biết cô. Kể tình tôi đã cứu cô, có thể cho tôi biết tên hay không."

Đây chính là bộ mặt của đàn ông đào hoa, ánh mắt tán gái đầy thành kính, kỹ thuật này tuyệt không thua kém gì Đường Trạch Tề.

Hàn Tú cười khan hai tiếng: "Lục Nhân Nghi. Bạn tôi vẫn còn đang đợi ở trên, thật ngại quá, tôi xin đi trước." Nói xong, cô đi còn nhanh hơn thỏ chạy, tốc độ kia tuyệt đối so với lúc trước leo núi thì nhanh hơn rất nhiều.

Lần thứ hai gặp mặt, chính là thời điểm cô vừa mới tốt nghiệp, cô ở một trong một cửa hàng bách hóa làm nhân viên vệ sinh, lúc ấy cô mặc đồng phục làm việc của cửa hàng màu vàng đất, cả người nhìn qua giống như nhân công làm việc ở công trường, khiêng cây lau nhà, chuẩn bị kết thúc công việc. Ai ngờ hết lần này tới lần khác vừa đứng dịp như vậy, lại gặp phải Trần Mạnh Lễ đi rửa tay.

"Người qua đường Át tiểu thư." Trần Mạnh Lễ gọi cô thân thiết như thế.

Trần Mạnh Lễ tuyệt đối là người ai đã nhìn thấy qua một lần, đều sẽ rất khó quên, thuộc chủng loại... Đại soái ca, nhưng đầu óc của Hàn Tú thì lại bắt đồng với người thường, thuộc kiểu gặp trai đẹp sẽ tự động quên ngay, lập tức loại bỏ chủng loại đó....

Đối mặt với Trần Mạnh Lễ tây trang phẳng phiu, cô không hiểu ra sao, nhú chặt chân mày lại, thanh âm cực kỳ lạnh nhạt: "Anh là ai?" Cô phiền nhất chính là thân cận với những người đàn ông thế này.

Trần Mạnh Lễ vừa treo trên miệng nụ cười, vừa kể lại câu chuyện trên núi lần đó, cô rõ ràng lộ ra vẻ mặt bưng bít, nhưng ngay một giây kế tiếp thì bình tĩnh trả lời: "Thật ngại quá, kẻ hèn chưa từng đi leo núi, kẻ hèn cũng không phải họ Lục, anh nhận lầm người rồi. Tan việc, xin nhường đường." Nói xong liền như một làn khói vọt vào toilet nữ.

Lần thứ ba gặp mặt, chính là năm ngoài, vào lúc này cô đã có công ty của mình, mặc dù quy mô công ty không lớn, nhưng với cố gắng của cô, đã tiếp nhận được khách hàng lớn là công ty EC này.

Ai ngờ lại một lần nữa gặp mặt Trần Mạnh Lễ, ai mà ngờ anh ta lại là thái tử gia của EC. OMG, đột nhiên cô bắt đầu hối hận chuyện lần đó ở công ty bách hóa đối với anh ta rất khinh thường, nếu như anh ta chỉ tùy tiện thổi gió, thì không cần phải nói, khách hàng lớn như EC nhất định cứ như vậy mà bay đi.

"Hàn tiểu thư, lần này chắc sẽ không nhận lầm chứ." Trần Mạnh Lễ từ bộ phận hành chính điều tra hợp đồng, đã biết rõ về cô.

"Dạ dạ dạ." Thái tử gia tuyệt đối không thể đắc tội.

"Có câu nói rất hay, chuyện bất quá tam. Có thể ở trong biển người mênh mông gặp nhau ba lần, thì không thể không nói chính là duyên phận."

"Dạ dạ dạ." Duyên phận? Là vượn phản thì có.....

Nhắc tới cũng kỳ, bất quá chỉ là ba lần gặp mặt, cô ngay cả anh ta họ gì, tên gì cô cũng không biết, còn anh ta lại đối với cô vừa thấy đã yêu, không có việc gì cũng gọi điện thoại tới phòng làm việc của cô và thích dùng nhất là thể tiến công tâm thường tặng hoa tươi. Theo như cô nghĩ, người có tiền cứ có cảm giác rằng tiền muốn cắn anh ta, nên cứ vội vàng mà tiêu xài.

Bởi vì đây là khách hàng của cô, cho nên cô không thể dùng thái độ cứng rắn để ứng phó, mấy trận Thái Cực đánh xuống, cô gần như đã đến bờ vực chuẩn bị sụp đổ, cuối cùng liền quyết định, cự tuyệt thẳng với anh ta: "Hai chúng ta không thể nào, cũng không thích hợp."

Trần Mạnh Lễ hỏi: "Tại sao? Không thử tìm hiểu, làm sao biết không thích hợp?"

"Nói đơn giản cho anh hiểu thế này, tôi có thù hận trong lòng, cộng thêm nội tâm tôi tối tăm biến thái, vừa nhìn thấy đàn ông đẹp trai, liền muốn tát người đó mấy bạt tay. Nếu như anh thật muốn theo đuổi tôi, thì trước tiên rạch lên mặt mình hai gạch chéo cùng hai vòng tròn đi, vậy thì tôi có thể miễn cưỡng suy tính lại."

Hàn Tú nói đều là thật tình, nếu như về ngoài của Trần Mạnh Lễ hơi bình thường xấu đi một chút, có lẽ, cô còn có thể suy nghĩ, có muốn cùng phú nhị đại như anh ta tiến triển hay không. Nhưng đã trải qua chuyện Đường Trạch Tề, cô thật tình là không thể chấp nhận những người đàn ông đẹp trai, cô thừa nhận, trong lòng cô rất vận vẹo, rất biến thái.

Cứ tưởng rằng cô vừa đề ra cái loại yêu cầu biến thái này, thì nhất định Trần Mạnh Lễ sẽ liệt cô vào danh sách Godzilla quái thú cấp một, ai ngờ Trần

Mạnh Lễ cười híp mắt nói: "Tôi có thể hiểu là, cô đang ca ngợi về bề ngoài của tôi."

"....." Bây giờ Hàn Tú không thể hiểu mình đến tận cùng là số phận như thế nào, tựa hồ luôn có khả năng hấp dẫn những người đàn ông đào hoa, cô rất muốn nói với chúa, có thể cho cô gặp một người đàn ông đáng về bình thường một chút không?

Nhưng mà theo thời gian, cũng để Hàn Tú biết được tính cách và con người thật của Trần Mạnh Lễ. Anh ta cũng không phải như trong tưởng tượng của cô cả ngày không có việc gì làm, chỉ biết dùng dáng vẻ công tử đi theo đuổi nữ sinh. Hình tượng của anh ta hoàn toàn trái ngược, ngược lại Hàn Tú có thêm vài phần kính trọng với anh ta. Mặc dù vẫn không để ý tới việc anh ta còn đang theo đuổi mình, nhưng không hề giống như lúc trước nữa, vừa thấy anh ta liền bỏ chạy, thỉnh thoảng còn có thể đi ra ngoài ăn hai bữa cơm. Dần dần, quan hệ của hai người có thể xưng là bạn tốt, nhưng vẫn còn cách xa cái suy nghĩ bạn bè trai gái của Trần Mạnh Lễ.

"Hàn Tú, mỗi thù trong lòng cô lại tái phát sao? Phải cứ lạnh nhạt với tôi sao?" Nụ cười vẫn như cũ không giảm.

Trần Mạnh Lễ hạ thấp giọng nói, lập tức thức tỉnh Hàn Tú từ trong ký ức.

Cô liếc quanh bốn phía mấy lần, thấy một đôi mắt lóe sáng lướt qua ngăn cách bắn thẳng đến hướng hai người bọn họ, cô có chút lúng túng nặn ra nụ cười, hướng đến gần Trần Mạnh Lễ, giảm thấp giọng xuống nói: "Cho chút mặt mũi, hôm nay tôi là người phụ trách ở đây, có ân oán cá nhân gì, thì hoan nghênh anh tùy thời gọi điện thoại."

Trần Mạnh Lễ cười khê: "Gọi điện thoại? Được thôi, nhưng mà cô không được đem máy fax ở phòng làm việc của cô đi?"

"Cũng cảnh cáo anh nnn lần, tại sao mỗi ngày anh luôn thích dùng giọng điệu ngọt ngào ngăn ghê tởm hỏi thăm tôi vậy? Anh có biết vì chuyện này, mà ảnh hưởng đến hiệu suất công việc một ngày của tôi không?" Hàn Tú vỗ trán, thật ra cũng không phải là cô không cảm động với những gì mà Trần Mạnh Lễ đã làm, nếu như nói không có cảm động, thì đây tuyệt đối là nói dối, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới đoạn tình cảm lúc đầu khiến cho cô chưa gượng dậy nổi kia, thì cô lập tức trở thành đả thủ. Quên đi, vẫn là nên cách xa những người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa có tiền ra.

"Có sao? Tôi thấy là tôi cung cấp cho cô rất nhiều động lực." Trần Mạnh Lễ cười nói.

"Động cái đầu anh đó! Thật là thua anh. Tôi phải đi làm việc đây, có gì thì nói sau." Hàn Tú nhanh chóng chạy đi.

"Được, đợi tôi liên lạc với cô." Trần Mạnh Lễ đứng nguyên tại chỗ, mỉm cười nhìn bóng lưng Hàn Tú.

Cô bé này làm cho anh thích tận đáy lòng, không a dua, không nịnh nọt, nếu như là người khác, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp giữ chặt lấy thời vàng là anh đây. Nhưng còn cô lại thủy chung dựa vào cố gắng của mình, không chút nào buông lỏng. Anh yêu thương cô, anh biết cô từng có một đoạn tình yêu không tốt lắm, anh cố gắng thông qua tình ý của mình từ từ khiến cho cô tiếp nhận mình, nhưng mà bất luận anh cố gắng như thế nào, thì vẫn như cũ không cách nào xóa sạch đi ưu sầu giữa hai hàng chân mày kia.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tôn Nghiêm (1)

Editor: Mộc Du

Trần Mạnh Ly đi trên giày cao gót ba tấc, bước từng bước một đến phòng làm việc của mình. Vừa đi đến cạnh cửa, liền nghe thấy tiếng động của máy vệ sinh.

Cô nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất đang làm việc, đã đổi một người khác, coi như cái công ty vệ sinh kia cũng rất biết điều, biết là nên đổi một người đàn ông trẻ tuổi hơn tới. Cô cao ngạo hất cằm lên, ánh mắt miệt thị nhìn xuống dưới 45 độ, nhìn về phía Tiểu Thất. Cái nhìn này, đã khiến cho cô không thể thu hồi tầm mắt.

Trước mắt là thân hình thon dài cao gầy mặt mũi rất tuấn tú, chính là Tiểu Thất người đang làm vệ sinh thẩm kia, đã đoạt đi tất cả lực chú ý của cô. Mặc dù trên người Tiểu Thất đang mặc đồng phục làm việc kiểu dáng quê mùa của công ty vệ sinh kia, nhưng vẫn không chút nào ảnh hưởng đến khí chất của anh ta. Từ nước Mi đến trong nước, từ đàn ông phương Tây tóc vàng, đến đàn ông châu Á tuấn mỹ nho nhã, cô đã gặp qua rất nhiều kiểu đàn ông rồi, nhưng mà kiểu đàn ông quanh thân cứ phảng phất một loại hơi thở trầm tĩnh tự nhiên giống như người trước mắt này, thì vẫn là lần đầu tiên.

Ánh mắt cô lộ ra vẻ kinh ngạc, cô khoanh hai tay đứng ở ngoài cửa, tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật thượng đẳng, tinh tế chiêm nghiệm nhìn Tiểu Thất một lúc lâu.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Tiểu Thất tựa hồ cảm giác được sau lưng có một ánh mắt nóng rực như muốn xuyên thấu thân thể của anh, anh theo bản năng nhú chân mày, chậm rãi quay người lại, thấy ngoài cửa một người phụ nữ đứng thẳng, mặt đánh trắng bệch không khác gì vách tường, môi thì tô son đỏ nhìn giống như cái chậu

mẫu.

Anh thật không hiểu, một người đang yên lành như vậy, tại sao lại muốn biến gương mặt của mình thành bộ dạng này, sao không giống như Hàn Tú đi trên mặt tuyết đối không tô chút thêm một chút sắc thái nào, nhìn dễ chịu hơn.

Khi Trần Mạnh Ly đối diện với ánh mắt trầm tĩnh như băng của Tiểu Thất, trái tim đột nhiên chấn động. Người đàn ông này thật đúng là cực phẩm nhân gian.

"Anh là nhân viên vệ sinh của công ty nào? Hình như trước kia chưa từng gặp qua." Trần Mạnh Ly cố ý dùng giọng nói lạnh nhạt, bày ra một dáng vẻ cao quý của nữ vương, đi vào phòng làm việc, bước đến gần Tiểu Thất.

Tiểu Thất vốn là không muốn để ý đến người phụ nữ này, nhưng trước khi tới nơi này, Hàn Tú đã dặn dò anh quy tắc phục vụ, tóm gọn trong bốn chữ —— mỉm cười phục vụ.

Mỉm cười với người xa lạ, tạm thời việc này anh vẫn không làm được. Vì vậy, anh thân nhiên lên tiếng: "Nhân viên mới tới."

"Thì ra là mới tới a, khó trách tôi chưa từng nhìn thấy anh. Anh tên là gì?" Giọng nói Tiểu Thất lạnh nhạt, cùng với thái độ như vậy, khiến cho đáy lòng của Trần Mạnh Ly run lên, cô chính là thích bộ dạng xa cách lạnh lùng này của anh ta, vì vậy nên cô mới hỏi tới tên của anh ta.

Không đề cập tới chuyện sáng hôm nay Hàn Tú cùng với vị Vương quản lý kia đã thảo luận, chỉ bằng trực giác thôi thì Tiểu Thất cũng đã không muốn quan tâm tới người phụ nữ này, anh thấy ánh mắt của cô ta mang theo ham muốn trắng trợn, như muốn đem toàn thân cao thấp của anh lột sạch vậy. Mặc dù là anh không thích cái tên Đường Trạch Tề, nhưng mà vào lúc này anh không nghĩ là sẽ nói ra cái tên này. Anh nhớ lại lúc Hàn Tú nghe thấy tên thật của anh thì phản ứng chính là phát điên lên.

074 với người đi tìm chết. Thật là rất giống.

Anh trầm tĩnh mấy giây, cực kỳ lạnh nhạt trả lời: "074."

Người đi tìm chết?

Sau khi Trần Mạnh Ly nghe câu trả lời, gương mặt đang tươi cười biến đổi lúc đỏ lúc trắng, vẻ mặt dị thường vận vẹo, cảm tình trước đó dành cho Tiểu Thất, đã tan biến trong nháy mắt.

Tên nhân viên vệ sinh này, bất quá cũng chỉ là hơi đẹp trai một chút mà thôi, lại dám nằng nặc vào mặt cô là đi tìm chết, chưa từng có một người đàn ông nào dám nói với cô như vậy.

Cô tức đến mức dậm chân, bước nhanh về phía trước, cô cũng muốn xem thử xem, người đàn ông này đến tột cùng là có bản lĩnh gì, lại dám nói chuyện với khách hàng của mình như vậy.

Ai ngờ gót giày quá cao, cô vội bước về phía trước, nên mất thăng bằng, lập tức ngã chúi về phía trước, lại vừa đúng ngã vào trước ngực của Tiểu Thất.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau nữa là vui mừng, cô vừa định vươn tay vuốt ve phần ngực gầy gò rắn chắc của anh ta, ai ngờ, trước khi dựa được vào người anh ta thì một giây sau đó anh ta lùi lại, cô liền ngã chổng vó.

May mắn là ở bên dưới này có trải thảm, còn nếu như dưới đây là gạch, thì sợ là cú ngã nặng nề này, đã khiến cho cô chùng mấy ngày không thể vác mặt ra để gặp mặt người khác rồi.

Trần Mạnh Ly ngược mắt xấu hổ nhìn Tiểu Thất rõ ràng là chỉ cách mình có một bước ngắn mà thôi, một chút đồng tình cũng không có, đừng nói là đỡ cô, càng quá đáng hơn chính là, rõ ràng là có thể đỡ được cô, vậy mà lại không một tiếng động, không giải thích được, bước lui về phía về sau một bước dài, giống như là trên người cô có cái bệnh truyền nhiễm gì vậy.

Cô tức giận nhìn chằm chằm đôi dép lê ở trước mắt, gương mặt tức giận trừng Tiểu Thất hỏi: "Anh đỡ tôi một chút, thì thế nào chứ?"

Về mặt Tiểu Thất bình tĩnh, không thấy đau lòng, lạnh băng trả lời cô: "Căn cứ theo thủ tục dành cho nhân viên công ty, trừ tẩm thăm ở dưới chân này, thì những đồ vật khác tôi đều không thể đụng vào. Nếu như Trần tiểu thư cô có bệnh thoái hoá xương..., thì đề nghị cô đi gặp bác sĩ sẽ tốt hơn."

Đồ vật? Lại còn nói cô là đồ vật, còn có bệnh thoái hoá xương nữa chứ.

"Tôi là người không phải là đồ vật gì hết, tôi cũng không có bệnh thoái hoá xương." Nói một tràng dài, đột nhiên Trần Mạnh Ly cảm thấy không đúng, giùng giàng bỏ dậm nói: "Tôi không phải là vật gì đó mà anh nói."

Tiểu Thất nhủ chặt chân mày, nghi ngờ hỏi: "Đến tột cùng thì, ý cô là muốn biểu đạt, cô là đồ vật hay không phải là đồ vật hả?"

"A ——" Trần Mạnh Ly bộc phát ra tiếng thét chói tai: "Người phụ trách anh là ai? Tôi muốn khiếu nại! Tôi muốn khiếu nại!"

Hàn Tú nghe tiếng hét ở phía sau, vội vã chạy tới hướng phòng làm việc của Trần Mạnh Ly.

Trong lòng cô không ngừng than, hừ, quả nhiên là không thể để tên kia ở lại một mình, đây không phải là rước lấy phiền phức cho cô sao. Hàn Tú chưa

bước vào phòng làm việc của Trần Mạnh Ly, thì đã nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Tiểu Thất truyền đến: "Nếu muốn người khác tôn trọng mình, thì trước tiên cần phải tôn trọng người khác."

Tìm của cô đột nhiên rung động, tất cả những lời vốn muốn trách cứ anh ta, đều nghẹn ở nơi cổ họng, toàn bộ nuốt trở lại.

Nếu muốn người khác tôn trọng mình, thì trước tiên cần phải tôn trọng người khác. Những lời này, vừa đúng thích hợp với Trần Mạnh Ly, vị Đại tiểu thư này không hiểu được thế nào là tôn trọng người khác. Chỉ là một câu nói như vậy, thì cô đã biết là không thể quy hết tất cả sai lầm cho Tiểu Thất. Mặc dù đầu óc của Tiểu Thất có chút không dùng được, nhưng trong khoảng thời gian tiếp xúc vừa qua, cô đã dần dần hiểu rõ tính cách của anh ta, trước khi làm bất cứ chuyện gì hay nói bất kỳ lời nào, thì nhất định đều có lý của anh ta.

Cô hít sâu một hơi, bước vào cửa, nhìn thấy Tiểu Thất đang thu dọn dây điện của máy vệ sinh, trên mặt bình tĩnh không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu gây chuyện nào, còn Trần Mạnh Ly thì đang dùng hai tay ôm ngực nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất, vốn dĩ là gương mặt được trang điểm tinh tế xinh đẹp nhưng bởi vì tức giận mà trở nên có chút vụn vặt.

Hàn Tú gõ cửa, trên mặt lộ ra nụ cười nghề nghiệp, ôn nhu nói: "Trần tiểu thư mạnh khỏe, tôi là Hàn Tú, người phụ trách của công ty vệ sinh, xin hỏi cô có gì không hài lòng đối với phục vụ của công ty chúng tôi sao?"

"Hàn Tú?" Trần Mạnh Ly dùng cặp mắt tức giận nhìn chăm chăm về phía Hàn Tú, tại sao cái tên này nghe thấy quen như vậy? Cô cũng không có suy nghĩ nhiều, dùng giọng nói giễu cợt hỏi: "Cô chính là người phụ trách của công ty vệ sinh sao? Cô có thể đại diện cho tầng cao nhất của công ty các người sao?"

"Có thể. Không biết Trần tiểu thư đối với phục vụ của chúng tôi, có chỗ nào không hài lòng?" Hàn Tú giữ vững nụ cười.

Trần Mạnh Ly ngẩng mặt lên, ánh mắt miệt thị nhìn xuống Hàn Tú một góc 45 độ, hừ lạnh một tiếng: "Tôi không biết công ty của các người, đào tạo nhân viên như thế nào? Tháng trước thì gặp vị kia, lúc quét dọn trong phòng làm việc của tôi thì lục lọi đồ trên bàn của tôi, còn tháng này thì tới vị này" Trần Mạnh Ly giơ ngón tay sơn màu nâu lên chỉ hướng Tiểu Thất nói: "Chính là anh ta, thái độ phục vụ vô cùng tệ, nói chuyện với khách hàng thì bên ngoài chế giễu, bên trong châm biếm. Có nhân viên đối đãi với khách hàng như vậy sao? Công ty của các người, không thể tuyển dụng những người có tố chất cao một chút sao? Nếu như không trả nổi tiền lương cho nhân viên, chỉ có thể tuyển dụng những người với tư cách thấp kém như thế này đến làm việc, thì tôi thấy, công ty của mấy người cũng sắp bị đóng cửa rồi"

Hàn Tú nghe mấy lời này, cũng không tức giận, ngược lại còn cười. Cô đã có thể hiểu được, tại sao ở công ty nhiều nhân viên như vậy, nhưng lại không có một người nào nguyện ý tới nơi này để phục vụ.

Người phụ nữ này, thật đúng là một cực phẩm vô địch.

Cô bình tĩnh thông dong, đầu tiên là đi về phía Tiểu Thất, kêu anh ta đẩy máy vệ sinh ra ngoài.

Tiểu Thất gật đầu một cái, liền kéo máy vệ sinh ra ngoài cửa.

Lúc này cô mới nhìn thẳng vào Trần Mạnh Ly, nói: "Thì ra là Trần tiểu thư không hài lòng đối với tố chất của nhân viên trong công ty tôi. Thật ra thì tôi không biết là như thế nào, mới có thể đạt tới tiêu chuẩn tố chất 'cao' của Trần tiểu thư. Tôi chỉ biết là có người, mỗi ngày đều không cẩn thận để đồng hồ đeo tay Omega của mình ở trên xe, sau đó thì chỉ trích nhân viên công ty tôi hoặc là một người qua đường nào đó, là ăn cắp đồng hồ của mình, rồi bắt đầu chỉ trích người ta, tôi cũng không biết là, loại người này, được coi như là tố chất cao hay là tố chất thấp đây?"

Hàn Tú vừa dứt lời, sắc mặt của Trần Mạnh Ly liền thay đổi liên tục.

Vào cái ngày đó ở tháng trước, sau khi nhân viên kia quét dọn phòng làm việc của cô, cô liền không thấy đồng hồ của mình đâu nữa. Ngày đó cũng do tâm trạng của cô không tốt, chuyện đồng hồ bất quá chỉ là cái có để cô phát hỏa mà thôi, cô cũng thật sự không nhớ là mình để đồng hồ ở ngoài xe. Ai mà biết Mạnh Ly lại nhiều chuyện như vậy, nói ra chuyện đồng hồ của cô để trên xe của nó, làm cho cô rất lúng túng, thêm nữa là nhân viên vệ sinh này toàn những người đàn ông hung thần ác sát cứ muốn cô xin lỗi, chuyện ồn ào đến trình độ đó, thì làm sao cô có thể dễ dàng cúi đầu nhận lỗi, nên không thể làm gì khác hơn là dùng lời nói châm chọc để giữ mặt mũi.

Từ trước đến giờ đều là miệng lưỡi cô chiếm thượng phong, lại không nghĩ rằng, trước mặt người phụ nữ này, bất quá chỉ là một người phụ trách của công ty vệ sinh mà thôi, lại dám kiêu ngạo như vậy, lại dám dùng thái độ này nói chuyện với khách hàng.

"Thái độ này của cô là sao đây? Sao cô có thể nói chuyện với khách hàng kiêu ngạo? Cái thái độ phục vụ tệ thế này, cả công ty đều cùng một thái độ phục vụ tệ hại. Công ty của các người, sao lại tập trung hết những loại người tố chất thấp này vậy? Cô biết tôi là ai không? Tôi là người chi trả tất cả các chi phí vệ sinh của mấy người đó. Số điện thoại người phụ trách của công ty các người là số mấy? Tôi muốn gọi điện thoại khiếu nại các người." Ngữ điệu của Trần Mạnh Ly vừa nhanh vừa vội, hết sức bén nhọn.

Hàn Tú khó có thể ức chế bật cười thành tiếng.

Ho nhẹ ba tiếng, cô lộ ra vẻ mặt rất xin lỗi, đối với Trần Mạnh Ly nói: "Thật ngại quá, Trần tiểu thư. Kê hèn này chính là tầng cao nhất của "Quét dọn vệ sinh đại chúng" đây, cũng chính là người sáng lập công ty. Cô muốn khiếu nại người nào, cứ nói với tôi, tôi xin rửa tai lắng nghe. Bất quá, tôi muốn nhắc nhở Trần tiểu thư thế này, công ty tôi và công ty của cô đã ký hợp đồng phục vụ là ba năm, năm nay chỉ mới là năm thứ hai thôi, tất cả các chi phí dự chi cho phục vụ mỗi quý, nói cách khác, lần này chi phí phục vụ dùng tới trước quý đã thanh toán rồi. Cô có thể không thanh toán vào quý sau."

Trần Mạnh Ly cười lạnh: "Tôi tự hỏi sao lại có công ty mà thái độ của nhân viên lại kiêu ngạo như vậy, thì ra nguyên do chính là có người chủ không có

tổ chất, không có phẩm chất văn hóa. Chỉ với thái độ phục vụ thể này của các người, mà còn muốn EC của chúng tôi tiếp tục hợp tác sao? Tôi nhất định sẽ hủy hợp đồng."

Hàn Tú nhường nhượng mày, sắc mặt cũng trầm xuống, khoe miệng khề nhếch, lạnh lùng nói: "Có thể. Nếu như EC đối với chúng tôi có bất kỳ chất vấn gì về thái độ phục vụ, thì có thể bàn đến việc hủy hợp đồng, nhưng là người ký hợp đồng làm vệ sinh, tôi, không chấp nhận việc cô nói hủy hợp đồng. Cái nghề nhân viên vệ sinh này của chúng tôi, đa số đều là những người lớn tuổi, có thể là không có nhà cao cửa rộng, hay là một tấm bằng tốt nghiệp, nhưng mà chúng tôi có tay chân và lòng tự trọng, chúng tôi có giá trị tồn tại riêng của mình. Nếu như công ty chúng tôi mất đi cơ hội vì EC phục vụ, thì cũng không có nghĩa là sẽ không còn công ty nào khác nhận nhận bản hợp đồng này, bởi vì EC có sự hoài nghi đối với nhân phẩm của nhân viên công ty chúng tôi. Thật xin lỗi, Trần tiểu thư, hôm nay phục vụ ở EC đã kết thúc, chúng tôi còn phải đi phục vụ khách hàng khác, còn về chuyện hủy hợp đồng, tôi tự mình nói chuyện cùng với Trần đồng."

Nói xong, cô xoay người rời khỏi cái phòng làm việc khiến cho cô ta tức giận này, lúc đi tới cửa, cô xoay người lại đối diện với Trần Mạnh Ly nói: "Trình độ học vấn của tôi là đại học chính quy." Coi như trình độ học vấn của cô chỉ ở mức tiểu học văn hóa, thì so với cô ta còn tốt hơn nhiều.

Trần Mạnh Ly giận đến gương mặt xanh mét.

Hàn Tú liếc mắt một cái, nghênh ngang uốn ngược đi ra khỏi phòng làm việc. Chỉ là vừa xoay người lại, nội tâm của cô giống như là quả bóng bị xì hơi, ỉu xiu.

Cô cũng không biết mình là thế nào, trước kia đối mặt với khách hàng khó dây dưa hơn nữa, cô cũng có thể giữ vững mỉm cười, bình tĩnh đối phó, hôm nay cũng là lần đầu tiên trở mặt với khách hàng của mình, hơn nữa còn là khách hàng quan trọng của công ty.

Rõ ràng là trước khi bước vào phòng làm việc này, cô đã nói thầm ở trong lòng ngàn lần vạn lần, bất kể là cô Trần tiểu thư kia nói lời chanh chua gì thì cứ nói..., cô cũng sẽ nhẫn nhịn. Nhưng mà vị Trần tiểu thư này vừa mở miệng nói chuyện, lại khiến cho sự nhẫn nại của cô đạt tới cực hạn.

Cô biết cái nghề nhân viên vệ sinh này, ở trong mắt rất nhiều người là một công việc thấp kém, nhưng mà đối với những người không có trình độ học vấn, chỉ có thể dựa vào, những việc làm bán sức lao động mà nói, thì đây không phải là bất công sao. Mỗi người đều có bỏ ra, chỉ là hình thức bỏ ra khác nhau. Những người kia cho tới bây giờ đều chưa từng bỏ ra sức lao động của mình, chỉ biết mở miệng sai khiến, thì căn bản không có tư cách đánh giá bọn họ.

Tự trọng so với tiền thì quan trọng hơn.

Cô luôn coi trọng nghề nghiệp của mọi người, cô buồn không phải là vì khách hàng, mà là càng ngày càng có ít nhân viên nguyện ý bỏ ra sức lao động. Cho nên, cô sẽ không để cho nhân viên của mình vô duyên vô cớ bị người khác làm nhục.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tôn Nghiêm (2)

Editor: Mộc Du

Hàn Tú đi ra khỏi phòng làm việc của Trần Mạnh Ly, liền thấy nhân viên EC đứng vây xem ở cửa kính. Bọn họ vừa nhìn thấy Hàn Tú bước ra từ bên trong, lập tức tán ra.

Tiểu Thất đẩy máy vệ sinh đứng chờ ở cửa chính của EC, lẳng lặng nhìn Hàn Tú.

Hàn Tú chậm rãi đi tới, nhưng không nói lời nào, chỉ là trầm mặc, đưa mắt nhìn anh ta một lúc lâu.

Hai hàng chân mày của Tiểu Thất nhíu chặt, nhìn thẳng vào mắt cô.

Tiểu Lưu đứng ở một bên nhìn thấy Hàn Tú, lập tức hỏi: "Hàn tổng, có phải cái cô Trần tiểu thư đó, lại đổ oan cho Tiểu Thất là ăn cắp đồ của cô ta hay không?"

Hàn Tú không trả lời câu hỏi của Tiểu Lưu, mà chỉ nhìn thẳng vào Tiểu Thất hỏi: "Anh có đụng chạm gì vào đồ ở trong phòng làm việc của cô ta hay không?"

"Không có." Tiểu Thất thản nhiên bật ra hai chữ, chỉ cách một giây thời gian, anh lại thêm vào: "Cô không cần vì tôi mà cãi vã với cô ta."

Di=n.d@n.l&.q#y.d%an

Mặt Hàn Tú hơi đỏ lên nói: "Ai nói vừa rồi là tôi vì anh? Tôi chỉ là vì tôn nghiêm của chính tôi và tôn nghiêm của tất cả mọi người trong công ty mà thôi. Sỉ có thể chết nhưng không thể nhục. Hiểu không?"

Tiểu Lưu không nhận được chen vào nói: "Hàn tổng, chị coi cái cô Trần tiểu thư đó tức thành như vậy, vậy sau này có thể, sẽ không cần chúng ta tới phục vụ nữa không?"

"Chuyện này tôi sẽ tự xử lý." Thật ra thì Hàn Tú cũng không biết phải làm sao? Dù sao thì Trần Mạnh Ly cũng là con gái của Trần đồng, còn cô bất quá chỉ là người ngoài.

Lúc này, A May chủ quản hành chánh của EC với gương mặt lo lắng, giống như là cháy nhà vậy, gấp gấp chạy tới trước mặt của Hàn Tú, sau đó kéo cô lại gần, nói nhỏ: "Ai yêu, tôi nói cô này Hàn quản lý, sao cô tự đứng lại đi đắc tội với Đại tiểu thư của chúng tôi? Cô biết không? Cô ấy vừa mới gọi điện thoại cho tôi, nói là muốn chấm dứt hợp tác với cô, lừa gạt kia, thật sự mà nói thì có thể đốt cháy tất cả ở EC."

"A May, tôi biết là chuyện này đã làm khó cho cô, nhưng cô hãy giúp tôi ký hóa đơn phục vụ của ngày hôm nay đi, còn chuyện khác, tôi sẽ tìm Trần đồng nói chuyện sau." Hàn Tú lấy hóa đơn phục vụ ra.

A May nóng nảy nói: "Tôi nói này Hàn quản lý, mới vừa rồi Đại tiểu thư gọi điện thoại cho tôi, dùng sự tử Hà Đồng rỗng thành như vậy, tôi nào còn dám ký cái hóa đơn này? Tôi thật là bội phục cô, lại có thể lừa gạt cô ấy, rõ ràng là quý nào thanh toán quý đó, thế nhưng cô lại nói là tất cả phí dụng đã được thanh toán trước rồi, cô không phải là cố ý muốn cho tôi cuốn gói về nhà sao?"

"Đây chỉ là một loại chiến lược." Nên nói bình bất yếm trá. Hàn Tú chau mày thật chặt, chẳng lẽ một quý tiền này, người phụ nữ kia cũng muốn ăn quýt? "Hình như Trần đồng không có ở đây."

"Trần đồng đi Hồng Kông rồi, dự tính thứ hai mới trở về. Còn hóa đơn này, tôi thật không có cách nào ký."

"A May, tôi cảm thấy có một số việc, không thể đem toàn bộ sai lầm đẩy lên trên người chúng tôi. Có phải lần trước bác gái bên chúng tôi, bị Đại tiểu thư của mấy người lục soát quần áo? Vậy để được gọi là công bằng? Tôi có phải là nên kiện cô ta tội xúc phạm hay không? Chúng tôi mặc dù chỉ là một công ty vệ sinh, là người bán sức lao động, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là, chúng tôi bán cả lòng tự trọng để cho người khác tùy tiện chà đạp. Có thử suy nghĩ đến bác gái lớn tuổi kia đi, bà ấy đáng tuổi làm mẹ của cô ta....." Hàn Tú không nhận được nói.

"Hàn quản lý, những điều cô nói tôi đều hiểu, nhưng mà chúng tôi cũng chỉ là những người làm công ăn lương, chỉ là muốn kiếm chén cơm mà thôi. Người chủ muốn chúng tôi làm sao, thì chúng tôi phải làm như thế đó."

Hàn Tú cắn môi, hít sâu một hơi hỏi: "Vậy cô nói đi, rốt cuộc phải làm sao?"

"Tôi ký." Trần Mạnh Lễ bận rộn hồi lâu trong phòng làm việc, đến thời điểm nghe điện thoại thì vừa lúc nghe được tiếng hét của Trần Mạnh Ly. Sau khi nghe điện thoại, anh ra ngoài hỏi thăm, thì biết được Trần Mạnh Ly lại đang gây khó khăn cho người ta.

Df=n.d@n.l&.q#y.d%n

Hàn Tú nhìn thấy Trần Mạnh Lễ đến, thật là cảm động đến rơi nước mắt, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy bông hoa này lại đáng yêu như vậy.

Cô mỉm cười đưa tờ hóa đơn phục vụ tới trước mặt của Trần Mạnh Lễ nói: "Làm phiền, Trần tổng."

Trần Mạnh Lễ một mặt ký tên, một mặt nói: "Trợ lý Trần chính là cái đáng về này, cô không cần để ý đến chị ấy. Tháng sau, mọi người cứ theo lẽ thường mà tới đây phục vụ, chuyện này tôi sẽ bàn bạc cùng với Trần đồng, cô không cần lo lắng."

"Trần Mạnh Lễ, tôi thay mặt mọi người trong công ty, cảm ơn anh." Đôi mắt to tròn của Hàn Tú cười đến mức híp lại.

"Không cần mọi người trong công ty của cô cảm ơn tôi, chỉ cần cô có thể mời tôi ăn bữa cơm là được." Trần Mạnh Lễ nắm bắt thời cơ.

A May thấy Trần Mạnh Lễ ký tên, thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có người chịu trách nhiệm, thì cô có thể giao phó rồi, đến lúc đó Trần Mạnh Ly có muốn làm khó cô cũng không được. Nghe Trần tổng hẹn Hàn Tú, A May thức thời rồi đi.

Hàn Tú cười híp mắt nói giỡn: "Được, không thành vấn đề. Tháng sau khi tới đây làm vệ sinh..., tôi sẽ tiện thể chia phần cho anh, trả lại anh ân tình giúp tôi giải vây."

"Cô ——" Trần Mạnh Lễ thật là dở khóc dở cười: "Nếu như là tiện lợi, thì tôi hy vọng là cô tự mình làm."

"Tôi chỉ biết làm cơm chiên trứng." Hàn Tú nói rõ khuyết điểm.

"Chỉ cần là cô làm thì cái gì cũng được." Trần Mạnh Lễ cười nói.

Hàn Tú nói: "Nói giỡn thôi. Hôm nào tôi sẽ mời anh ăn cơm. Tôi phải về công ty trước đây, buổi chiều còn có rất nhiều chuyện phải làm. Tạm biệt."

Trần Mạnh Lễ nói: "Được, vậy tôi không tiễn cô. Tạm biệt."

Xuống bãi đậu xe, đột nhiên Tiểu Thất dừng lại cước bộ, nói với Hàn Tú: "Bây giờ là 11:30 trưa, tôi muốn đi phơi nắng một lát."

Tiểu Lưu không rõ tình huống, mắt tròn xoe, kinh hãi nhìn Tiểu Thất hỏi: "Hửm, Tiểu Thất, sao tự đứng anh lại muốn phơi nắng a?"

Hàn Tú vỗ vỗ trán, đang lúc Tiểu Thất muốn giải thích nguyên nhân, thì cô kéo anh ta lại gần, thì thầm: "Chuyện đầu anh bị thương mình tôi biết là được rồi, anh không nên để cho mọi người đều biết?"

Không phải là cô kỳ thị đầu óc anh không dùng được, mà là không hy vọng chuyện này bị nhiều người biết, ảnh hưởng đến danh dự của cô. Cô không thể để một đám người sùng bái cô ở trong công ty, cùng với các cô, các chú, biết cô lợi dụng Tiểu Thất bị ngốc, thay cô kiếm tiền. Hình tượng cao lớn uy nghiêm của cô, ở trong suy nghĩ của nhân viên, bất luận là như thế nào cũng không thể bị hao tổn.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô nói với Tiểu Lưu: "Ý của anh ta là đợi chút nữa lên xe, anh ta sẽ ngồi ở ghế trên, còn cô ngồi hàng sau, như vậy cô sẽ không bị phơi nắng."

Tiểu Lưu hết sức kích động, nói: "Tiểu Thất, anh thật là có phong độ của thân sĩ nha. Vậy tôi cũng không khách khí."

Tiểu Lưu dẫn đầu ngồi vào trong xe.

Lại một thiếu nữ tâm tư thuần khiết bị lừa gạt.

"Vậy anh ngồi bên ghế phụ đi, cẩn thận phơi tróc da của anh." Hàn Tú hừ nhẹ một tiếng, đi về phía ghế lái.

Tiểu Thất nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô, cùng câu nói kia "Cẩn thận phơi tróc da của anh", anh có thể lý giải câu này là vì cô quan tâm anh sao?

Chẳng qua anh chỉ muốn phơi cho da rám nắng một chút thôi, đầu óc của anh cũng đâu phải là có bệnh, do tất cả những người gặp anh, câu đầu tiên đều nói: "Da anh thật trắng nha."

Da trắng quá mức, thì nhìn hơi có vẻ bệnh hoạn, đây chính là nhược điểm trí mạng của anh. May mắn là đồng phục làm việc này rất kín đáo, anh có thể che kín làn da.

Tuy anh đã trốn thoát khỏi cái phòng thí nghiệm lạnh như băng đó, nhưng bọn người Cổ giáo sư nếu như mà không tìm được thi thể của anh, thì nhất định sẽ không từ bỏ ý định.

Người xung quanh càng ngày càng chú ý đến anh, thì trước hết chuyện mà anh cần làm, chính là biến cái thân thể quanh năm ở trong phòng thí nghiệm này, có được màu khỏe mạnh giống như người bình thường. Trong khoảng thời gian này, anh cũng đã biết được một chút ít mối quan hệ giữa Đường Trạch Tề với Hàn Tú. Có lẽ họ tìm được anh chỉ là vấn đề thời gian, Cổ giáo sư chỉ cần lần theo manh mối "Đường Trạch Tề" này thì nhất định sẽ tìm được anh.

Anh không biết là đến cuối cùng mình có thể dựa vào cái tên "Đường Trạch Tề" này, để đi được bao xa, có lẽ đây là lòng tham của anh, là một hy vọng xa vời, nhưng mà, anh thật rất muốn được sống tiếp.

Đúng, anh phải sống tiếp, nhất định phải sống cho thật tốt. Anh không thể cứ chấp nhận dễ dàng như vậy, cứ coi như là phòng thí nghiệm lạnh như băng đó, đã tạo ra anh một quái vật không nên có, trên cái thế giới này thì anh cũng có quyền được sống tiếp.

Anh siết chặt nắm đấm, nhanh chóng ngồi vào ghế phụ.

Trở lại công ty, ăn xong cơm trưa, đột nhiên Hàn Tú nhớ tới việc mua giường cho Tiểu Thất, ga trải giường, chăn bông, còn có một vài thứ lặt vặt gì đó nữa, vẫn chưa có mua, nếu như mà xế chiều hôm nay không giải quyết cho xong chuyện cái giường này, thì buổi tối anh ta vẫn sẽ leo lên giường của cô ngủ thì làm sao bây giờ? Không được, chuyện này nhất định phải lập tức làm ngay.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Ra khỏi phòng làm việc, tới trước sảnh, lại không tìm được một người.

Cô vuốt tóc, thôi quên đi, vẫn là tự thân CEO là cô xuất mã đi thôi, dù sao thì cũng không phải là lần đầu tiên làm lao động. Đừng xem thường cô đáng đáp nhỏ gầy, cô là người rất có sức lực, các bác gái trong công ty nói cô về sau nhất định là dễ sinh quý tử. Huống chi, nếu để cho người trong công ty biết được, anh ta ở tại nhà cô, thì cô có muốn kiếm bạn trai cũng tương đối khó khăn.

Cô thay đồ, cầm túi xách, vừa mới đi ra cửa, liền đụng phải Tiểu Thất từ trong thang máy bước ra, anh ta mới vừa phơi nắng trở về.

Cô nhìn xung quanh một lần, xác định không có ai, vì vậy cẩn mật, chuyển bước nhỏ đến gần bên Tiểu Thất, dùng giọng nói của con muỗi hừ hỏi: "Buổi chiều anh có chuyện gì không?"

"Dĩ Tà không có sắp xếp cho tôi." Tiểu Thất nhủ mày, đối với hành động lén lút của cô, không thể hiểu được.

"A, vậy thì thật là tốt. Anh nhanh đi thay quần áo, rồi đi mua đồ với tôi."

"Mua gì? Không đi siêu thị." Lần trước đi siêu thị, không có trả tiền bị bắt đến phòng an ninh, làm cho anh chịu nhục.

"Buổi tối anh không muốn có giường ngủ sao?" Hàn Tú híp mắt. Làm vậy a, đầu năm nay, thế giới cũng đảo ngược rồi, cô đây là vì ai mà mua giường a.

Tiểu Thất gạt đầu một cái, trở lại phòng thay quần áo, thay đồng phục làm việc trên người ra, rồi quay lại cửa thang máy.

Hàn Tú đang đứng đó chờ anh.

Hàn Tú nhìn thấy Tiểu Thất đã thay bộ đồng phục làm việc ra, mặc lại bộ quần áo mà cô mua cho anh ta, trong lòng tự dưng lại dâng lên một chút cảm giác tội lỗi.

Cửa rê là cửa ôi, mặt hàng không tốt. Áo sơ mi mười lăm đồng một cái mới giặt qua mấy nước, đã rất nhanh phai màu.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%n

Đường Trạch Tề từ nhỏ đã rất biết cách ăn mặc, lên đại học càng không cần nói, tỷ như cái áo này phải mặc với cái quần nào thì hợp, cái áo đó phải hợp với áo khoác màu gì, có lẽ anh ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày mình sẽ đi mặc lại mặt hàng ở vỉa hè.

Bất quá, mặc dù là hàng ở vỉa hè, nhưng vẫn có thể tỏa ra cái anh ta độc hữu mùi vị. Da tay của anh ta vừa mới phơi nắng, nên hơi phỉm hồng, nếu như so sánh với những ngày trước, thì có đen hơn một chút, nhưng mà so với những người bình thì vẫn là trắng như cũ. Nếu như mà biến đen hoàn toàn, thì thật đáng tiếc cho một làn da đẹp.

Tiểu Thất bị ánh mắt bi ôi của Hàn Tú nhìn chăm chú, có chút mất tự nhiên, hỏi: "Nhìn cái gì?"

Bị anh bắt gặp cô nhìn lên, cô lúng túng, đáp: "Ai nói tôi nhìn anh? Tôi là đang tính thử coi quần áo trên người anh, tổng cộng là đã tốn bao nhiêu tiền của tôi rồi, đến lúc đó tôi muốn anh phải trả lại cho tôi cả gốc lẫn lãi."

"Đình" một tiếng, thang máy tới, cô lại bổ sung thêm một câu: "Này mặt trời buổi trưa rất gắt, anh phơi nắng mấy phút là được rồi, đừng... có phơi dưới ánh mặt trời gay gắt như vậy quá lâu, cẩn thận lại ung thư da. Còn nữa, nếu lỡ như anh bị cảm nắng, thì tôi lại phải tốn tiền đưa anh đi bệnh viện nữa..."

Xưa nay tâm tình Tiểu Thất không có chút nào gọn sóng, đột nhiên lại nghiêm túc cắt ngang lời cô: "Tôi sẽ không bị cảm nắng, và tôi cũng sẽ không đi bệnh viện."

Hàn Tú ngắt ra: "Anh làm gì kích động như thế? Tôi chỉ là nói phòng ngừa thôi. Anh không đi, đương nhiên là chuyện tốt." Không có bệnh thì cũng không có ai nguyện ý chạy đến bệnh viện đâu, có tiền không có chỗ xài sao?

"Không phải là muốn mua giường sao?" Cô ta thế nào lại cứ một bộ dạng nói chuyện phỉm.

"Đúng vậy a." Hàn Tú nhìn thấy Tiểu Thất lại bày ra một bộ mặt thối, lúc này mới hiểu ra, thì ra là anh ta ghét bỏ cô quá nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Xả Thân (*)

(*) Ý gốc là hiến thân, nhưng chương này có đoạn nam 9 cứu nữ 9 nên mình sửa thành xả thân như câu "xả thân cứu người" sẽ hợp lý hơn.

Xuống bãi đậu xe, lần này Hàn Tú không có đi xe phục vụ của công ty, mà là đi chiếc MINI COOPER của mình.

Tiểu Thất nhìn thấy chiếc xe này, có chút ngạc nhiên, đặt toàn bộ sự chú ý vào chiếc xe, kết quả là đáng anh cao lớn, khi ngồi vào ghế phụ lại không chú ý, khiến cái trán đụng mạnh vào trên cửa xe phát ra một tiếng "Bình".

Hàn Tú khinh bỉ liếc nhìn anh một cái, lắc đầu rồi đi thẳng, thiết tình, cứ thích đụng đầu, đầu không bị anh ta đụng góc mới là lạ.

Tiểu Thất nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Tú, khuôn mặt hơi ửng đỏ, xoa xoa cái trán đau buốt, có chút lúng túng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Hàn Tú khởi động xe, mấy giây sau, xe lao ra đường, trên đường chỉ có xe không có người đi bộ.

Ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây, chiếu vào cửa xe, lúc sáng lúc tối, Hàn Tú không dám chạy tốc độ quá nhanh.

Đổi qua mấy đài radio, nhưng hầu như đài nào vào lúc giữa trưa, cũng đều phát những ca khúc thôi miên như nhau, Hàn Tú bèn bấm tắt.

Đột nhiên, trong không gian thu hẹp trở nên rất yên tĩnh, một bầu không khí ngọt ngào không thể diễn tả thành lời, lan tỏa trong không gian.

Bỗng dưng, Tiểu Thất mở miệng hỏi: "Có phải là cô đang phỉn não hay không?" Giọng điệu không còn kiêu lạnh như băng, không một chút nhiệt độ nào

như lúc bình thường nữa, mà có nhiều hơn sự quan tâm.

"Hửm?" Hàn Tú kinh ngạc, quay đầu sang liếc nhìn anh ta một cái, hỏi lại vụ việc lúc trưa..., "Hồi trưa, rốt cuộc là anh đã làm cái gì? Mà chọc cho cái cô Trần tiểu thư đó, điên tiết lên vậy?"

"Cô ta hỏi tên của tôi."

"Tên?" Hàn Tú không hiểu.

"074." Ba con số vô cùng tiêu chuẩn, từ trong miệng Tiểu Thất thốt ra.

Hàn Tú vừa nghe đến ba con số này, khóe miệng mơ hồ co rút: "Ài, tôi lại tưởng là cô ta lại vu oan cho anh lấy cấp đồ của cô ta. Tại sao anh..... Tại sao anh lại không nói cho cô ta biết, anh tên là Đường Trạch Tề? Không nói cho cô ta biết, cái này là ba con số?"

"Không phải, đó không phải là ba con số, mà đó là....." Đột nhiên Tiểu Thất dừng lại, đây là tên của anh sao? Kể từ khi thoát khỏi phòng thí nghiệm, nhầm lẫn xông vào cuộc sống của Hàn Tú, thì anh đã biết thêm rất nhiều điều, ví dụ như mỗi người đều có tên họ riêng của mình, ví dụ như Hàn Tú họ Hàn tên Tú, Trương giáo sư họ Trương tên Đồng Ân, và mỗi một người đồng nghiệp trong công ty đều có tên họ của mình, ngay cả chú nhân viên an ninh ngày hôm qua bắt anh lại ở trong siêu thị, trên bảng tên trước ngực cũng viết tên của chú Vương Lai Bảo. Còn anh, chẳng qua chỉ là ba con số, nói ra khỏi miệng lại còn giống như là đang chửi người ta "ngươi đi tìm chết", thật sự là rất buồn cười, có chút không giải thích được, chẳng ra làm sao.

"Đó là cái gì của anh?" Hàn Tú hỏi.

"Không có gì. Đột nhiên, tôi cảm thấy ba con số 074 này, rất thích hợp để nói ra ở thời điểm đó. Lần đầu tiên khi cô nghe thấy ba con số này, không phải cũng có phản ứng dữ dội như vậy sao?" Tiểu Thất nhích lưng dựa sát vào ghế.

"Thiệt tình, anh có biết hay không, anh làm như vậy, thì mọi lúc, tôi đều có thể sẽ bị mất khách hàng? Tôi sắp xếp cho anh đến đây, là để anh đi làm, kiếm tiền cho tôi, chứ không phải là dẫn anh đến đây, để làm cho tôi mất tiền. Về sau, nếu gặp lại những tình huống như thế này, thì anh cần phải chú ý cách nói chuyện đối với khách hàng." Mặc dù là nói như vậy, nhưng thật ra thì hôm nay, người khiến cho cô Trần tiểu thư kia thật sự nổi giận là chính bản thân cô, cũng may là có Trần Mạnh Lễ giải vây.

"Nhưng mà, tôi chỉ là nghe theo lời của cô nói thôi, cô nói bất kì vật sở hữu nào ở nơi đó đều không được đụng vào. Tôi làm sao mà biết, cô ta đột nhiên té, rồi sắp nằm đè lên trên người của tôi, cho nên vì để không có đụng vào cô ta, tôi chỉ là lùi về sau một bước thôi, thế là cô ta liền té xuống." Tiểu Thất nhún chân mày, lần đầu tiên có ý nghĩ muốn giải thích cho rõ ràng.

Hàn Tú trật tay lái quẹo nhanh về một hướng, theo sau là một hồi tiếng phanh xe chói tai, xe dừng lại ở ngay bên lề đường. May mắn, lúc này đang là giữa trưa, trời nắng chan chan, trên đường ít xe qua lại, cũng không có người đi đường, nếu như gặp ngay lúc giờ cao điểm đi làm, thì không biết là có gây ra sự cố nào đó không.

Thân thể Tiểu Thất nhào về phía trước.

Hàn Tú kinh ngạc nhìn chằm chằm anh ta mấy giây, sau đó lại ngây ngốc nhìn chằm chằm con đường ở trước mặt, lúc này mới bỏ chân ra khỏi thắng xe, tiếp tục đạp ga.

Thì ra là bị Trần Mạnh Ly vô lễ, khó trách anh ta nói "Nếu muốn người khác tôn trọng mình, thì trước tiên mình phải tôn trọng người khác". Thật sự là không nghĩ ra được, sau khi đầu anh ta bị thương, thì tính tình trăng hoa cũng đã thay đổi ngược lại.

Đột nhiên trong lòng có chút đồng tình với anh ta, Hàn Tú liếc nhìn anh ta một cái, sau đó bĩu môi, nói: "Về sau gặp phải những kiểu quấy rối tình dục như vậy, nhớ là phải học đánh thái cực quyền, không thể dùng cứng đối cứng như vậy được. Dĩ nhiên nếu như đối phương quá phạm, anh cũng không cần phải nương tay."

Đầu năm nay thế sự thật là biến đổi khôn lường, phụ nữ cũng có thể tùy tiện đùa giỡn với đàn ông.

Dáng dấp người này một bộ dáng hoa đào nở rộ, khó tránh khỏi về sau sẽ không gặp lại, loại chuyện như vậy nữa, nếu như mỗi lần, anh ta đều hành xử với khách hàng, giống y như là lần này đắc tội với Trần Mạnh Ly, thì công ty của cô sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ bị anh ta làm cho đóng cửa. Cô trở về phải suy nghĩ cho thật kỹ, làm thế nào mới không để cho những loại chuyện như thế này phát sinh, lại có thể phục vụ khách hàng một cách tốt nhất.

Tiểu Thất nhìn gò má của Hàn Tú, vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên nói: "Nếu như tôi nói, tôi tên là 074, chứ không phải là Tiểu Thất, cô có tin không?"

Hàn Tú cười một tiếng, nhìn lại anh ta nói: "Bây giờ tôi đang bận lái xe, phiền anh đừng có kể chuyện cười, làm cho tôi mất tập trung. Nếu như trên cõi đời này, còn có người thứ hai, lớn lên có gương mặt giống anh như đúc, vậy thì nhất định là phải đi Hàn Quốc để phẫu thuật thẩm mỹ. Đáng tiếc là anh cũng không phải là dạng nghiêng nước nghiêng thành như Đồng Hiền hay là Trương Dịch Chi, cũng không phải là người thành đạt giàu có hay là đại minh tinh, nên sẽ không có ai mà nhầm lẫn đến mức, dùng khuôn mặt của anh để đi phẫu thuật thẩm mỹ. Trừ khi là người này gây nên tội ác tày trời gì đó, ngày đi làm chuyện xấu, để đề phòng bảo vệ tính mạng, đúng lúc gặp phải anh, cảm thấy khuôn mặt của anh cũng không tệ lắm, nên mượn dùng một chút. Nhưng kiểu giả thiết dịch dung này, xác suất gần như vô cùng thấp. Tôi nói này, có phải là hai ngày nay, anh xem quá nhiều phim "Cải trang" hay không?"

"Không có." Tiểu Thất trầm mặc.

Hàn Tú nói không sai, nhưng mà cô lại không nghĩ tới một điều, trên thế giới này, có vài người vì tiền, sẽ nghiên cứu chế tạo ra rất nhiều thứ, mà lẽ ra không nên tồn tại ở trên thế giới này, ngay cả con người cũng có thể.

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Tôi không thích cái tên Đường Trạch Tề này, cô có thể gọi tôi Tiểu Thất."

"Cái gì?" Hàn Tú lại một lần nữa kinh ngạc, "Cái tên Đường Trạch Tề này là do ba của anh đặt cho, bây giờ anh lại nói là không thích?" Nếu như sự trượng biết được, thì nhất định sẽ giận đến mức râu dựng ngược.

"Mỗi lần cô kêu tên tôi, tôi đều cảm thấy là cô đang gọi một người khác, về sau cứ gọi tôi là Tiểu Thất đi." Tiểu Thất mím chặt môi.

"Tiểu Tề? Tên này không phải là nhũ danh của anh sao?"

"Là số bảy, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy."

"Tiểu Thất....." Hàn Tú đọc lại hai chữ này, cảm thấy không mạnh mẽ gì cả, bắt quá lại vừa xứng với anh ta của hiện tại, lúc nào cũng ngơ ngác, "Haiz, tại sao cứ kén chọn, tên bắt quá chỉ là một danh hiệu mà thôi."

Tên bắt quá chỉ là một danh hiệu. Câu nói này làm Tiểu Thất cảm thấy yên tâm hơn, như vậy ba con số 074 sẽ không lộ về yếu ớt không có sức sống.

Rất nhanh đã đến trung tâm mua sắm, Hàn Tú kiểm chỗ đậu xe, rồi dẫn Tiểu Thất chạy thẳng tới tầng ba là nơi chuyên bán đồ nội thất.

Từng cửa hàng đều trang hoàng sang trọng, làm cho Hàn Tú hoa mắt, đi đại vào một cửa hàng ở trước mắt, bảng niêm yết giá ở phía trên lập tức làm cho cô choáng váng. Từ sau khi, mua đồ trang trí cho ngôi nhà nhỏ của mình, thì cô cũng chưa từng quay lại những chỗ này, đối với những loại vật giá này, càng thêm không hiểu. Vì vậy cô quyết định lẳng lặng đi trở ra, không nói một lời.

Tiếp đến cửa hàng thứ hai, cửa hàng thứ ba, cửa hàng thứ tư..... Hàn Tú mới dám khẳng định, giá của mỗi cửa hàng cũng không khác nhau mấy, một chiếc giường đơn, coi như rẻ nhất thì đều muốn hơn ba ngàn.

Đi vào cửa hàng thứ năm được trang trí rất tỉ mỉ, nhân viên nhiệt tình tiến lên chào hỏi: "Xin hỏi hai vị là muốn mua vật dụng dành cho tân hôn sao? Bên kia chúng tôi có một bộ cả đôi lẳng mạn bên ngoài còn có hệ thống điều khiển."

Phốc ~ tân hôn? Nhìn cô chỗ nào giống như muốn kết hôn.

Cô vội vàng lôi kéo vị nhân viên nhiệt tình kia, hỏi thăm: "Anh không cần giới thiệu bộ giường kia đâu, tôi chỉ muốn mua giường đơn, ở chỗ anh có giường nào giá cả hợp lý nhất không?"

"Giường đơn?" Ánh mắt nhân viên kinh ngạc nhìn từ trên mặt Hàn Tú dời đến trên mặt Tiểu Thất, sau đó lại từ trên mặt Tiểu Thất dời về phía Hàn Tú, nhìn qua nhìn lại, trong lòng không khỏi nghi hoặc: chẳng lẽ bây giờ vợ chồng tân hôn lại bắt đầu đòi sở thích kì quái rồi? Không muốn giường Kingsize, lại muốn hai người cùng ôm nhau ngủ trên cái giường đơn?

Hàn Tú gật đầu một cái: "Ừ, giường đơn, loại rộng một mét hai là được rồi. Giá cả hợp lý chút."

Nhiệt tình đang dâng cao của nhân viên trong nháy mắt hạ thấp, chỉ vào cái giường 1m8 ở bên cạnh, nói: "Cái này có thể làm theo yêu cầu một mét hai."

"Chờ làm theo yêu cầu? Phải mất bao lâu?" Hàn Tú hỏi. Nếu như chờ làm theo yêu cầu vài ngày, thì những buổi tối đó không phải sẽ rất nguy hiểm sao?

"Ít nhất hai mươi ngày."

"Ít nhất hai mươi ngày!" Má ơi! Giết cô đi, chờ cô mua được giường về, thì anh ta đã trở thành cỏ dại luôn rồi. Cô hướng về phía nhân viên khoát khoát tay, đi ra khỏi cửa hàng.

Tiểu Thất không nói một lời, lẳng lặng đi ở phía sau cô.

Đến cửa hàng thứ sáu, trước cửa hàng treo bảng tu sửa tiệm, trên đó ghi 'sửa cửa hàng bán đại hạ giá'.

Hàn Tú không chút do dự đi vào.

Nhân viên nhiệt tình chào hỏi: "Hai vị đến mua đồ tân hôn sao? Chúng tôi nơi này có....." Nhân viên lại tiếp tục hướng bọn họ giới thiệu về những đồ dùng tân hôn.

Hàn Tú vỗ trán, ánh mắt liếc nhìn xung quanh một vòng, một chiếc giường đơn lọt vào trong tầm mắt cô, cô đi tới chiếc giường đó, nhưng làm cho cô buồn bực, chính là chiếc giường này giá niêm yết cũng là 3880, OMG, nếu cộng thêm tiền nệm, tiền trọn bộ đồ dùng cho chiếc giường này, thì túi tiền của cô nhất định sẽ chảy rất nhiều máu, đến nỗi máu chảy thành sông.

Hàn Tú chỉ vào chiếc giường rồi hỏi nhân viên: "Chào chị, tôi muốn hỏi, cái giường này giảm giá như thế nào?"

Nhân viên nói: "Bớt tám phần trăm."

8%? Trong đầu cô bắt đầu tính toán trừ đi 8% là còn bao nhiêu, cô còn chưa sắp xếp xong công thức ở trong đầu, thì Tiểu Thất đã đem con số tuyệt đối chính xác nói ra: "3104."

Nhân viên cầm máy tính, nhấn mấy cái, sau đó cười híp mắt nhìn Tiểu Thất một chút, hướng Hàn Tú nói: "Là 3104, bạn trai cô tính thật là nhanh. Phần tiền lẻ có thể giảm đi."

"Anh ta không phải là bạn trai của tôi." Hàn Tú phản xạ có điều kiện.

Nhân viên nhìn Hàn Tú nghi hoặc, sau đó cười nói: "Còn ngược ngược cái gì, không phải là bạn trai của cô, vậy nhất định là chồng của cô."

Khóe miệng Hàn Tú co rút, sự liên tưởng của vị đại tỷ này cũng quá lợi hại đi, nhưng mà cũng không thể trách người ta sẽ hiểu lầm cô với Tiểu Thất, nam nữ trẻ tuổi tới nơi này mua giường, hơn phân nửa là muốn kết hôn, còn kiểu giống như cô với Tiểu Thất, thì chính là khác người.

"3100, coi như không có 100 trăm đi, còn lại 3000 thì cũng quá mắc. Chỉ là giường đơn, sao lại mắc như vậy? Không phải ở ngoài ghi sửa cửa hàng bán đại hạ giá sao? Sao còn phải mắc dữ vậy?" Hàn Tú quay đầu nhìn về phía Tiểu Thất, lỡ như một tháng này, anh ta còn không thể kiếm đủ số tiền bằng cái giường bù vào cho cô, thì không phải là cô lỗ nặng sao.

"Tiểu thư ơi, giường của chúng tôi là nhãn hiệu quốc tế XX nổi danh, có đại hạ giá đi chẳng nữa, thì cũng không thể bán lỗ vốn. Giường này là gỗ thật, chứ không phải là ván ép, hiện tại ai cũng nói bảo vệ môi trường, người nào lại chịu mua đồ có chất lượng kém độc hại. Chị xem thử đi, kiểu dáng này, lớp sơn này, đi đâu mà tìm. Một cái TV có thể xem mười năm, một cái giường có thể ngủ mấy trăm năm cũng không thành vấn đề. Chị coi thử đi, không có lừa tiền chị đâu." Nhân viên nói nước bọt bay đầy trời, từ gỗ đến công nghệ đến lớp sơn, trên trời dưới đất không gì là không có, không gì là không khen.

Chỉ ngủ có một tháng mà thôi, gì mà ngủ mấy trăm năm? Chùng đó chắc là yêu quái ngàn năm rồi.

Hàn Tú đưa tay ấn huyết thái dương: "Quá mắc, quá mắc."

"Đến đây, anh trai, anh đến đây nằm xuống thử đi. Anh nhận xét xem, giường này có đáng tiền hay không?" Tiểu Thất chưa kịp phản ứng, đã bị nhân viên kéo đến nằm lên chiếc giường kia.

Ga trải giường màu trắng, da Tiểu Thất cũng trắng nõn, mang đến một cảm giác xinh đẹp đến quý dị, cộng với vẻ mặt luống cuống mờ mịt đó, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn nhào tới giày xéo một phen. Má ơi. Người đàn ông này, không thể ở trước mặt mọi người bày ra tư thế nằm ngủ trên giường, bày ra ánh mắt hấp dẫn như con nai con kia.

Thật là nghiệp chướng, tại sao cô lại chứa chấp một người đàn ông yêu nghiệt như vậy.

"Anh... anh... anh... đứng dậy nhanh lên." Hàn Tú đi nhanh tới kéo anh ta dậy, rồi lại kéo anh ta đi ra ngoài.

Về mặt nhân viên không giải thích được, hỏi với theo: "3100 tặng thêm nệm? Có muốn mua không?"

"Để chúng tôi xem thêm chút nữa." Hàn Tú hướng về phía nhân viên khoát tay, kéo Tiểu Thất đi về hướng bên kia.

"Tiểu thư, bên kia không thể đi!" Nhân viên chạy đuổi theo ở phía sau nói gì đó, căn bản Hàn Tú không có nghe.

Đến ngoài cửa, Hàn Tú hít sâu một hơi, nói: "Anh... anh... anh... không được tùy tiện nằm trên giường của người ta, nằm rồi thì anh nhất định phải mua."

Tiểu Thất nhẹ nhếch chân mày, thản nhiên nói: "Giường đó nằm không có thoải mái bằng giường của cô."

"Nói nhảm, giường kia của tôi so với chiếc giường này không biết mắc hơn bao nhiêu lần." Hàn Tú liếc anh ta một cái: "Hôm nay không mua được giường, thì về nhà anh ngủ dưới đất, không được có ý định gì với giường của tôi."

Toàn bộ lực chú ý của Tiểu Thất đều đặt ở phía sau lưng của Hàn Tú, mới vừa rồi lúc bước ra khỏi cửa hàng, anh đã nghe thấy âm thanh tiếng nứt. Trong nháy mắt lúc Hàn Tú chỉ vào mũi anh cảnh cáo chuyện cái giường kia, thì anh thấy vách ngăn để sửa chữa ở phía sau Hàn Tú lắc lư, ngay sau đó một tiếng vang, vách ngăn gãy lìa, không là biết thứ gì đột nhiên hướng Hàn Tú đập tới.

Hàn Tú nghe thấy thanh âm, quay đầu nhìn lại ở phía sau mình.

"Cẩn thận ——" Tiểu Thất theo trực giác ôm lấy Hàn Tú, che chở cô ở trước ngực, rồi nhanh chóng xoay người né chỗ khác.

Tiếng là vẫn chậm một nhịp, chỉ nghe "Oanh" một tiếng, bức tường thạch cao ở đằng sau sập xuống, rơi trúng sau lưng anh.

Anh rên lên một tiếng, ôm Hàn Tú ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nước Mắt

Editor: Mộc Du

Hàn Tú được Tiểu Thất ôm thật chặt vào lòng, trong nháy mắt ngã xuống đất kia, cô hoảng hốt, thét lên, cả người núp ở trong lòng của Tiểu Thất.

Kế tiếp, liền nghe thật nhiều người hô to: "Có chuyện rồi! Tường thạch cao sập, đề khách hàng rồi, người đầu mau tới giúp!"

Trước mắt một mảnh tối đen, phía dưới là nền gạch lạnh như băng, phía sau là lồng ngực ấm áp, cảm giác một nóng một lạnh đan xen này, làm cho Hàn Tú không nhìn được rằng mình một cái, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Cô chỉ biết là, có cái gì đó đè ở trên người của Tiểu Thất, mà phản ứng của anh ta lại là ôm cô thật chặt, chặn lại thay cô toàn bộ sức nặng.

Là tường, là bức tường thạch cao ở đằng sau tấm màn ngăn cách.

Cô nghe được âm thanh bức tường sụp xuống, cũng cảm nhận được cảm giác chấn động khi nó rơi xuống đập vào người anh ta.

Lấy tay đẩy anh ta, giọng cô run run, kêu lên: "Tiểu Thất, anh không sao chứ?"

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

"Ừ." Sau lưng truyền đến tiếng kêu rên.

"Tiểu Thất....." Cô lo lắng gọi lại.

"Đừng lộn xộn." Anh thấp giọng nói.

Cô không dám lộn xộn nữa.

"Nhanh lên đỡ họ ra!"

"Mong là không có bị thương."

Cô nghe được tiếng nói của rất nhiều người.

Chỉ chớp mắt sau, sức nặng đè ở phía trên từ từ nhẹ đi, tấm màn bị vén lên, Hàn Tú rốt cục đã thấy được ánh sáng.

Xung quanh tập trung một vòng người, nhân viên cửa hàng hỏi: "Anh, chị, hai người không sao chứ?".

Lúc đó Hàn Tú còn chưa kịp phản ứng, là Tiểu Thất đã lao thẳng đến bảo vệ cô ở trong lòng, anh ta hỏi cô: "Cô không sao chứ?"

Cô chống người ngồi dậy, xoay người nhìn về phía lưng của Tiểu Thất, trong thanh âm mang theo nước mắt: "Tôi không sao, còn anh?" Mới vừa rồi vách tường này sụp xuống, lực đập vào người bọn họ không hề nhẹ.

Tiểu Thất lắc đầu một cái, ánh mắt có chút mê ly. Anh nhắc cánh tay trái lên, tựa hồ nó không có sức lực, sau đó lại sờ sờ phía ót bị đập trúng rất đau, nơi đó sưng lên một cục to.

Hàn Tú nhìn thấy trên mặt, đầu, cổ của anh ta bầm đầy bụi bặm, cánh tay trái giống như trật gân, cái ót thì bị sưng một cục to, gấp đến độ hướng về phía cửa hàng quát lên: "Mấy người làm ăn như thế hả? Đập tường cũng không biết nhìn sao? Bức tường như vậy mà chỉ dùng một tấm màn để ngăn lại thôi hả, mấy người có bị sao không?"

Hai người công nhân về mặt khó chịu nói: "Cô này, nửa bên này chúng tôi đang sửa chữa, không buôn bán, ở chính giữa đã có đồ ngăn lại rồi, không nghĩ tới hai người lại đi qua bên này. Nhân viên của chúng tôi đã một mực kêu hai người lại, nói không được đi qua bên này rồi, là do hai người không nghe....."

"Ý của mấy người là nói, tường này sụp xuống đè chúng tôi, là chúng tôi tự chuốc lấy, đáng đời sao?" Cứ cho lỗi là do cô không có nghe nhân viên kia ngăn cản đi, nhưng mà nửa bên này đang xây lại, mà lại chừa ra một lối đi chỉ ngăn bằng tấm màn như vậy là quá nguy hiểm rồi, đứng ra là không có lối đi này mới phải.

Lúc này, đột nhiên trong đám người có người hô lên: "Ai nha, vai của anh ta chảy máu, nhất định là do cốt thép quệt làm bị thương rồi, nhanh đưa anh ta đi bệnh viện đi."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Hàn Tú lập tức chuyển tầm mắt nhìn vào sau lưng của Tiểu Thất, bên vai trái của anh ta có một vết thương, máu đang rỉ ra thấm ướt áo. Mà trong đồng hồ nát lộ ra một đoạn cốt thép, trên đỉnh đầu của đoạn cốt thép hết sức sắc bén.

Tiểu Thất đưa tay phải ra, sờ soạn chỗ bị thương, trên ngón tay dính dính máu.

Hàn Tú bắt được tay của anh ta nói: "Đừng có sờ. Có thể đứng lên không? Đi đứng có được không? Đi với tôi tới bệnh viện kiểm tra toàn thân." Sau đó quay qua nói với nhân viên: "Mấy người gọi xe đưa chúng tôi đi bệnh viện nhanh lên."

Hai chữ "Bệnh viện" khiến Tiểu Thất nảy sinh phản xạ có điều kiện thốt lên: "Tôi không đi bệnh viện."

Hàn Tú nóng nảy: "Anh bị ngốc rồi sao? Làm ơn, lúc này không phải là thời điểm để đùa giỡn đâu. Đầu anh bị đập trúng sưng to như vậy, trên người lại còn bị cốt thép quẹt làm bị thương nữa, đi bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, xem thử xem có còn bị thương ở đâu nữa không?"

Tiểu Thất nhìn cô thật sâu: "Cô đã quên lúc đầu gặp tôi là bộ dạng gì sao?"

Loại này vết thương nhỏ này, anh hoàn toàn có thể tự mình xử lý. Nếu như đi bệnh viện, kiểm tra ra cái gì, hoặc là bị Cổ tiên sinh biết được, như vậy thì hết thấy tất cả những gì Trương giáo sư giúp anh trước đây, đều là uống phí hết công sức. Và những ngày anh thoát ra khỏi cái phòng thí nghiệm lạnh như băng, giống như địa ngục đó, có ý nghĩa gì đâu. Những lời này, anh không thể nói, và cũng không có biện pháp để mà nói ra.

Trong giọng nói Hàn Tú mang theo nước nỡ, sự lo lắng trong mắt dâng lên biến thành ánh nước: "Khi đó là khi đó, tôi mặc kệ, lúc đó anh không phải vì tôi mà bị thương."

Khi đó, là sợ anh ta thật gặp phải chuyện gì, mới kéo anh ta về nhà. Nhưng là hiện tại thì không giống, lúc này trong tình thế cấp bách, anh ta lại quyết định dùng thân mình bảo vệ cô chu toàn, anh ta có thể không cần giúp cô, thì bản thân đã không có chuyện gì, nếu không giúp cô thì hiện tại đâu anh cũng sẽ không bị sưng to, đừng nói cánh tay trái không thể nhúc nhích, chảy máu, nói không chừng bị thương thành bán thân bất toại cũng có thể.

Mặc dù trong lòng vẫn luôn oán giận chuyện năm đó anh ta gây ra, thậm chí có chút hận, nghĩ muốn hành hạ anh ta, nhưng mà hiện tại anh ta vì muốn bảo vệ cô nên mới bị thương, cô không thể bỏ mặc. Cô không thể làm, cũng làm không được.

Thậm chí ngay cả tại sao mình khóc cô cũng không biết, chẳng qua là nhìn dáng vẻ kiên cường của anh ta, nước mắt của cô liền nhịn không được mà cứ thế rơi xuống. Rõ ràng là vết thương kia rất sâu, rõ ràng sẽ rất đau, nhưng anh ta ngay cả nhủi mảy cũng không có.

"Đi với tôi tới bệnh viện."

"Không đi." Anh cự tuyệt.

Đi=n.d@n.l&.q#y.d%an

Người xung quanh cũng vì Hàn Tú mà gấp gáp, từng người một nói thêm vào: "Cậu trai trẻ, bạn gái của anh nói đúng đó, đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào, coi như là đi thăm phòng ngừa uốn ván."

"Hiện tại, tất cả mọi người ở đây đều tận mắt chứng kiến, bọn người bán hàng này còn có thể chạy đi đâu được, cứ đi đến bệnh viện làm kiểm tra không phải tốt hơn sao?"

"Hai người vốn là đang vui vẻ, đến đây mua vật dụng chuẩn bị kết hôn, không có chuyện gì là tốt nhất, nếu chẳng may lúc kết hôn xảy ra chuyện gì thì làm sao, anh nói bạn gái anh về sau làm sao bây giờ? Anh nhìn đi, bạn gái của anh lo lắng cho anh lắm đó. Cô ấy khóc đến như vậy. Thôi đừng khóc, đừng khóc nữa."

Mọi người anh một lời tôi một câu, Tiểu Thất mím chặt môi mòng, trầm mặc.

Hàn Tú lại một lần nữa nắm chặt tay Tiểu Thất, nhìn thẳng vào đáy mắt của anh nói: "Anh có nhớ câu đầu tiên mà anh đã nói với tôi hay không? Anh nói là anh nhất định phải sống cho thật tốt. Tôi biết anh có khả năng có thể tự mình xử lý vết thương, có thể tự mình băng bó, nhưng mà anh có biết là, bác sĩ mà bị bệnh, thì vẫn là cần đến bác sĩ khác giúp làm phẫu thuật thôi. Chúng ta không phải là vạn năng. Chẳng qua chỉ đi làm kiểm tra sơ qua thôi, không làm cho anh bị gì đâu. Tôi cam đoan với anh, nếu như anh sợ chích, sợ uống thuốc, vậy thì tôi sẽ ở cùng với anh."

Nước mắt theo gương mặt của Hàn Tú rơi xuống, vài giọt nước mắt nóng bỏng rơi vào trên tay và lưng của Tiểu Thất, mang tới cho anh cảm giác nóng bỏng mà ướt át, chạm tới một phần sâu nhất trong nội tâm của anh, khiến nó rung động.

Ánh đèn nhu hòa chiếu xuống, nước mắt của Hàn Tú như hoa rơi nhìn qua ôn nhu như vậy, động lòng người như vậy. Ở trong cái thế giới lạnh như băng mà anh đã sống hai mươi mấy năm đó, có chẳng chẳng qua chỉ là sinh mạng mất đi, có chẳng là những đồng tiền giao dịch tham lam và tàn khốc. Lần đầu tiên có một người, bởi vì nhìn thấy anh bị thương, mà khóc đến thương tâm như vậy.

Trong nháy mắt tim đập nhanh, khiến anh không nhìn được vuren tay, chạm rãi và nhẹ nhàng, lau đi những giọt nước mắt cứ rơi không ngừng của Hàn Tú.

Ánh mắt của anh trở nên nóng bỏng mà dịu dàng: "Được, tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tim Đập Nhanh

Khoảng thời gian rời khỏi phòng thí nghiệm vẫn chưa lâu, chỉ mới hơn có mười ngày, nhưng hơn mười ngày này, anh lại cảm nhận được một bầu không khí hoàn toàn khác biệt, được đắm mình trong ánh nắng mặt trời khác biệt. Nhưng mà, lại một lần nữa đối mặt với một đám người mặt áo trắng, anh liền khẩn trương theo bản năng.

Mỗi lần thấy mấy người mặc đồ bác sĩ, anh đều có cảm giác muốn lập tức rời khỏi đây.

Anh tự bắt mình phải bình tĩnh, anh tự nhủ bây giờ anh là Đường Trạch Tề, anh không phải là 074, ở đây sẽ không có ai biết anh đến từ đâu, không có ai biết anh là người nhân bản không được phép tồn tại.

Anh là Đường Trạch Tề, anh là Đường Trạch Tề, anh là Đường Trạch Tề.....

Anh không ngừng tự thôi miên bản thân, cố gắng để cho mình thả lỏng, nhưng mà bàn tay lại siết chặt tay của Hàn Tú theo bản năng, lòng bàn tay đã sớm đỏ đầy mồ hôi.

Hàn Tú cảm nhận được là anh đang sợ hãi, mặc cho anh siết chặt tay mình, hoàn toàn không có ý muốn rút tay ra. Không biết bắt đầu từ lúc nào, có lẽ là từ lúc rời khỏi cửa hàng kia, tay anh vẫn luôn nắm chặt tay của cô.

Hai tay nắm chặt, cô cảm giác được sự sợ hãi của anh ta, cô kinh ngạc nhìn anh ta.

Sợ hãi, sao lại có cảm giác kỳ lạ như vậy?

Mười ngày trước, vết thương trên người anh ta còn nghiêm trọng hơn bây giờ, cũng chưa từng thấy anh ta lộ ra vẻ mặt sợ hãi này. Chỉ cần là anh ta gặp bác sĩ, không, không phải chỉ có bác sĩ, mà còn có y tá, chỉ cần là người mặc áo trắng bác sĩ, thì ánh mắt anh ta nhìn họ nhất định là tràn đầy sợ hãi và căm hận. Tại sao anh ta lại sợ bác sĩ? Lúc nhỏ, cũng đâu có thấy anh ta sợ?

Hàn Tú nhìn anh ta với vẻ nghi ngờ.

Đột nhiên, anh ta hướng về phía bác sĩ quát lên một tiếng: "Đừng đụng vào tôi!"

Theo trực giác anh hất tay bác sĩ ra, sau đó lập tức vọt dậy từ trên ghế.

Vị bác sĩ ngoại khoa đã lớn tuổi, bị anh ta dùng sức hất tay như vậy, rất khó xử nhìn anh ta, sau đó lại nhìn về phía Hàn Tú.

"Thật xin lỗi, anh ấy..... Từ nhỏ đã sợ bệnh viện." Hàn Tú nói xin lỗi với bác sĩ, sau đó đứng lên, nói nhỏ với anh ta: "Anh đừng như vậy, vết thương của anh đang chảy máu. Để cho bác sĩ xem vết thương đi, nếu như anh sợ thì..... Vai của tôi đây miễn cưỡng cho anh mượn dựa vào được không? Không được nữa thì cánh tay đây, cho anh mượn mà cần."

Hàn Tú đưa tay ra trước mặt của anh.

Sợ?

Có những khoảnh khắc, anh ngay cả mạng sống cũng không cần, thì còn có điều gì khiến cho anh sợ hãi? Nhưng mà tại sao khi thấy những người mặc áo trắng này, anh lại muốn trốn? Đây không phải sợ thì là cái gì?

Anh mím chặt môi, hít một hơi thật sâu, rồi thở ra, cuối cùng thì ngoan ngoãn ngồi xuống, quay lưng về phía bác sĩ.

"Lần đầu tiên tôi nhìn thấy, một người lớn như thế này rồi, mà còn sợ bệnh viện. Cậu thanh niên, đừng có suy nghĩ ở trước mặt bạn gái chảy máu là thể hiện tính anh hùng, bây giờ còn trẻ tuổi khỏe mạnh, thân thể còn cường tráng nên không có cảm giác, chờ tới khi già rồi thì cậu sẽ biết. Cái áo này của cậu phải bỏ đi rồi, khi nào về để bạn gái cậu, mua cho cậu cái mới." Bác sĩ vừa cười, vừa dùng cây kéo cắt bỏ phần áo ở sau lưng Tiểu Thất.

Bác sĩ trái một câu bạn gái, phải một câu bạn gái, khiến cho Hàn Tú lúng túng không thôi, gương mặt phấp phỏng, nhưng lần này cô cũng không có phản bác như mấy lần trước nữa. Lúc này, cái gì cũng đều không quan trọng, quan trọng là làm cho máu trên vai của Tiểu Thất mau ngừng chảy.

Đột nhiên, bác sĩ kinh ngạc thốt lên một tiếng, Hàn Tú nghi ngờ hỏi: "Sao vậy bác sĩ?"

Bác sĩ lắc đầu, sau đó bất đắc dĩ nói với Hàn Tú: "Vết thương mới cộng thêm vết thương cũ, xem ra bạn trai cháu là trẻ tuổi sinh khi dòi dào, về nhà phải nấu nhiều canh hạ hỏa giải nhiệt cho cậu ấy uống."

Ánh mắt chuyển về sau lưng Tiểu Thất, phía trên lần lượt xuất hiện đủ loại vết thương, Hàn Tú ý thức được bác sĩ đang nói cái gì. Nhất định, bác sĩ đã hiểu lầm Tiểu Thất là người hay gây chuyện, nên mới có thể tạo ra một thân thương tích này.

Cô gãi gãi đầu, không nhìn được liền thay Tiểu Thất giải thích: "Bác sĩ, bác sĩ hiểu lầm rồi, vết thương trên người anh ấy, thật ra là do lúc lau cửa kính, không cẩn thận, nên té từ trên lầu xuống mới bị thương."

"Thì ra là vậy..... Không tệ, bây giờ còn được mấy người chồng mà chịu làm việc nhà như thế đâu, càng khỏi phải nói đến khi còn là bạn trai, ánh mắt cô bé không tệ." Bác sĩ nở nụ cười.

Hàn Tú kéo khoe miệng, ha ha cười theo.

Bác sĩ còn nói: "Vết thương kia nhìn thấy chắc cũng đã hơn một tháng, trẻ tuổi đúng là tốt, hồi phục rất nhanh."

Tiểu Thất nhủ chân mày, anh rất hi vọng vị bác sĩ này nói ít đi một chút, xử lý vết thương của anh nhanh lên. Anh giờ tay, nắm lấy tay phải của Hàn Tú, nắm thật chặt, tựa như nắm tay của cô có thể khiến cho anh an tâm hơn.

Anh dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa xoa trong lòng bàn tay của cô theo bản năng, tay của cô không thuộc dạng nhỏ nhắn mềm mại không xương nhưng sờ vào rất có cảm giác, lòng bàn tay có một vết chai, anh lại càng không ngừng xoa xoa. Làm cho vết chai kia mất đi thì sờ càng thoải mái hơn.

Toàn bộ lực chú ý của Hàn Tú đều đặt trên vết thương của anh, chưa nhận ra bàn tay của mình đang bị người khác xoa nắn.

Ánh mắt của cô đang bị phía sau lưng anh thu hút.

Vết thương phần lưng trên của anh ta, đã sớm tróc mảy, hiện tại chỉ còn từng vết sẹo mờ.

Cô nhớ rõ là, ngay phần eo của anh ta có một vết thương rất nặng, lúc đó mảnh thủy tinh ghim sâu trong thịt, mà bây giờ chỉ còn một vết sẹo mờ.

Theo lý mà nói, thì với vết thương này người bình thường không thể nào khôi phục nhanh được như vậy, chỉ với thời gian hơn mười ngày thôi, hình như mỗi ngày anh ta chỉ nhờ cô mua cho anh ta một số thuốc này kia, sau đó tự mình bôi thuốc mà thôi. Vậy rốt cuộc là làm sao mà vết thương của anh ta lại nhanh lành như vậy, nhưng mà trong hơn mười ngày, vết thương lại có thể khôi phục tốt thế này. Nếu không phải hôm nay bác sĩ cắt áo của anh ta ra khám, thì cô cũng không được nhìn thấy.

Cô tò mò dùng ánh mắt dò xét nhìn khuôn mặt trầm tĩnh, lại như yêu nghiệt của anh ta.

Tiểu Thất như nhận thấy ánh mắt của cô, chậm rãi ngược lên, lông mi trên mắt tiếp rung động, trông mắt đen thẫm như mặc ngọc (loại ngọc màu đen), sâu không thấy đáy, nơi đó phản chiếu rõ ràng ánh ngược bóng dáng cô.

Cô bị anh phát hiện nhìn lên, gương mặt nóng lên, cắn môi, ánh mắt nhanh chóng liếc sang chỗ khác.

Một giây tiếp theo, lòng bàn tay của cô truyền đến từng hồi ma sát, là anh đang dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa.

Thân thể của cô chợt cứng đờ, có một luồng điện từ lòng bàn tay chạy dọc theo cả cánh tay của cô, lan thẳng ra toàn thân, mỗi dây thần kinh đều căng ra. Hai gò má trong nháy mắt nóng lên, cô muốn rút tay lại, lại bị anh nắm chặt không buông.

Người đàn ông yêu nghiệt này, lại dám ở trước mặt của bác sĩ đùa giỡn cô như vậy.....

Cô kéo khoe miệng, liếc nhìn về phía bác sĩ, bác sĩ đang chuyên tâm xem xét vết thương, cô lại liếc nhìn về phía anh ta, về mặt của anh ta vẫn bình thường không đổi, buồn bực nhất chính là, anh ta căn bản không nhìn cô.

Thật đáng ghét!

Bác sĩ rất nhanh xử lý tốt vết thương trên người Tiểu Thất, sau đó lại ghi đơn thuốc, để Hàn Tú đi đóng phí, dẫn Tiểu Thất đi truyền nước biển.

Phản ứng của Tiểu Thất đương nhiên là không chút do dự nào mà phản đối, lôi kéo Hàn Tú buộc cô rời đi.

Anh ghét cái cảm giác ống tiêm ghim vào trong cơ thể anh, anh ghét cái cảm giác chất lỏng lạnh như băng chảy vào trong cơ thể anh ăn mòn huyết dịch ấm áp của anh.

Hàn Tú đương nhiên là không để anh bày cái tính khí con nít ra nói: "Vết thương đã xử lý tốt rồi, nhưng nếu không truyền nước, sẽ bị nhiễm trùng, sẽ bị nghiêm trọng hơn sẽ ——"

Tiểu Thất nhủ chặt chân mày, cắt đứt lời của cô: "Tự tôi biết xử lý, bảo đảm sẽ không nhiễm trùng, nhiễm cảm."

"Không được." Hàn Tú kiên quyết bác bỏ, trợn to hai mắt nhìn thẳng vào anh: "Nếu như anh không muốn truyền nước biển, thì tại sao anh lại thay tôi đỡ bức tường kia? Anh hoàn toàn có thể tránh ra mà, như vậy thì bây giờ người cần đi truyền nước biển chính là tôi."

Anh nói: "Cứu cô cùng truyền nước biển là hai việc khác nhau."

"Được rồi, tôi không nói với anh nữa, nếu như anh không muốn truyền nước biển, vậy thì anh cứ đi đi, để tôi ở đây là được rồi, cứ để cho tôi một mình ở chỗ này từ từ đau lòng là được." Hàn Tú buông tay, bày ra vẻ mặt kiên quyết.

Anh nín chặt môi, nhìn chăm chăm về mặt kiên quyết của Hàn Tú, nhìn một lúc lâu thì thở dài một hơi, rồi đi về hướng truyền nước biển.

Hàn Tú thấy anh đồng ý truyền nước biển, nín cười, đuổi theo sau lưng Tiểu Thất.

Khi kim tiêm một lần nữa ghim vào trong da thịt của anh, đáy lòng đột nhiên co rúc một hồi, anh theo bản năng nhắm mắt lại, dòng nước lạnh như băng này cùng với trước kia là giống nhau, làm cho anh nhớ lại sự thống khổ, từng giọt từng giọt lại rót vào trong đầu của anh.

Hàn Tú nhích ngón tay nhẹ nhàng đụng vào lưng anh một cái, anh phản xạ có điều kiện dùng hết sức cầm chặt tay cô.

Hàn Tú thấy anh như vậy, nhẹ nhàng thở ra, thật là chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào sợ truyền nước biển như vậy.

Truyền nước kéo dài mấy tiếng, cuối cùng cũng xong, động tác của Tiểu Thất thành thục rút kim tiêm ra, để lại lỗ kim nơi truyền nước, không thèm để ý đến nửa thân trên không có mặc áo, kéo Hàn Tú, bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Dường như Hàn Tú cảm nhận được cơn giận của anh, anh cũng thật là giống trẻ con, vừa rút kim tiêm ra, liền vội vã rời đi.

Cho đến khi đi ra cổng lớn bệnh viện, Hàn Tú chợt phát hiện tay của mình vẫn còn bị Tiểu Thất nắm thật chặt, hình như là từ lúc đi khỏi cửa hàng bán đồ, thì anh ta vẫn cứ nắm lấy tay của mình. Từ khi nào thì mối quan hệ của hai người, trở nên thân mật đến mức độ này rồi?

Hai gò má đỏ lên, gương mặt trắng nõn giờ phút này lộ ra chút ửng hồng. Cô nhẹ nhàng tránh thoát bàn tay của anh ta, cố ý đi nhanh về phía trước vài bước.

Xúc cảm mềm mại trong tay chợt mất đi, Tiểu Thất cảm thấy đáy lòng mất mát, tựa như đã thiếu mất đi một cái gì đó. Đây hình như chính là cảm giác bạn trai bạn gái nắm tay nhau, mà Tả Tiểu Dĩnh đã nói với anh?

Nắm tay, tim đập nhanh.

Hàn Tú quay đầu lại, hướng về phía Tiểu Thất nói nhanh: "Đi nhanh lên đi, nhìn cái bộ dạng không có mặc áo của anh đi, cẩn thận người ta lại tố cáo anh có bệnh thích khoe thân." Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng ánh mắt của cô cũng không dám dừng lại trên người anh.

Cô cắn môi, thu hồi tầm mắt, bước nhanh về hướng bãi đậu xe.

Nhưng mà đi chưa được mấy bước, tay của cô lại lần nữa bị nắm lấy, cả người bị buộc dừng lại.

Cô nhìn qua bên cạnh, ánh mắt của Tiểu Thất không chút gọn sóng, không chút sợ hãi, anh chỉ thản nhiên nói "Đi."

Cô không biết phải phản ứng thế nào, đã lâu chưa từng trải qua cảm giác này, chẳng qua chỉ là nắm tay. Đây cũng được gọi là bạn bè nắm tay, nhưng mà lại làm cho trong lòng cô rung động, rung động từng hồi, tim đập nhanh chóng, giống như bất chợt, trong thế giới nội tâm sinh ra một cơn gió, nhiễu loạn khắp nơi, khiến cô hoa mắt chóng mặt, vừa khác thường, vừa thoải mái.

Có người nói, tay và tim mạch máu liền nhau, khi một nam và một nữ nắm tay nhau, chính là thời điểm trái tim hai người gần gũi nhất.

Cô lấy tay đè lại bên ngực trái, nơi đó thật đang đập phồng phẩy loạn.

Quá đáng sợ, sao cô lại có cảm giác tim đập rộn lên vì anh ta.

Cô đã sớm qua cái tuổi động một chút là xấu hổ, mặt hồng tai đỏ đó rồi, đã từ lâu không còn có cảm giác ngượng ngùng theo thói quen nữa. Lần nắm tay này tim cô đập nhanh như vậy, chẳng qua chỉ là một hiện tượng sinh lý mà thôi, cô có cảm giác đối với người nào đi nữa, thì cũng không thể nào có cảm giác đối với Đường Trạch Tề.

Cô nhất định là quá mệt mỏi, lại còn bị hoảng sợ quá độ, cộng thêm cô đã quá lâu không có tiếp xúc với đàn ông, cho nên bây giờ gặp phải tình huống này trong lòng mới cảm thấy mất cân đối như vậy. Nhất định là như vậy.

Cô cố gắng rút tay về lần nữa, nhưng vẫn cứ bị anh nắm thật chặt ở trong tay như cũ.

Cô ngước mắt, nín chặt môi, bất đắc dĩ nhìn anh ta.

Ánh mắt của anh và cô giao nhau một giây, rồi chuyển hướng nhìn thẳng: "Cô nói cô sẽ cho tôi mượn bờ vai của cô để dựa vào, nhưng hiện tại tôi không muốn dựa vào bờ vai của cô" Anh nắm chặt tay cô giờ lên, thản nhiên nói: "Cho tôi mượn tay của cô cầm một lát, lên xe tôi sẽ buông ra."

Nói xong, anh liền dắt cô đi về phía trước.

Khóe miệng Hàn Tú khẽ động, muốn nói cái gì đó nhưng rồi lại thôi, ngay chính cô cũng không rõ, tại sao sau khi trải qua sự việc bị tường đập trúng đó, cô đã không còn bài xích Đường Trạch Tề nữa.

Nhớ lại khi này anh dùng thân mình bảo vệ cô chặt chẽ ở trong lòng, nên thôi cứ để mặc anh dẫn mình đi như vậy cũng không hề hấn gì, dù sao cũng không mất đi miếng thịt nào.

Chương 22: 21: Vĩnh Viễn

Editor: Mộc Du

Về tới nhà, thì trời đã sớm tối đen.

Xét thấy Tiểu Thất bị thương nặng hơn, nên Hàn Tú chủ động đảm đương nhiệm vụ gian nan mà vinh quang là nấu cơm tối. Dĩ nhiên, thành quả lao động vất vả chỉ là hai phần cơm chiên trứng. Bởi vì, cô chỉ biết làm cơm chiên trứng.

Cũng may là Tiểu Thất còn cho cô mặt mũi, ăn hết sạch, đến một hột cơm cũng không còn.

Trong lúc cô rửa chén thì Tiểu Thất ở trong phòng khách xem tin tức, vào giờ này anh ta thích xem nhất là tin tức.

Rửa chén xong, lau khô tay, cô cũng ngồi lên ghế sofa cùng xem tin tức. Nhìn trên màn ảnh nhốn nháo một nhóm người, cô liền bị thu hút.

"Cảnh sát khu vực cùng với sự hợp tác của người dân, đã phá được một vụ buôn bán người mang tính nghiêm trọng, bây giờ tôi sẽ thông tin cho mọi người rõ hơn về tòa nhà hiện trường ở sau lưng tôi, đây là một viện điều dưỡng tư nhân nằm ở phía Đông ngoại thành. Cảnh sát cho biết, từ trước đó đã nhận được tin tố cáo ẩn danh..... Trải qua một năm theo dõi truy xét, cuối cùng thì cảnh sát đã bắt gọn được nhóm đối tượng này, giải cứu số người bị hại..... Vụ án lần này mang tính chất nghiêm trọng, số người được cứu vào khoảng hai mươi sáu người, số tội phạm hiềm nghi, liên quan đến vụ án là năm người. Chúng ta cùng đi sâu vào trong để biết thêm thông tin..... Phóng viên Ngã Thị đài truyền hình thành phố."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Ánh mắt Hàn Tú chuyển động không ngừng theo màn hình TV, từng gian phòng được xây dựng hết sức tinh xảo, quá giống với kiểu "phòng tổng thống", trong phòng trang bị đầy đủ thiết bị, hồ bơi mấy trăm m² cực lớn..... Cô tròn tròn hai mắt, không khỏi cảm thán: "Thật là khiến người ta say mê! Nhìn kiểu gì cũng thấy y như là thiên đường chốn nhân gian, khách sạn năm sao cũng còn kém nữa là, thì ra viện điều dưỡng lại có thể xa hoa như vậy. Viện điều dưỡng tốt như vậy mà lại là hang ổ của tội phạm. Bọn người này cũng hay thật, ai mà nghĩ tới bọn họ lại giấu người ở nơi như thế này."

Hai mắt Tiểu Thất nhìn thẳng vào màn hình tivi, giọng nói lạnh như băng: "Thiên đường của nhân gian sao? Hừ! Nơi này căn bản là địa ngục trần gian, bọn họ không phải là người buồn lậu, mà bọn họ chính là bọn giết người."

"Đúng vậy, những người này táng tận lương tâm, bị bắt là đáng đời, coi như không tử hình, thì cũng lãnh án chung thân, cả đời bị giam cầm." Hàn Tú không hiểu ý nghĩa trong lời nói của Tiểu Thất, chỉ cho là anh đang bày tỏ sự căm hận với bọn buôn người.

Tiểu Thất không nói tiếng nào, tắt tivi, sắc mặt âm u ngồi ở trên ghế sofa ngẩn người.

Hàn Tú thấy mặt anh ta xanh mét, nghĩ là miệng vết thương của anh ta lại rách ra, khăn trương kiểm tra.

"Tôi không sao." Anh nói.

"Tôi thấy sắc mặt anh không tốt....."

"Tôi thật sự không sao."

"Đúng rồi, tối hôm nay anh ngủ ở thư phòng đi, tôi sẽ trải giường chiếu cho anh, anh tới giúp tôi mở cửa ra là được." Cô vừa nói, vừa đi về phòng ngủ của mình.

Tiểu Thất siết chặt nắm tay, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh lại, phải quên đi chuyện trong viện điều dưỡng.

Hàn Tú ôm một cái nệm trải lên sàn nhà trong thư phòng, lại lấy thêm một cái gối ôm mà cô thích nhất cùng với một cái gối nằm đưa qua đó cho anh ta. Ga giường và mền đều cùng kiểu dáng hoa hồng có viền hoa văn, áo gối là kiểu hoa màu tím mộng mơ, trải ngay chính giữa thư phòng, khiến cho thư phòng hết sức bình thường, không khí tràn ngập cảm giác dịu dàng.

Chỉ tiếc là tấm nệm này, so với thân hình cao hơn 1m8 của Tiểu Thất thì hơi không phù hợp.

Tiểu Thất nhìn chằm chằm vào khung cảnh mơ mộng hồng tím đan xen trên đất, chân mày nhíu lại thành ông lão, đôi môi mím chặt, ánh mắt đầy chất vấn nhìn về phía Hàn Tú.

Hàn Tú gãi gãi đầu, lắp bắp nói: "Cái đó..... Hôm nay, vẫn chưa mua được giường, nên tạm thời anh ngủ đỡ trên sàn nhà nha. Nhà tôi cũng chỉ có hai kiểu dáng dành cho nữ như vậy thôi, anh không thích... thì cũng chỉ có thể chờ tới ngày mai lại đi mua, tối nay..... thì ngủ đỡ vậy nha. Ở đây có máy điều

hòa, sẽ không có nóng như mấy đêm trước nữa đâu. Còn nữa, ở đây còn có máy tính và sách, anh cứ tự nhiên sử dụng và đọc. Còn nữa..... Anh mà cần cái gì, thì cứ nói với tôi."

"Ừ." Tiểu Thất đáp nhẹ.

Hàn Tú cúi đầu, cắn cắn môi, ngập ngừng một hồi, ngẩng đầu nói với Tiểu Thất: "Hôm nay, thật sự cảm ơn anh, nếu như không có anh, thì chắc là tôi hiện đang nằm trong bệnh viện rồi. Nhưng mà, tôi cũng sẽ không vì anh đã cứu tôi, mà đối xử khác biệt với anh đâu. Ở nơi này anh là khách ở trọ, ở công ty, anh chính là nhân viên của tôi." Hôm nay, đã quá nhiều lần ngoại lệ, khiến cho cô cảm thấy bất an, nói thẳng ra rồi, cô sẽ thoải mái hơn.

"Cô không cần cảm ơn tôi. Nếu như không có cô, thì có lẽ tôi đã chết rồi, mà cứ coi như tôi còn sống, thì cũng không biết là phải đi đâu....." Giọng nói Tiểu Thất trầm thấp, đè nén cảm giác bị thương cực độ.

Hàn Tú lại một lần nữa bắt gặp, vẻ mặt mang chút bị thương lại có vài phần bất đắc dĩ trên mặt anh ta, phảng phất cứ thật như là nếu cô không nhiều chuyện, dẫn anh ta về đây, thì anh ta thật sự sẽ chết.

Đáy lòng như là bị cái gì đó nhẹ nhàng va chạm, hơi nhói đau.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Cô cắn cắn môi nói tiếp: "Anh nói như vậy, khiến tôi cảm thấy rất xấu hổ. Anh có biết vì sao lúc đó tôi lại chấp nhận dẫn anh về đây không? Đầu là bởi vì phần ân tình của mẹ anh Đỗ lão sư, nếu như không có Đỗ lão sư, thì có thể là tôi sẽ bỏ mặc sự sống chết của anh ở đó. Hơn nữa, đồng ý cho anh ở lại cũng không phải là vô duyên vô cớ, mà là vì tôi muốn phát huy giá trị của anh, để anh kiếm tiền cho tôi. Vậy nên, tôi cũng không phải là kiểu người tốt như trong tưởng tượng của anh đâu... Không phải là ân nhân đâu."

"Không có quan hệ, bất luận là cô vì lý do gì mà cho tôi ở lại đây, đều không quan trọng." Anh lắc đầu một cái.

Hàn Tú có chút luống cuống: "Mà tôi không hiểu là vì sao, anh lại không cho tôi liên lạc với Đỗ lão sư và đám bạn kia của anh. Liên lạc được với bọn họ, thì chẳng phải là sẽ biết được rốt cuộc thì anh đã xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ anh không muốn biết, bản thân mình đã xảy ra chuyện gì hả?"

"Tôi không muốn biết." Bản thân anh xảy ra chuyện gì, tự anh biết rất rõ. Nếu như nói tới người nhà, thì trên thế giới này có lẽ chỉ có một người được xem là người nhà của anh mà thôi đó chính là giáo sư Trương. Anh sẽ tìm được giáo sư, còn những người khác không phải là người nhà của anh.

"Anh....." Hàn Tú cứng họng, cô thật không nghĩ tới là anh ta lại có thể trả lời như vậy được: "Nhưng mà..... Anh cũng không thể nào, ở chỗ này của tôi cả đời được." Dù sao thì hiện tại bọn họ cũng không có mối quan hệ nào cả, cho dù có, thì cũng chỉ là mối quan hệ giữa sếp và nhân viên.

"Cô cứ yên tâm, tôi sẽ không ở lại chỗ của cô cả đời đâu, đến lúc nên đi, thì tôi sẽ lập tức rời đi. Tôi chỉ mong là trong khoảng thời gian tôi ở đây, cô sẽ không đuổi tôi đi, tôi cũng không cần cô thông báo cho người nhà hay là cho đám bạn kia của tôi biết gì cả. Cô muốn tôi kiếm tiền cho cô, được thôi, tôi sẽ kiếm tiền cho cô, bất kể là chuyện gì cô muốn tôi làm, chỉ cần là tôi làm được, thì cô cứ nói, chỉ cần là cô muốn". Cứ coi như anh không muốn rời đi, thì bất buộc cũng phải đi thôi. Bọn người Cổ tiên sinh đó, sẽ không bỏ qua anh đâu, hiện giờ có thể là chưa có tin tức của anh, nhưng không có nghĩa là qua một thời gian nữa, họ cũng sẽ không tìm được anh. Anh không thể để cho Cổ tiên sinh làm tổn hại tới cô, qua một thời gian nữa thôi, chờ tới lúc anh hỏi thăm được tình hình của giáo sư Trương ra sao, thì đó cũng là lúc anh nên rời khỏi đây.

Hàn Tú kinh ngạc, Tiểu Thất nói không giống như là nói giỡn, cũng tuyệt đối không phải là kiểu cố tình gây sự, mà ngược lại giống như là anh ta coi nơi này trở thành một nơi để tránh nạn, anh đang trốn tránh điều gì đó.

"Tiểu Thất....." Đây là lần đầu tiên cô gọi cái tên này của anh, rất xa lạ nhưng cũng rất thân thiết. "Có phải là anh đã nhớ lại chuyện gì không hả? Nếu như có gì khó khăn, thì anh cứ nói với tôi." Mặc dù cô đã từng mang nỗi hận với anh ta rất lâu, nhưng thời gian cũng đã trôi qua mấy năm rồi, có mang hận nhiều hơn đi chăng nữa, thì nỗi hận đó cũng theo thời gian mà tan thành mây khói.

"Không có gì khó khăn cả." Khó khăn của anh đó chỉ là cần một nơi để cư trú, "Cô có đồng ý với tôi không?"

Hàn Tú liều mạng cắn môi, trầm mặc thật lâu, sau đó thờ dãi một hơi, trả lời: "Tôi đồng ý với anh, anh muốn ở đây tới khi nào cũng được. Nhưng tới lúc muốn rời đi, thì nhớ là phải nói với tôi trước một tiếng là được."

"Cảm ơn."

Hàn Tú lại một lần nữa cẩn thận, tinh tế, đánh giá khuôn mặt của anh, hy vọng là có thể từ trên khuôn mặt anh, nhìn ra được một chút đầu mối gì đó, chỉ là vẻ mặt anh vẫn trầm tĩnh như thường, cô không nhìn ra được đầu mối gì cả. Anh của bây giờ, cùng với anh của mấy năm trước, hoàn toàn chính là hai người, bất luận là từ kiểu nói chuyện cho đến thói quen, cô đều không tìm ra được một chút điểm giống nhau nào. Nếu như không có khuôn mặt đó, cô thật sự hoảng hốt cho là, người hiện tại đang đứng ở trước mặt cô chính là một người khác, một người hoàn toàn xa lạ.

Trong những ngày qua, trong đầu của cô cứ liên tục đặt ra những nghi vấn, anh ta là Tiểu Thất sao? Thật chẳng lẽ giống như Nicolas Cage và John Travolta trong phim (*) sao? Lúc trước cô đã cười nhạo anh ta, nói anh ta coi nhiều phim nên bị nhiễm, vậy mà hiện tại bản thân lại có những suy nghĩ này, nhưng mà chính ý nghĩ này cứ làm cho cô lo sợ không thôi.

(*) Phim nói về một nhân viên FBI trải qua một cuộc phẫu thuật cấy ghép mặt và giả định danh tính và ngoại hình của một kẻ khủng bố, nhưng kế hoạch chuyển từ xấu sang tốt hơn khi cũng có một kẻ khủng bố mạo danh điệp viên FBI.

Rốt cục, cô không nhìn được nữa liền hỏi: "Thật ra anh có đúng là Tiểu Thất không? Có phải là anh cũng giống như trong phim có thể dịch dung, đổi thành khuôn mặt của tên kia, thật ra thì, anh chính là một đào phạm trong tù đúng không hả?"

Tiểu Thất ngược hai mắt đen thẳm nhìn cô, khóe miệng khẽ động, cách hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Cô coi TV hơi nhiều rồi đó, tôi cũng rất là muốn mình có khả năng thay đổi gương mặt đây."

Hàn Tú bị anh nói như thế, bên tai nóng lên, không được tự nhiên vuốt tóc: "Ngày mai anh không cần tới công ty, cứ ở nhà chăm sóc vết thương cho tốt. Anh nghỉ ngơi sớm đi, tôi đi ra ngoài một chút."

Đang lúc Hàn Tú cầm tay nắm cửa, đang muốn mở cửa, chỉ nghe Tiểu Thất nói với cô một câu: "Hàn Tú, bất luận cả đời này của tôi kéo dài được bao lâu, có thể đi được bao xa, thì tôi vẫn luôn rất cảm kích cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên."

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Anh ở trong lòng âm thầm bồi thêm một câu, cho dù có chết đi rồi, thì cũng nhất định không quên. Anh không thể phủ nhận, lỡ một ngày kia anh đột nhiên chết đi, nhưng mà anh sẽ vĩnh viễn nhớ tới cô. Hàn Tú, hai chữ này, đã in thật sâu vào trong trái tim anh.

Hàn Tú quay đầu, ngơ ngẩn, ánh mắt đối diện với một đôi mắt đen, trầm tĩnh sáng ngời.

"Bất luận là cuộc đời này của tôi kéo dài được bao lâu, tôi vẫn luôn rất cảm kích cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên." Một câu nói này làm cô cảm thấy phảng phất như là cô đang nằm trên mặt đất, đột nhiên có vật gì đó, rơi từ trên không trung xuống, đập vào trái tim của cô, làm cho cả người cô rung động.

Nhiều năm trước đây, khi cô và anh còn là bạn bè trai gái, cô cũng chưa từng thấy, anh dùng ánh mắt phức tạp như vậy để nhìn cô, dùng một ngữ điệu mang theo sự đau thương như vậy để nói với cô rằng, anh sẽ không quên cô. Khi đó, anh ta chỉ biết cột nhà theo sát cô nói, Hàn Tú, anh thích em. Rồi trong nháy mắt, anh ta lại cùng với người con gái khác nằm ở trên giường.

Và hôm nay, mối quan hệ gì cũng không có, cho nên không dám cam kết, anh chỉ nói là sẽ không quên. Là như thế này phải không? Nhớ hay là quên một người, tại sao lại muốn dùng cả đời?

"Cả đời này của anh, còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, nếu như anh chỉ dùng để nhớ một người, thì đó chính là một loại lãng phí. Vậy nên..... nên như thế nào thì cứ như vậy thôi là tốt nhất." Hàn Tú dùng sức cắn môi, cổ họng cứ như nghẹn lại, thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng đóng cửa.

Dĩ=n.d@n.l&.q#y.d%an

Tiểu Thất nhìn cánh cửa khép lại, bất giác lộ ra một nụ cười chua xót, mang ý vị sâu xa.

Hàn Tú không hiểu anh đang nói tới cái gì, anh cũng không có cách nào để nói cho cô biết sự thật. Cô mà biết sự thật, thì chỉ mang đến cho cô vô tận phiền toái mà thôi.

Hôm nay trên tin tức nói, chỉ bắt được năm người, năm người kia, anh chỉ thấy qua hai người, hai người này trong tổ chức không có vai trò quan trọng gì. Ngay cả những người "Bị lừa bán" kia, mỗi một gương mặt đều xa lạ, những vật thí nghiệm giống như anh đều không thấy một ai.

Trong lòng anh cực kỳ mong, toàn bộ bọn họ bị bắt hết đi, nhưng trước lúc cảnh sát phát hiện thì Cố tiên sinh đã có chuẩn bị, anh muốn tất cả bọn họ đều phải chết, bao gồm cả anh, bao gồm cái phòng thí nghiệm đó, anh muốn hủy diệt toàn bộ.

Những người này đều là thể thân.....

Anh thấy có chút mệt mỏi, từ từ nằm xuống giường.

Cánh tay gác lên hai mắt che khuất tầm nhìn, để cho tim của anh bình ổn lại.

Anh không nghĩ tới tương lai, cũng không muốn biết tương lai sẽ như thế nào, có lẽ qua ngày nào thì hay ngày đó. Nếu một ngày tới lúc anh phải rời đi, thì hết thảy, sẽ được phong kín trở thành một bí mật vĩnh viễn không được tiết lộ.

Anh trở mình, một mùi hương thoang thoảng thuộc về phái nữ, mùi hương đặc hữu không ngừng quanh quẩn ở chóp mũi của anh. Anh nhú mày, lại trở mình, tránh không đụng đến vết thương, thì hương thơm này càng nồng thêm, là từ trên gối đầu truyền tới.

Là mùi hương của Hàn Tú.

Mặc dù đầu tóc cô gái kia nhìn qua có chút rối, nhưng kì thực chất tóc rất tốt, mái tóc dài luôn thoang thoảng tản ra một hương thơm như vậy. Mùi hương như vậy luôn khiến cho anh rất an tâm.

Anh nghĩ, anh thật sự có chút mệt mỏi.

Anh kéo chăn đắp lên người, nhắm lại mắt, hương thơm quanh quẩn khiến hô hấp của anh trở nên trầm tĩnh rất an tâm, chỉ chốc lát sau liền ngủ say

Bạn đang đọc truyện *Phục Chế Sơ Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

